

- **Tên sách:** VIÊN NGỌC TRAI
- **Tác giả:** John Steinbeck
- **Nhà xuất bản:** NXB Văn Nghệ
- **Năm xuất bản:** 2007
- **Số trang:** 190
- **Giá tiền:** 30.000
- **Khổ:** 13.5x20.5 cm

- ✚ **Đánh máy:** Vigneyard
- ✚ **Kiểm tra:** Vigneyard
- ✚ **Chế bản ebook:** Hanki Duong Nguyen
- ✚ **Ngày hoàn thành:** 6/7/2009

John Steinbeck (1902-1968)

Trong thị trấn ấy người ta vẫn kể lại câu chuyện về một viên ngọc trai thật quái đản – về xuất xứ như thế nào nó được tìm thấy cũng như lý do tại sao nó lại bị mất đi. Người ta kể về Kino, một người đàn ông sống bằng nghề thuyền chài, cùng với vợ của anh là chị Juanna. Đứa con nhỏ bé của họ là Coyotio. Câu chuyện được kể đi kể lại nhiều lần, cuối cùng đã bén rễ, ăn sâu vào tâm trí của những con người sinh sống nơi đây. Giống như bao nhiêu câu chuyện được lưu truyền lại từ ký ức của con người khác, câu chuyện này nhắc đến hai điều: Thiện và Ác. Bóng đêm và ánh sáng. Cái tốt và sự Quý quyết. Phàm đã mang kiếp con người, ai cũng sẽ thuộc về một trong hai thái cực ấy. Khó mà có chuyện anh bạn sẽ là người ba phải. Anh bạn nhất định sẽ là con người tốt hoặc phải là một kẻ vô lại. Tất nhiên là không có điều gì thay đổi được định luật này cả.

Nếu câu chuyện về viên ngọc trai sắp được kể ra dưới đây, như là một chứng tích hay là một câu truyện ngụ ngôn, hy vọng bạn có thể sẽ rút ra được cho mình một bài học ý nghĩa riêng biệt. Bạn sẽ thấy mình là một nhân vật của câu chuyện. Tóm lại như thế này, trong một làng chài bình dị ấy, người ta kể rằng...

Chương I

Kino thức dậy trong lúc trời vẫn còn nhá nheo tối. Trên trời vẫn đang còn lấp lánh mấy vì sao thưa. Ánh sáng nhạt nhạt phía đông báo hiệu một ngày mới. Vài con gà trống đã gáy được mấy canh rồi. Những con lợn đang chũm tung những mớ cành củi khô một cách háo hức, mong tìm được một bữa ăn sáng lót dạ. Những bụi rậm um tùm bao quanh lấy vài túp lều lá. Trong khuôn viên một cái sân trước lều của anh có một đồng cá thu. Trên cành cao, một gia đình nhà chim nọ đang tíu tít hót líu lo, hẳn là bọn chúng đang bận rộn tia tót lông cánh, chuẩn bị đón chào một ngày mới.

Kino mở mắt ra. Anh nhìn ra vùng sáng hình vuông nơi cửa lều. Anh đưa mắt nhìn lên cái nôi treo lủng lẳng giữa nhà, trong đó bé Coyotio con trai anh đang ngủ say. Anh quay sang bên chị Juanna, vợ anh đang nằm trên chiếu, chiếc khăn vấn đầu màu xanh lá cây vắt hờ qua mũi chị, che đi một phần của bộ ngực và một góc nhỏ của tấm lưng tròn. Đôi mắt chị mở ra nhìn anh. Kino chưa hề bao giờ nhìn thấy vợ mình nhắm mắt khi anh thức giấc. Sáng nào cũng vậy, chị luôn luôn thức dậy trước anh. Ánh mắt đen lay láy của chị như những vì sao chiếu sáng. Chị nhìn sang chồng, và đây là một cử chỉ đều đặn, rất quen thuộc của mỗi buổi sáng khi anh ngủ dậy.

Kino nằm nghe tiếng sóng vỗ ngoài bãi biển phía xa xa. Một cảm giác thật dễ chịu. Kino nhắm nghiền đôi mắt lại và tận hưởng tiếng nhạc trong tâm trí anh. Anh vẫn có thói quen thả lòng mình vào tiếng nhạc. Những người khác trong làng có thể cũng có cái thú vui tương tự này giống anh. Hoặc có thể họ sẽ không bao giờ nghe thấy tiếng nhạc trong lòng họ. Anh không rõ lắm về vấn đề này, anh chỉ đoán phỏng như vậy. Thường thì trong giọng máu của dân tộc anh, ai cũng có thể sáng tác ra những bài hát, biểu lộ những cảm xúc họ nhìn thấy mỗi khi bắt tay vào một công việc nào đó, hoặc là họ sẽ hát để sẻ san những gì họ nghe thấy. Như thế đối với họ, tất cả mọi sinh hoạt trong cuộc sống đều chứa đựng đầy đủ chất liệu cho một ca khúc thật hay. Thói quen này đã có tự lâu lắm rồi. Nhiều bài hát có ý nghĩa sâu sắc vẫn còn được truyền tụng lại cho đến tận bây giờ. Kino biết rất rõ về những bài hát ấy, nhưng anh nhận ra kể từ dạo gần đây, rất hiếm những bài hát mới đã được làm ra. Không hẳn là người ta đã cạn kiệt chất liệu cho những bài hát nói về tâm tư và tình cảm tâm hồn. Trong lòng Kino bây giờ, một bài hát mới đang bắt đầu thai nghén, nghe rất rõ ràng, thật nhẹ nhàng êm ái, anh đặt tên cho bài hát là *Bài Hát Gia Đình*.

Anh lấy chăn che lỗ mũi lại, cố ý không muốn làn hơi ẩm thấp xông vào mũi. Anh mở choàng mắt khi nghe tiếng động sột soạt bên cạnh khi chị Juanna ngồi dậy, gần như chị cố không gây ra bất cứ một tiếng động nhỏ nào. Chị rón rén đi trên đôi chân trần đến bên cạnh chiếc nôi nơi bé Coyotio vẫn đang say ngủ, chị nghiêng người và đánh thức con dậy. Coyotito nhìn lên mẹ một chốc lát, rồi bé nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ thiếp đi. Juanna đến gần bên bếp lửa, chị bẻ vụn những mảnh củi nhỏ, rắc lên bên trên một viên than đỏ hồng, một tia lửa bùng cháy lên. Kino ngồi dậy. Anh quán chăn che gần kín mặt và bả vai. Anh xỏ chân vào đôi dép, bước ra ngoài, ngắm nhìn quang cảnh buổi sáng bình minh.

Ra đến hiên cửa, anh ngồi xuống, quán mép chần quanh đầu gối. Anh nhìn lên những cụm mây đang trôi trên bờ vịnh bùng sáng ở phía xa. Một con dê nhỏ chạy đến bên anh, mũi nó chạm vào chân anh với đôi mắt hiền lành, chăm chăm đôi mắt nhìn chủ. Phía sau lưng anh, ngọn lửa từ bếp của chị Juanna đang bùng lên, hắt ra những tia sáng xuyên qua khe lá, nhìn từ sân vào người ta sẽ thấy một khung vuông ánh sáng của cửa lều. Một con bướm thức sớm, lao thẳng vào nguồn sáng. *Bài Hát Gia Đình* lặng lẽ đến, nhẹ nhàng từ phía sau Kino. Giai điệu của *Bài Hát Gia Đình* bây giờ là tiếng cối đá mà chị Juanna đang xay ngô, chuẩn bị làm món bánh nướng cho bữa ăn sáng.

Bình minh đến thật nhanh, như một vụ phát nổ đầy ánh sáng, như rửa sạch tất cả khi mặt trời nhô lên từ ngoài vịnh xa. Kino nhìn xuống đất để tránh luồng ánh sáng chói mắt ấy. Anh nghe rất rõ âm thanh của từng thao tác mà vợ anh đang nướng những chiếc bánh, mùi thơm ngào ngạt trên chảo nóng. Một đàn kiến đang tất bật chạy qua chạy lại trên nền đất, những con kiến to, màu đen, bóng nhẫy lên, lảng xảng bên cạnh những con kiến nhỏ bé hơn, trên người phủ đầy phấn trắng, nhưng những con kiến nhỏ chạy rất nhanh. Kino lơ đãng nhìn bọn chúng di chuyển. Anh nhìn thấy một con kiến nhỏ, người đầy phấn trắng, đang vùng vẫy cố thoát khỏi một cái bẫy cát, do một con kiến khác đào giăng sẵn từ lúc nào không biết. Một con chó gầy đét, rụt rè mon men đến gần Kino khi anh gọi nó. Con chó nằm cuộn tròn, đuôi nó xếp gọn gàng trên đôi chân, cái cằm gác lên người, trông hết sức đài các. Con chó màu đen với hai đốm lông màu vàng trên mí mắt, ngay chỗ hai hàng chân mày. Hôm nay là một buổi sáng bình thường – bình thường như bao nhiêu buổi sáng khác - một sự bình thường đến độ hoàn hảo.

Kino nghe thấy tiếng kêu kẹ kệt của sợi dây thừng khi chị Juanna ẵm bé Coyotito lên; chị thay tã cho con rồi quấn em lại trong chiếc khăn voan thành chiếc võng, rồi đặt bé vào nằm, treo ngay trước ngực của chị. Kino hình dung rất rõ từng động tác của vợ mà không cần nhìn. Juanna khe khẽ hát một bài nhạc cổ xưa, bài hát vồn vện chỉ có ba nốt nhạc nhưng có bất tận những phiên khúc, có thể luân phiên hát, đuổi nối theo nhau. Bài hát của chị Juanna bây giờ trở hòa vào với *Bài Hát Gia Đình* mà Kino đang xướng lên trong tâm trí. Bài hát vẽ lên khung cảnh sinh hoạt của gia đình anh. Nhiều lúc bài hát cất vút lên cao, như một cung đàn mến thương, vương vào cuống họng, như muốn nói rằng: Đây mới chính là sự *An Toàn*, sự *Ấm Cúng* và sự *Trọn Vẹn* của khung cảnh hạnh phúc gia đình.

Đằng sau lớp hàng rào mọc um tùm thành đám bụi rậm là những túp lều bằng lá khác, khói bếp bay lên từ những túp lều ấy hòa cùng với âm thanh của những bữa ăn sáng, trong mỗi một túp lều có riêng một bài hát của gia đình họ, hoàn toàn khác hẳn với bài hát của vợ chồng Kino. Những con lợn là những con lợn của riêng họ, cũng như những người vợ hiền lành trong những túp lều ấy không bao giờ giống chị Juanna. Kino hãy còn trẻ và đầy sức mạnh, với mái tóc đen cắt ngang và vàng trán màu rậm nắng. Đôi mắt anh thật âm áp, bất chấp và sẵn sàng, hàng ria mép lưa thưa với những sợi râu thô. Anh hạ thấp cái chần xuống khỏi lỗ mũi vì làn khí độc buổi sáng đã tan gần hết, ánh sáng màu vàng của mặt trời đã bao trùm trọn túp lều. Gần mép hàng rào, hai con gà trống đang hạ thấp đầu xuống đang rình rập lựa miếng, hai cánh xòe rộng ra, lông cổ dựng đứng lên. Kino biết đấy rồi ra cũng chỉ là một trận gầm gè chẳng đi đến đâu. Cả

hai chú gà trống này đều không phải là giống gà chọi anh vẫn thấy trong những trận đánh cá. Dù sao Kino cũng theo dõi trận tranh đua trong vài phút, rồi anh đưa mắt nhìn lên một đàn bồ câu đang bay từ ngoài khơi vào, trực chỉ nhắm đến những ngọn đồi nằm phía sâu bên trong đất liền. Đất trời bây giờ đa bùng tĩnh dậy, Kino đứng lên quay ngược trở vào túp lều của mình.

Khi anh bước qua ngưỡng cửa, chị Juanna đứng lên từ bếp lửa đang bùng cháy. Chị đặt con trở lại trong chiếc nồi, được treo nồi với mái lều bằng một sợi dây thừng. Chị chải lại mái tóc đen nhánh rồi thắt bím lại thành hai lọn dài, cột cẩn thận bằng hai cái nơ màu xanh lá cây. Kino ngồi bệt xuống bên cạnh bếp lửa, lấy tay cuốn một chiếc bánh bột bắp nướng còn nóng, nhúng vào đường mật và ăn một mình. Đây là bữa ăn sáng đầu tiên sau một chuỗi dài những ngày hội của làng mà anh chỉ được ăn toàn là những bánh mứt xa xỉ, hiện đang làm cho anh bụng anh hết sức xót ruột, ngậm ngậm đau, thật là khó chịu.

Đợi Kino ăn xong, Juanna trở lại bếp để ăn bữa sáng của chị. Hai người nói chuyện với nhau rất ít. Thực ra cũng chẳng có gì để nói, mọi cái xưa nay chẳng qua chỉ là thói quen thường nhật. Kino thở phào ra với một niềm thỏa mãn – như thế đã quá đầy đủ cho một cuộc đối thoại giữa hai người họ rồi.

Mặt trời đang sưởi ấm những túp lều lá. Bóng nắng xuyên qua vách, lá quét những vệt dài trên nền đất. Những đốm nắng rơi xuống trên chiếc nồi và trên sợi dây thừng treo bé Coyotito.

Bỗng một chuyển động thật khế lồi cuốn sự tập trung của hai vợ chồng Kino về phía chiếc nồi. Cả hai như lặng chết như hai cột nước đá đóng băng. Một con bò cạp đang chậm chậm leo xuống từ trên nóc nhà xuống chiếc nồi qua sợi dây thừng. Cái đuôi đầy nọc độc dựng thẳng lên một cách tinh quái, sẵn sàng vụt ra, chích ngập thẳng vào nạn nhân chỉ trong một cái nháy mắt.

Kino hít thật mạnh một hơi sâu rồi há mồm rộng ra cho luồng không khí không gây nên bất cứ tiếng động nào. Nét sững sờ tan biến thật nhanh trên khuôn mặt anh, chạy từ từ xuống toàn thân anh lúc này cứng đờ ra tượng đá. Trong đầu anh có một bài hát khác chợt xuất hiện: Bài hát của sự Độc Ác; âm thanh của kẻ thù nhan hiểm, tiết tấu của phường gây hại cho gia đình anh, sự độc ác lạnh lùng, đầy mờ ám và hung hiểm. Bài Hát Gia Đình của anh yếu ớt, bị lấn ép bởi Bài hát Độc Ác. Bài hát Gia Đình mỏng manh hơn, than khóc rên rỉ một cách hết sức thảm thương.

Con bọ cạp di chuyển xuống một cách lừ đừ chậm chạp. Juanna trong cơn bối rối đang làm rầm tất bật trong đầu những câu thần chú thiêng liêng cổ xưa cùng với những câu kinh cầu xin Đức Mẹ Maria hãy cứu lấy gia đình chị khỏi cơn nguy biến, lời nguyện cầu qua hai hàm răng nghiến chặt.

Kino từ từ tiến đến chiếc nôi. Toàn thân anh lướt thật nhẹ, cố ý không gây một tiếng động nhỏ nào. Hai bàn tay lật xấp, đưa ra phía trước, hai con mắt anh dán chặt vào con bọ cạp. Phía bên dưới bé Coyotito vẫn đang vui cười, tay đưa lên cao, vờ về phía con bọ cạp. Con vật nhỏ bé đã linh cảm được sự nguy hiểm khi bàn tay của Kino đã đi chuyển đến rất gần nó. Con bọ cạp chợt dừng lại, cái đuôi của nó cong lên, rung rung trong một tư thế rất sẵn sàng, cái kim chích nhọn hoắt và bóng nhẫy phát ra một tia sáng rợn người.

Kino hoàn toàn chết lặng. Anh vẫn nghe vợ đang cầu khẩn với những câu thần chú cổ xưa. Anh nghe được âm thanh của kẻ thù độc ác trong tai. Làm sao bây giờ. Anh không thể cử động được, con bọ cạp nhất định sẽ nhanh hơn anh. Con bọ cạp càng cảnh giác hơn khi bàn tay Kino xích lại gần nó. Tuy nhiên nó vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Ngay lúc ấy, bé Coyotito chợt cười ngất lên, cái nôi bị động, sợi dây thừng rung lên. Con bọ cạp rơi xuống.

Kino vung tay chụp nhanh con bọ cạp trước trước khi nó kịp rơi xuống trên em bé, nhưng con vật nhỏ xíu kia đã rơi xuống nhanh hơn, lọt qua kẽ tay của Kino, rớt ngay trên bé Coyotito và lập tức chích em trong tích tắc. Bé Coyotito khóc thét lên vì bị chích đau, Kino nhặt lên con vật nguy hiểm rồi giận rặng bóp nát nó trong tay anh. Anh ném xác con bọ cạp xuống nền nhà rồi lấy tay đâm thùm thụp lên người nó. Kino còn lấy chân di chà lên con vật cho đến khi xác của nó chỉ còn lại một đồng nát vụn bầy nhầy. Hàm răng Kino nhe ra, mắt anh tóe lửa, *Bài Hát Kẻ Thù* đang phùng phực trong tai anh.

Bây giờ chị Juanna ẵm bé Coyotito. Chị nhìn thấy một vết đâm thủng đang dần dần nổi vằn màu đỏ. Chị ghé miệng lên vết bọ cạp chích mút thật mạnh rồi nhổ ra, cứ liên tiếp như thế trong khi đứa bé cứ giãy dụa khóc ré lên vì đau.

Kino đứng thờ thãi bên cạnh trông thật vụng về như bản tính của anh vẫn như thế. Một người đàn ông không biết mình có thể làm được gì và sẽ phải làm gì.

Tiếng gào thét của đứa bé đánh động đến những người hàng xóm khác. Người ta lần lượt kéo đến đầy trước sân. Juan Tomas là anh ruột của Kino cùng với chị vợ béo phì là Apolonia và bốn đứa con đứng chắn ngay lối ra vào, bít hết cả lối đi. Những người hàng xóm khác chen lấn ở phía sau, cố gắng chọc mắt, nhìn thủng sâu vào bên trong, một đứa bé chui lòn qua chân người lớn để có được một cái nhìn rõ hơn. Người đứng gần truyền khẩu thông tin ra cho người đứng phía sau – “Bọ cạp các ông các bà ạ. Đứa bé bị bọ cạp chích!”

Juanna đã thôi không mút nọc độc ra nữa sau khi đã làm thế được một lúc. Vết chích càng ngày càng lan rộng thêm ra. Xung quanh vết chích là một quầng trắng tái tái vì bị mút quá nhiều. Giữa tâm vết chích là một hạch màu đỏ đang lẩn ra bốn phía. Ai ở đây cũng biết đến bọ cạp. Một người lớn to cao vạm vỡ còn phải bị trúng độc khá nặng, phương chi là trẻ con, chuyện sống chết không thể nói bừa được. Triệu chứng ban đầu là bị sưng, rồi sốt cao, cuống họng bị tê liệt, cứng lại, kể đến là bao tử sẽ bị bóp thắt, teo lại, cuối cùng sẽ là cái chết sẽ đến nếu như chất độc đủ nhiều, ngấm sâu vào lục phủ ngũ tạng. Bé Coyotito đã thôi khóc và chỉ nằm rên khe khẽ.

Kino như thường lệ vẫn tin một cách sắt đá vào sự cứng rắn của vợ anh vì chị không bao giờ bày tỏ sự yếu đuối của mình. Chị luôn là người từng phục và kính trọng anh, vui vẻ và đầy sức chịu đựng. Chị là mẫu người chỉ trông thấy trẻ con bị đau sẽ khó cầm được nước mắt. Dù chị có thể chịu đựng được mệt mỏi và đói khát, người ta có thể nói là chị giỏi hơn chồng rất nhiều. Chèo thuyền ngoài biển khơi, chị khỏe mạnh như một người đàn ông. Nhưng bây giờ Juanna khiến anh ngạc nhiên khi chị nói:

Bác sỹ. Đi kiếm ngay bác sỹ.

Lời yêu cầu của Juanna được truyền đi giữa những người đang đứng chen như nêm trong một cái sân nhỏ, tràn ra cả phía sau của hàng rào. Người ta nhắc lại lời của Juanna:

- Juanna muốn có bác sỹ đến chữa cho thằng bé!

Rõ là không biết lượng sức mình! Muốn kiếm một bác sỹ đến coi bệnh cho thằng bé ư? Ai đời thiên hạ có thể tin là ông ta sẽ đến chứ. Có bao giờ ông ta hạ cố đến xóm chài nghèo khó này. Tại sao ông ta lại phải đến đây khi ông ta có vô khối những bệnh nhân sung túc và giàu có, sống trong những ngôi nhà làm bằng đá hoặc được đắp bằng vữa vôi.

- Ông ta sẽ không đến đâu!

Những người đang đứng trong sân nói với nhau như thế.

- Ông ta sẽ không đến đâu!

Những người đứng gần cửa ra vào truyền lại và Kino đã thật sự hiểu ra được thực tế đau lòng đến độ phũ phàng.

- Bác sỹ sẽ không đến đâu. Kino nói với Juanna.

Chị nhìn lên anh với đôi mắt lạnh lùng của một con sư tử mẹ đang tìm mọi cách để bảo vệ đứa con của mình. Đây là đứa con đầu lòng của chị - báu vật duy nhất chị có được trên thế gian này. Kino nhìn thấy vợ kiên định vững vàng nên *Bài Hát Gia Đình* chọt ngán lên trong đầu anh với một âm hưởng vững chắc như bằng thép vậy.

- Thế thì chúng ta sẽ đi đến chỗ ông ta! Juanna nói.

Chị sửa lại cái khăn choàng màu xanh, cuốn thành chiếc võng, đeo con bằng một tay, tay còn lại chị dùng để che nắng cho con. Người ta dạt nép sang một bên, nhường lối cho người mẹ. Kino bước theo sau vợ. Mọi người lần theo phía đuôi làm thành một lối mòn đi ra, lẻo đẻo sau lưng vợ chồng Kino.

Sự kiện đứa bé bị bọ cạp chích được đưa đi gặp bác sỹ đã trở thành câu chuyện trung tâm của cả cái thôn chài nghèo nàn ấy. Người ta nhanh chóng làm thành một đoàn rước đi vào thị

trần, dẫn đầu là Juanna và Kino, kế đến là Juan Tomas và Apolonia, người đàn bà có cái bụng béo phì của chị với ngón mỡ ở bụng, rung lên theo nhịp bước chân nặng nhọc, sau đó là mọi người già trẻ trong làng chen vai thích cánh theo sau. Mặt trời vàng rực hắt nắng xuống đoàn người đang bước đi, chân họ giẫm lên chính bóng nắng của mình.

Mọi người đã bỏ lại khá xa phía sau lưng những túp lều lá lụp xụp khi họ tiến đến gần hơn những ngôi nhà bằng đá hoặc đắp bằng vữa vôi. Những bờ đá thô ráp che đi những khu vườn mát mẻ bên trong có đầy những vòi phun nước hình hoa sen, những chùm hoa *bougainvillea* đeo bám loang lổ trên bờ tường, hồ lớn với những màu sắc tím than, đỏ gạch son, và màu trắng. Đoàn người nghe được tiếng của những con chim bị nhốt trong lồng hót vọng ra hòa cùng với âm thanh của những giọt nước bắn tung toé lên những phiến đá nóng. Người ta đi qua chiếc sân rộng nơi những kẻ mù lòa túm tụm lại trước sân nhà thờ lớn để xin xỏ của bố thí. Đoàn người càng lúc càng đông thêm. Những kẻ bá vơ nhập vào vì hiếu kỳ mong có được những thông tin cặn kẽ về chuyện vì sao đoàn người nợ đang rầm rộ kéo đến nhà ông bác sỹ.

Phân đông những kẻ mới gia nhập vào đoàn người là những gã hành khất lẩn quẩn quanh khu vực nhà thờ. Đây mới thực sự là một đội ngũ bao gồm những chuyên gia bậc thầy nhảy bém và sắc sảo về đủ mọi chuyện linh tinh lớn nhỏ trên đời. Chỉ cần nom thoáng qua một cái, họ có thể khẳng định ngay cái váy cũ sồn màu xanh của chị Juanna, mặt mũi ràn rụa nước mắt thấm qua vành khăn xoan, hai cái lơ màu xanh lá cây nhà quê buộc vào hai đuôi bím tóc, cộng vào với cái chần không giấu giếm che đậy được dấu vết của thời gian đang quán trên người của Kino, bộ quần áo rách bươm bạc phếch, tất cả những họa tiết này là bằng chứng hiển nhiên của những kẻ bần cùng khốn nạn nhất. Nếu đã như thế, người ta nhất định phải kéo đi xem tấn tuồng của vở kịch sẽ diễn biến kết thúc ra làm sao. Có bốn gã hành khất thuộc loại nhanh nhẩu trong việc nắm bắt được những nguồn tin giật gân nhất của thị trấn này. Họ rất khéo léo khi nhìn thoáng qua gương mặt của những người đàn bà còn trẻ đến nhà thờ lớn để xưng tội và ngang nhiên có thể công bố được những gì các mệnh phụ này đã làm. Bộ tứ này rất am tường từ những vụ lỗi thôi xích mích nhỏ nhặt nhất cho đến những vụ to tát tày đình. Họ ngủ qua đêm ngay tại trước cổng nhà thờ hoặc những hang hóc xó xỉnh nơi hành lang, thử hỏi ai lén lút đến đây tìm nguồn an ủi tâm linh lại không sa ngay vào vòng săn tin của họ. Họ đã biết tổng về gã bác sỹ trong thị trấn. Họ biết thật chi tiết về kiến thức nông cạn lang băm cũng như sự tàn ác và thất đức của gã, họ rành rẽ về khẩu vị xa xỉ và tính tham ăn cũng như thói tham lam háms lợi vô đáy, và những tội lỗi mà gã đã gây ra. Họ biết rõ về những vụ nạo phá thai bừa bãi gã ra tay thực hiện, những đồng xu xám xịt thẳng hoặc lăm gã mới ném xuống bố thí mà gã vẫn cho là rất hào phóng. Họ thường nhìn thấy gã dẫn cái xác lù lù của mình đến nhà thờ. Giờ thì Thánh lễ buổi sáng cũng đã xong, người đi lễ cho của bố thí cũng không có nhiều, thế là họ nhập vào đoàn người, họ không thể cho phép mình mất đi danh hiệu cao thủ trong lãnh vực soi mói và khả năng buôn truyện đã trở thành kiến thức hoàn hảo. Phải đi để tận mắt chứng kiến xem cái gã bác sỹ béo như lợn và lười nhác kia sẽ xử sự như thế nào với một đứa bé bị bỏ cạp chích đang rất cần đến ông ta.

Rốt cuộc đoàn người cũng đã tụ họp trước cổng nhà gã bác sỹ. Người ta nghe được tiếng vòi nước mát chảy róc rách trong vườn, tiếng chim bị nhốt trong lồng thẳng thốt hót đệm cùng

với tiếng chổi rom quét xoèn xoẹt trên con đường lát đá. Người ta ngửi thấy mùi thịt lợn muối đang rán trên chảo bay ra từ nhà bếp, ngọt ngào thơm phức.

Kino chần chừ lưỡng lự trong một lát. Vị bác sỹ không phải là người có chung nguồn gốc chủng tộc với anh. Hắn thuộc về một chủng tộc khác, cách đây gần bốn trăm năm đã ngược đãi cha ông của Kino. Bọn họ vợ vét và cướp bóc, lòng đầy thù ghét và chưa bao giờ thân thiện, long gian ác của họ đã đến mức độ những người thuộc dân tộc của anh đã trở nên hoàn toàn khuất phục. Ăn sâu vào huyết quản với suy nghĩ an phận. Và nằm vào hoàn cảnh hoạn nạn như trong lúc này, Kino cảm thấy trong anh có một cảm giác pha trộn giữa sự yếu đuối, sự sợ hãi, và niềm căm hận. Tất cả những cảm xúc này diễn ra cùng một lúc. Với anh, căm hận và khiếp nhược vẫn luôn đi chung với nhau. Anh có thể giết chết gã dễ hơn là nếu anh phải nói chuyện với gã. Những kẻ thuộc giòng giống của gã vẫn coi dân làng anh như một thứ người hạ đẳng. Khi Kino buộc phải đưa bàn tay của mình lên đập vào vòng khóa trên cánh cổng, cảm giác căm phẫn sung phòng lên trong anh. Tiếng nhạc của *Bài Hát Kẻ Thù* nện phình phình trong tai anh. Kino cắn chặt thót môi dưới hai hàm răng, anh đưa tay lên gỡ chiếc mũ anh đang đội trên đầu. Kino đập mạnh nắm tay vào cánh cổng rồi đứng đợi. Bé Coyotito rên nhè nhẹ trong vòng tay mẹ khi Juanna nói chuyện khe khẽ với nó. Người ta xích lại gần hơn vì không ai muốn mình bị thất thoát đi bất cứ một phần nhỏ nào của câu chuyện.

Một lát sau, cánh cổng cao lớn chỉ mở hé ra chừng độ một gang tay. Kino có thể nhìn thấy màu xanh mát dịu của khu vườn và những vòi nước qua kẽ hở. Một gã đàn ông có cùng màu da với Kino thò mặt nhìn ra từ bên trong. Kino nói chuyện với gã bằng thứ thổ ngữ của mình:

- Thằng bé - con đầu lòng của tôi - đã bị nhiễm nọc bọ cạp - cháu rất cần đến kinh nghiệm của người lương y.

Cánh cổng được khép lại càng hẹp hơn. Gã đàn ông giúp việc từ chối nói thứ tiếng thổ ngữ mà Kino đã dùng.

- Chờ một tý. Tôi sẽ trình với bác sỹ.

Gã đóng hẳn cổng lại sau khi cẩn thận gài then khóa chặt lại. Mặt trời oi bức tạt nắng xuống làm cho bóng của đám người đứng xung quanh in những vệt lem nhem trên nền tường đá trắng.

Trong phòng riêng, lão bác sỹ đang ngồi trên giường. Lão mặc một bộ quần áo may chùng thật rộng bằng lụa, nhập cảng từ Paris, đầu vẩy cái áo vẫn bó sát vào thân thể phì nộn của lão đến nỗi cái cúc trước ngực không thể cài lại được. Trên đùi lão là một cái khay bạc với một bình ca-cao cũng bằng bạc và một cái chén sứ vỡ trụng làm từ Trung Quốc trông dài các đến độ kịch kỡm khi lão nâng cái chén bằng bàn tay củ chuối trông hết sức lố bịch. Lão nâng cái chén bằng ngón tay cái và ngón tay trỏ, các ngón còn lại được xòe ra để khỏi đụng vào thành chén. Hai con mắt lão lợt thỏm sâu bên trong hai đê thịt sung húp, mỡ hai bên mép gã chảy xệ xuống, một chân dung của kẻ chẳng bao giờ mãn nguyện với cuộc đời.

Trông lão thật kèn càng với giọng nói bị khản đặc đi vì bị mỡ đè nặng lên cuống họng. Bên cạnh lão kê một cái bàn, một cái công thiết kế theo mẫu mã kiểu phương đông, một cái bát to đựng đầy những miếng thuốc lá. Đồ đạc bày biện trong nhà trông rất u ám, đen tối một cách nặng nề. Những bức họa treo trên tường nặng hẫng về ảnh hưởng tôn giáo, ngay cả đến chân dung của bà vợ đã quá vãng cũng thế; một người đàn bà trước khi chết đã để lại một gia tài kếch sù với dặn dò cặn kẽ trong di chúc là các thánh lễ Misa ngày chúa nhật phải được an bài cho linh hồn của bà có được một chỗ chắc chắn giành sẵn trên thiên đàng. Lão bác sỹ đã từng sống một cách xa xỷ trong cái gọi là thế giới vĩ đại mà giờ đây chỉ còn là lý ức vàng son của một nước Pháp mà lão đã từng sống qua. Lão vẫn hay nói:

- Thế mới gọi là sống chứ! Thế mới gọi là văn minh!

Rồi lão miên man với ý tưởng với một món tiền kiếm được, lão có thể nuôi trong nhà một ả tình nhân và ăn uống như trong những nhà hàng sang trọng. Lão rót thêm một chén ca-cao thứ hai, bóp vụn một cái bánh quy với bàn tay tùm hụp của mình. Tên đầy tớ gác cổng lúc này vẫn đang châu chực đợi đến lượt được lão chú ý đến.

- Cái gì thế? Lão hỏi.

- Một thằng bản xứ mặt hạng va một đứa con nít bị bọ cạp chích ạ.

Lão bác sỹ đặt cái chén xuống một cách nhẹ nhàng trước khi sự giận dữ của lão bùng lên.

- Thế tao không còn cái gì khá hơn để làm, hơn là đi chữa cho con của một thằng mọi hay sao? Tao là một bác sỹ. Chứ không phải là một thằng thầy lang thú y!

- Dạ thưa ông... Tên đầy tớ nói.

Thằng ấy có tiền bạc gì không? Lão bác sỹ cất giọng dò hỏi. – Chắc là không có đâu, bọn ấy bao giờ cũng nghèo kiệt xác ra. Tao đã chán lăm việc làm không công rồi. Ra xem coi nó có tiền bạc gì hay không?

Tên đầy tớ đi ra, mở hé cổng vừa đủ khuôn mặt hẩn ló ra đối diện với Kino và hẩn nói với anh bằng thổ ngữ của hai người.

- Thế có tiền trả lệ phí cho bác sỹ không?

Kino thò tay vào cái túi may dính vào cái chần anh đang quần, moi ra một gói giấy được xếp kỹ rất nhiều lần. Từng lớp từng lớp một được mở ra cho đến khi tám hạt ngọc trai méo mó phơi ra, trông vừa xấu xí, xám ngoắt đầy những vết xước, lép xẹp, hoàn toàn chẳng có mấy giá trị gì. Tên đầy tớ giựt vội gói giấy, biến mất sau cánh cổng đã được khóa lại. It phút sau, hẩn trở ra, nhanh hơn lần trước. Cánh cổng mở hé, vừa đủ để trả lại gói giấy.

Bác sỹ đã đi vắng rồi. Đi coi một ca bệnh nặng lăm. Nói xong hẩn đóng xầm cổng lại như trốn tránh một điều hết sức si nhục và bi ối.

Một luồng cảm phần và hổ thẹn lan truyền trong đoàn người đứng đó. Người ta lặng lẽ bỏ ra về từng người một. Đám người hành khất kéo nhau đi về phía nhà thờ. Những kẻ vô công rồi nghề mạnh ai đi về nhà người nấy, còn hàng xóm của Kino thì âm thầm rút lui như tránh cho Kino nổi đau mất mặt vì bị sỉ nhục trước nơi công cộng.

Kino đứng chết lặng một lúc thật lâu cùng với vợ trước cánh cổng im im đóng. Anh đặt cái mũ trở lại lên đầu. Rồi bất chợt anh vung tay lên, đập một quả thật mạnh lên cánh cổng sắt. Nhìn xuống bàn tay, Kino không tin vào mắt mình, giữa những ngón tay vẫn còn đang run run, nơi các đốt xương, da tay anh rách toạc ra với những giọt máu ầm rùng rùng chảy xuống.

Chương II

Thị trấn La Paz nằm ngay cửa khẩu đổ ra biển với những tòa nhà được xây bằng đá hoặc đắp bằng vữa vôi ôm sát vào bờ biển. Một tập hợp những chiếc thuyền đủ màu xanh trắng được mua về từ Nayarit giờ này đang nằm trên bờ một cách nhàn tản. Những con thuyền được bảo quản qua nhiều thế hệ với một thứ keo trát không thấm nước như là một lớp bọc bảo vệ bền chắc theo bí quyết gia truyền của người dân xóm chài. Đó là những chiếc thuyền cao cao duyên dáng với những cái mũi cong, các khoang thuyền ôm sát vào nhau và một cây cột đủ chắc cho người ta leo lên cột một lá cờ hình tam giác.

Bãi biển đầy những đụn cát vàng nhưng chỉ xuống dưới mép nước một chút là thế giới của xà bần vỏ ốc và rong tảo hoàn toàn thống trị. Mấy con cua nhỏ xíu đang xúi bọt mép hòa tấu một bản giao hưởng bận rộn bên cạnh những chú tôm biển đang thập thò nơi cửa hang đào trong cát. Đáy biển lúc nào cũng phong phú với muôn loài sinh vật, có loại bò bằng chân, có loại bơi lội tung tăng, có loại cả một đời chỉ đứng yên một chỗ. Tảo nâu mảnh dẻ vẩy mình ẻo lả trong nước bên cạnh một thứ cỏ có lá màu xanh nhìn giống như những con lươn đang nhảy múa. Những con cá *botete* có chứa nọc độc trong mình nằm sát dưới đáy biển, bên trên những vạt cỏ màu xanh, hờ hững bỏ mặc ngoài tai những chú cua lòe loẹt màu sắc bò lổm ngổm bên cạnh.

Trên bãi biển những con chó gầy guộc và những con lợn đói ăn của xóm chài đang lục tìm không mệt mỏi xác của những con cá đã chết bị sóng lùa vào bãi biển hoặc xác của những con hải âu một thời bay lượn tự do.

Vào mỗi sáng sớm khi màn sương mù được vén lên, làn không khí hư ảo như một lăng kính phóng biến mọi hình dạng trong tầm mắt loang lổ và khúc xạ. Mọi cái trở nên khác lạ nên người dân đi biển ở đây sẽ không bao giờ thật sự tin tưởng vào những gì đôi mắt họ nhìn thấy. Biển cả và đất liền vẫn có những phù phép giữa rõ ràng và mù mờ của ảo giác giữa hư và thực. Không nên chỉ dựa vào cảnh vật mà người đi biển còn phải biết tin tưởng vào trực giác và trí tưởng tượng phong phú của họ. Thị giác kể ra rất cần thiết cho sinh hoạt, nhưng người dân chài sẽ không hoàn toàn tin thác vào khả năng này trong việc định đoạt vị trí xa gần hoặc diễn tả hình dạng của sự vật, nói tóm lại thì thị giác vẫn hay đánh lừa con người ta mà.

Đứng nhìn từ trong đất liền ra bờ cát là những cây đước biển với hình dạng đường nét khá rõ ràng. Xa hơn qua ống nhòm, mấy cây đước khác đứng túm lại với nhau, phô ra những cụm có màu đen đậm. Đứng từ ngoài khơi nhìn vào, đất liền tan hòa vào không khí, nhập nhòa lung linh như là nước vậy. Chẳng có gì là chắc chắn và cụ thể khi dùng mắt để quyết đoán mọi sự vì các thứ có thể trở nhanh chóng chuyển từ hư thành thực và từ thực thành hư. Người đi biển phải nắm vững được điểm then chốt này. Cứ phải dựa vào trực giác và kinh nghiệm còn hơn là dựa vào đôi mắt, như thế mọi cái sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Bầu trời buổi sáng vàng hực như đồng thau phủ lên toàn cảnh của trời và nước, mặt trời nóng nãy của buổi sáng vụt quất thật mạnh lên không trung làm cho cảnh vật như oằn oại lăn lóc qua tầm nhìn con mắt.

Làng chài mãi phía sâu trong đất liền nằm về phía bên phải của thị trấn với những con thuyền đi biển nằm gần sát nơi họ dựng lều.

Kino và Juanna lặng lẽ đi ra bãi biển nơi anh chị cột con thuyền của họ, món vật duy nhất có chút giá trị mà anh chị sở hữu trong thế giới này. Con thuyền rất cũ kỹ do ông nội của anh mua về từ Nayarit rồi trao lại cho bố, và sau cùng là tài sản kế thừa mà anh được ông cụ giao cho. Hơn là một tài sản đơn thuần mà chiếc xuồng còn là một phương tiện cung cấp thức ăn và mọi thứ cho sinh nhai hàng ngày. Với một anh chồng dân xứ chài thì việc có một chiếc xuồng sẽ là một bảo đảm để vợ con anh ta sẽ có thức ăn mỗi ngày. Con thuyền là thành lũy bảo vệ chống lại sự đói khát. Hằng năm, Kino cẩn thận trét keo và sơn lại nó bằng thứ keo trát bí quyết gia truyền được cha anh để lại.

Kino đến bên con thuyền và dịu dàng đặt bàn tay của anh lên mũi nó như anh vẫn luôn triu mến và trân quý. Anh xếp lên thuyền một tảng đá dùng làm vật nặng để phụ kéo anh chìm xuống nước nhanh hơn mỗi khi anh lặn xuống đáy biển cùng với cái giỏ mà anh dùng để xếp những con sò mà anh đã gặt ra được từ những bờ đá nằm dưới lòng đại dương, và sau cùng là sợi dây thừng anh sẽ cột vào người khi anh lặn, sợi dây sẽ nối anh với con thuyền. Cái chần anh vẫn quấn trên người cũng được xếp chung với các thứ vừa kể trên.

Chị Juanna đặt bé Coyotito lên tấm chần mà Kino đã bỏ trên thuyền rồi che ánh nắng gay gắt cho bé bằng chiếc khăn voan của chị. Coyotito bây giờ đã nằm im lặng, vết bọ cạp chích hồi sáng bao phủ một vùng rộng kéo từ gò má đến sát mang tai. Mặt của em bé sưng vều lên với triệu chứng của người bị sốt cao độ. Juanna lội xuống nước và vợ lấy một nắm rong tảo rồi làm thành một ụ thuốc đắp lên trên vết thương tấy sưng, chị thầm nghĩ đây là phương thuốc trong dân gian có thể sẽ hiệu nghiệm hơn là thuốc của bác sỹ, chỉ hiềm một nỗi là phương thuốc này không có được cái uy lực của lão bác sỹ, cứ như thể là cách chữa dân già của chị không hữu hiệu là vì nó không tốn kém gì cả. Bao tử của bé Coyotito chưa bị co thắt lại như giai đoạn cuối chị vẫn nghe kể hay xảy ra nơi những người bị bọ cạp chích. Có thể là chị đã mút gần hết chất độc một cách kịp thời, nhưng chị vẫn ngổn ngang áy náy vì Coyotito là đứa con đầu lòng của chị. Chị không dám tin là bé sẽ qua khỏi cơn hiểm nghèo một cách tự nhiên - Chị chỉ dám cầu xin gia đình chị có thể tìm được một viên ngọc trai có thể làm vừa lòng lão bác sỹ về khoản lệ phí coi bệnh. Suy nghĩ và cầu xin như thế quả có phần hơi quanh co, nhưng trong cơn bối rối đầu óc, con người ta rất dễ không giữ được sự minh mẫn, giống như khung cảnh mờ ảo của vùng vịnh ban sáng vậy.

Kino và Juanna đẩy chiếc thuyền xuống nước và Juanna trèo lên thuyền khi mép thuyền vừa chạm mặt nước, Kino dùng sức đẩy mạnh con thuyền và nhảy lên khi con thuyền hoàn toàn nổi hẳn trên mặt nước, trông tránh theo con sóng. Cả hai cùng chèo thuyền ra khơi, tiếng nước

kêu xé lên từ phía hai mạn thuyền khi họ tăng vận tốc bơi. Những người dân làng chài đi mò ngọc trai đã ra khơi từ lâu lắm rồi. Sau một lúc chèo thuyền Kino cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy những người bạn chài hàng xóm đang neo thuyền lại thành những nhóm nhỏ nơi có những bãi rộng đầy những con trai ngậm ngọc sinh sống.

Ánh sáng mặt trời được lọc qua làn nước biển chiếu lên những con trai vỏ đầy hàng rãnh xếp lên nhau như diềm thêu trên viền gấu áo, nằm ẹp dí, sát dưới đáy biển, bên cạnh với xà bần của vỏ trai vỡ vụn, hoặc những vỏ trai đã chết, mở hốc hác, há toạc ra. Đây là bãi trai đã biến những ông vua xứ Tây Ban Nha trở thành những người có tiền bạc và quyền lực dốc tiền đổ vào chiến tranh từ những viên ngọc trai mò được ở đây cũng như chi phí đắt đỏ cho những trang hoàng xa xỉ trong các ngôi thánh đường lộng lẫy, giá tiền mà những ông hoàng này đã trả để mua sẵn cho mình một chỗ trên thiên đàng. Những con trai màu tối, vỏ xù xì những múi khía xám xịt và xấu xí như những chiếc váy cũ kỹ này là những con trai bị bám bởi những con vật ký sinh khác mà chẳng hề thở than lấy một tiếng. Chúng bám lấy rong biển mà sống, tồn tại bên cạnh những con cua leo trèo lung tung, tự coi chúng là chủ cả cái đại dương này không bằng! Sự ngẫu nhiên hiếm hoi có thể xảy ra bất cứ lúc nào đối với những con trai này. Một hạt cát vô tình bị rơi vào và nằm kẹt lại trong những thớ thịt của một con trai sẽ gây cho nó một sự khó chịu bức bối, rồi để bảo vệ mình khỏi những khó chịu ấy, con trai sẽ tiết ra một lớp dịch mỏng và thật mịn phủ trùm lên hạt cát ấy. Sau đó với thời gian, mỗi ngày một ít, con trai sẽ cần mãi mãi đắp thêm nhiều lớp dịch khác và hạt cát dần dần trở thành viên ngọc phản chiếu ánh xạ cù. Sau đó viên ngọc trai có thể tự nhiên lặn ra khỏi con trai hoặc có thể nó sẽ bị người ta tước đoạt bằng cách đập vỡ con trai đã tạo ra viên ngọc và hủy diệt nó một cách không thương tiếc. Qua nhiều thế kỷ, con người đã lặn xuống đáy biển, xé toạc ra những con trai ngay tại nơi chúng sinh sống để săn tìm những viên ngọc được bao phủ bởi một thứ màu sắc hấp dẫn đến huyền diệu. Những con cá sống gần bãi trai bơi lội một cách liến thoắng bên những người thợ lặn rồi bọn chúng tha hồ tấn công vào những mảnh vỏ trai bị xé toạc, gặm rĩa những mẩu thịt dính sót lại ngay trên những chiếc vỏ trai vẫn còn lấp lánh sáng. Về việc viên ngọc trai được tạo nên là một sự ngẫu nhiên kỳ diệu. Tìm kiếm được một viên ngọc trai lại là một sự may mắn hoàn toàn khác hẳn, một cái vớ vai của bàn tay Thượng Đế hay của một vị thần thánh có quyền lực nào đó, sẵn sàng ban phát cho những ai được trao cho may mắn.

Kino cột hai sợi dây thừng vào cọc đá và vào cái giỏ. Anh cởi bỏ hết quần áo và đặt cái mũ xuống đáy thuyền. Nước biển êm ái và trơn tuôn tuột như dầu ăn. Một tay anh ôm lấy tảng đá, một tay nắm chặt lấy cái giỏ thò chân xuống nước rồi để viên đá kéo anh chìm xuống nước tận nơi đáy biển. Khi đến đáy biển, đá cuội và bùn cát quần đục sau lưng anh nên Kino phải chờ cho làn nước trong lành trở lại để anh có thể quan sát được kỹ càng. Bên trên, mặt nước như một lăng kính dao động dưới ánh sáng khiến cho anh có cảm giác về chiếc thuyền ở trên mặt biển.

Kino di chuyển một cách hết sức cẩn thận để giữ cho làn nước được trong trẻo. Anh quán chân mình vào tảng đá để anh khỏi bị đẩy lên trên mặt nước, hai bàn tay anh nhanh nhẹn gỡ tung những con trai ra khỏi bãi đá, nhiều con trai đi một mình nhưng cũng có nhiều con trai quần tùm

lại thành một nhóm. Kino xếp những con trai vào trong giỏ, lắm khi những con trai bám vào nhau, anh nhặt một con thì lôi theo thêm mấy con khác nữa.

Trong lòng Kino bây giờ đang hát về một Bài Hát của tất cả những gì tồn tại dưới đáy biển. Có những bài hát thuộc về những con cá, bài hát khi biển hiền lành cũng như trong con thình nộ, ánh sáng và bóng đêm, mặt trời và mặt trăng, về những người bạn chài thân thuộc với anh – Bài hát của những tháng ngày đã qua, của những ngày trong quá khứ đã đi vào quên lãng, bài hát sôi động của hôm nay, và của cả những ngày mai. Bài hát cứ thế réo rắt cùng với thao tác của Kino khi anh chăm chỉ xếp những con trai vào trong giỏ, tiết tấu của bài hát là nhịp trống đập dồn dập trong trái tim đang ngấu ngiến với một lượng khí ô xy mà anh giữ được trong buồng phổi trước khi anh lặn xuống đáy biển. Giai điệu của bài hát là làn nước xanh thẳm, trong vắt, bao trùm lấy những con vật bé nhỏ, những đàn cá vọt bơi đến vọt bơi đi. Bên trong Bài Hát của biển cả, một bài hát khác nhỏ bé hơn, rất khó khăn mới nhận ra được nhưng nó vẫn luôn luôn hiện hữu một cách quán quýt, ngọt ngào và huyền bí như bị lấn át bởi những giai điệu khác: *Bài Hát Viên Ngọc Trai May Mắn*. Mỗi một con trai vút vào trong giỏ là một cơ hội tiềm tàng. Quy luật xác xuất thì không thường dễ dãi như lòng con người vẫn mơ ước, nhưng với sự mỉm cười của thần thánh thì câu chuyện sẽ kết thúc hoàn toàn khác hẳn. Kino biết rằng trên chiếc thuyền của gia đình, vợ anh đang thành tâm khẩn nguyện bằng những bài kinh huyền nhiệm, gương mặt chị sẽ hết sức sốt sắng và thành khẩn, lời nguyện bấp thịt của chị sẽ trở nên cứng rắn đủ mạnh để giằng lấy sự may mắn ra khỏi bàn tay Thợng Đế vì gia đình chị đang cần một phép lạ cho bà vai đang sung vù của đứa con trai yêu quý. Và vì trong con quần bách này, khao khát có được một sự may mắn trở thành quyết liệt gấp gấp hơn, âm hưởng *Bài Hát Viên Ngọc Trai May Mắn* hôm nay tự nhiên mạnh mẽ hơn thường ngày. Những nốt nhạc và điệp khúc của bài hát thật rõ ràng và êm ái, sau đó âm điệu chuyển dần sang giai điệu của *Bài Hát Dưới Đáy Biển*.

Kino với niềm tự hào về tuổi thanh xuân và sức mạnh của mình khi anh có thể lặn sâu dưới đáy biển lâu hơn hai phút đồng hồ mà không hề hấn gì cả, vì vậy anh có thể tha hồ chọn lựa những con trai to nhất. Khi bị phiền nhiễu, những con trai tự nhiên ngậm chặt lại. Trước mặt anh là một đụn cát bám đầy những con trai còn bé quá, chưa đủ to để anh có thể ném chúng vào trong giỏ. Kino trườn người đến một đụn cát khác, một con trai thật lớn treo lơ lửng trên một hốc đá bên kia đụn cát, đơn độc nằm một mình. Con trai hé mở hai cái vỏ một cách hồ hững; đây nó quả nhiên là một con trai đã sống rất lâu đời. Kino nhìn thấy xuyên qua lớp thịt giống như môi người đang hé cười, để lộ ra một tia sáng hết sức kỳ quặc, rồi con trai nhanh chóng ngậm lại. Trái tim của Kino bắt đầu đập loạn lên những nhịp đập thất thường khi *Bài Hát Viên Ngọc Trai May Mắn* vút cao lên réo rắt trong tai anh. Chậm rãi và cẩn thận, anh gỡ con trai ra khỏi chỗ nó đang nằm rồi ôm vào ngực mình. Kino đạp mạnh chân ra khỏi vòng xoắn cột vào tảng đá, trôi người lên trên mặt nước và mái tóc anh đen mượt dưới ánh sáng lấp lánh chói chang, anh bám vào con thuyền và lặn thả con trai xuống khoang thuyền.

Chị Juanna cố gắng giữ cho con thuyền khỏi bị trôi thành khi anh leo lên. Đôi mắt anh sáng rực vì một niềm vui háo hức nhưng anh vẫn không quên kéo lên tảng đá nặng đã giúp anh lặn sâu xuống đáy biển và kéo luôn cái giỏ đầy những con trai xếp bên trong. Juanna cảm nhận

được sự háo hức của chồng nhưng chỉ cứ giả vờ như mình không biết. Mắt chị nhìn lảng qua hướng khác. Sẽ không phải là một điều tốt lành nếu như mình ham muốn một cái gì đó một cách lộ liễu đến quá độ. Nhiều lúc nếu mình lộ vẻ ham muốn quá mức sẽ xua đuổi sự may mắn đi mất. Con người chỉ nên biết là mình ham muốn vừa đủ mà thôi và phải hết sức thận trọng với thần thánh vì bọn họ sẽ không thích con người mê mẩn với sự may mắn đâu. Biết thế nhưng Juanna không thể hít thở bình thường được. Kino tập trung cố gắng ép mình cạy vỡ những con trai bằng con dao ngắn của mình. Anh cân nhắc xem anh sẽ bắt đầu từ đâu đây; cạy con trai to nhất trước hay là cạy những con trai trong giỏ trước. Có lẽ là an toàn nhất khi anh cạy con trai vĩ đại ấy ra sau cùng. Anh lượm lên một con trai trong giỏ, luồn mũi dao nhọn vào giữa hai cái nắp, rồi cắt vào bắp thịt của con trai, sau đó anh luồn ngón tay của mình vào những thớ thịt của con vật như kiểm tìm cho đến khi anh biết rõ là con trai chẳng có gì bên trong cả, anh sẽ ném nó trở lại xuống biển. Rồi không kìm lòng được nữa, anh ngồi xuống bên con trai khổng lồ, nhặt nó lên ngắm nghía. Những múi rãnh trên vỏ của con trai phản chiếu một màu nâu pha đen, không có nhiều những con vật ký sinh bám trên vỏ nó. Kino cảm thấy chần chừ lưỡng lự khi quyết định cạy mở con trai anh đang cầm trên tay. Tia ánh sáng kỳ quặc mà anh nhìn thấy ban nãy có thể chỉ là một mảnh xà cừ nào đó vô tình lọt vào bên trong con trai này hoặc giả đây chỉ thuần túy là trò đùa của ảo giác viễn vông. Trong cái vùng vịnh tranh tối tranh sáng mù mờ như thế này người ta sẽ rất dễ nhìn thấy ảo ảnh hơn là may mắn thực sự.

Mắt của chị Juanna dán chặt vào chồng của mình và khi không thể nén lòng lại được nữa, chị đặt tay của mình trên đầu bé Coyotito đã được che lại bởi vành khăn voan. Chị nói thật khẽ:

- Mở con sò ra đi anh.

Kino bằng một động tác thiện nghệ lách con dao ngắn vào giữa hai viền mép của con trai, anh có thể cảm nhận được mũi dao đang lách vào thớ thịt dày và chắc của con vật. Dùng con dao như một điểm tựa, anh bóp mạnh một cái, hai cái vỏ to và chắc lặn tách rời nhau một cách nhẹ nhàng. Miếng thịt giống hình môi người kia xoắn vặn, gồng lên rồi nhanh chóng nhũn ra. Kino lật tung những thớ thịt của con trai, và ô kìa... nằm ngay dưới viền thịt là một viên ngọc trai, tuyệt diệu và hoàn hảo như một vàng trắng. Viên Ngọc thu hút ánh sáng bên ngoài rồi lọc lại, sau đó ném trả về không gian một thứ ánh sáng lấp lánh của nước bạc nung chảy dưới ngọn lửa của người thợ kim hoàn. Viên ngọc trai to bằng quả trứng của một con chim hải âu. Một viên ngọc trai vĩ đại nhất thế gian này.

Juanna thở phào ra và rên khẽ lên vì sung sướng. Kino hoàn toàn nghe được giai điệu của *Bài Hát Viên Ngọc Trai May Mắn* hết sức rõ ràng và đẹp đẽ biết chừng nào, lấp lánh sang, trong trẻo và ấm áp, thật đáng yêu, tỏa đầy ánh sáng của giây phút khai hoàn. Trên bề mặt chói lòa của viên ngọc trai, anh có thể nhìn thấy những giấc mơ trải dài ra trước mắt. Anh cầm lên viên ngọc từ nhúm thịt đã chết của con sò rồi sung sướng xoay nó trong lòng bàn tay, cảm nhận được những đường cong tuyệt hảo của nó. Juanna đứng bên cạnh chồng, nhìn chồng chọc vào bàn tay của anh, chính bàn tay anh đã vung hết sức đâm thật mạnh vào cánh cổng nhà gã bác sỹ vô lương

tâm ban sáng, giờ thì những vết rách vùng da tái đi, trông xám ngoắt vì ngâm vào nước biển mặn.

Với trực giác của người mẹ, Juanna đến gần bên con trai nơi cu cậu vẫn còn nằm trên tấm chăn của bố. Chị gỡ ra ụ thuốc đắp buổi sáng khỏi vai em bé và kêu tên chồng thất thanh lên, giọng lạc cả đi:

- Kino!

Kino đưa mắt nhìn qua đũa con trai nơi chỗ xung ban sáng đã biến mất, chất độc chắc bây giờ đã nhạt đi trong người nó. Kino nắm chặt viên ngọc trong tay với cảm xúc hạnh phúc vỡ òa trong con người của anh. Anh nghiêng đầu ra phía sau ngửa mặt lên trời cất tiếng hú lên tiếng kêu của niềm thỏa mãn cực độ. Hai mắt anh mở trợn trừng và toàn thân cứng đờ lại. Những người đàn ông đi mò ngọc trai từ những chiếc thuyền khác nhìn qua chỗ anh sững sờ, rồi tất cả bọn họ thi nhau chèo thuyền lại chỗ vợ chồng anh.

Chương III

Một thị trấn có thể đem ví như là một quần thể của những con vật sống trong một tập đoàn vậy. Một thị trấn cũng có một hệ thống thần kinh hần hoi, một cái đầu đảng hoàng với hai bả vai và những cái chân. Mỗi một thị trấn là một đặc trưng khác biệt với những thị trấn khác; và như thế sẽ không bao giờ có hai thị trấn hoàn toàn giống hệt nhau. Luôn luôn có cảm xúc tổng thể trong một thị trấn. Về chuyện làm sao tin tức có thể loan tải đi trong một thị trấn thật khó mà giải thích cặn kẽ được. Tin đồn giạt gân truyền nhanh hơn chân của những đứa bé chạy nhanh nhất, nhanh hơn cả mũi tên được bắn ra, tin truyền đi xa và lẹ hơn những người đàn bà oi ới gọi cho nhau qua những bờ dậu hàng rào.

Trước khi Kino và những người bạn chài của anh về đến xóm lều, sợi dây thần kinh của cái thị trấn đã rung dòn đập lên với nguồn tin sốt dẻo – Kino mò được viên ngọc trai vô địch thế giới. Chẳng cần đứa bé rao tin lấy lại hơi thở để kể câu chuyện cho được mạch lạc, mấy bà mẹ đã biết tổng ngay chuyện gì đã xảy ra. Mẩu tin sét đánh như sấm động bay lướt qua những túp lều lá và ào ạt đổ xô đến cái thị trấn của những ngôi nhà xây bằng đá và đập bằng vữa vôi. Tin động trời như thế sẽ bay đến tai vị linh mục trước tiên khi ông này đang đi dạo trong vườn. Mẩu tin khiến gương mặt vị linh mục hồng hào sốt sắng hần lên, ngài lục tìm trong đầu thật nhanh xem trong nhà thờ có cái gì đó hư hỏng cần đến tài chính để tu sửa. Rồi ngài mài miết suy nghĩ xem viên ngọc trai ấy sẽ đáng giá bao nhiêu tiền. Sau đó ngài rà soát lại trong tâm trí của mình xem có phải chính mình đã cử hành thánh lễ hôn phối cho Kino và Juanna hay là ngài đã có thể làm lễ rửa tội cho thằng cu nhà ấy, những dịp như thế sẽ rất có lợi cho giáo xứ. Mẩu tin lan đến những người bán hàng xén, họ đảo mắt nhìn vào mớ quần áo lèo tèo và hàng vải giành riêng cho đàn ông lâu nay đã chẳng có khách khứa nào đem đến bất cứ sự mua may bán đắt còn con nào.

Nguồn tin tạt vào nhà lão bác sỹ trong lúc ông ta đang coi bệnh cho một người đàn bà tìm đến ông ta để than phiền về căn bệnh của tuổi già; một sự thật hiển nhiên mà cả lão và người đàn bà đều không muốn thừa nhận như một thực tế hết sức trần trụi. Sau khi biết rõ môn một rằng Kino đã được viên ngọc trai *đáng giá liên thành* ấy là người đã tìm đến lão lúc ban sáng, hai con mắt gã long sòng sọc lên.

Đây là thân chủ của tôi đây! Tôi đã chữa con anh ta bị bọ cạp chích sáng nay. Lão oang oang nói với một giọng nói hết sức kẻ cả.

Hai con mắt lão trợn ngược lên, thụt sâu bên trong hai cái nọng thịt khi lão nghĩ đến Paris. Lão nghĩ đến những căn phòng sang trọng, lão nghĩ đến một người đàn bà đầy đà và thô ráp sẽ là người sẽ sống với lão như một ả tình nhân thực sự, mặc dù trong thực tế sẽ chẳng bao giờ có một người đàn bà như thế. Lão bác sỹ như không nhìn thấy người bệnh nhân già nua trước mặt, mà lão chỉ nhìn thấy mình đang đường bệ trong một quán ăn giữa Paris, bên cạnh là một anh chạy bàn đang mở một chai rượu vang theo lệnh của lão.

Mẫu tin nóng hồi trước đó đến với những người hành khất thường châu chực trước cổng nhà thờ là nguồn tin khiến họ cảm thấy rất thích thú. Họ vui cười với niềm sung sướng lộ ra mặt vì họ hẳn nhiên biết là không ai sẽ rộng rãi và hào phóng cho bằng một kẻ bần hàn bỗng nhiên có được một dịp may bất ngờ như thế.

Kino đã tìm thấy viên ngọc có một không hai trên thế giới. Trong những văn phòng giao dịch mà những gã cò lái vẫn kỳ kèo giằng co để ăn chặn những người thợ mỏ ngọc trai, những con người khốn khổ đang rất cần bán đi những viên ngọc mà họ đã mò được. Bọn cò lái này thì thế cười với giọng mũi như gà mái, nếu không cãi nhau chí chóe thì cũng là quát tháo âm ỹ, hăm hè dọa dẫm những người thợ lặn đem ngọc đến bán cho đến khi giá cả được định ở mức thấp nhất mà một người thợ lặn bắt buộc phải chấp nhận. Kể ra thì bọn chúng muốn ăn cướp hết công lao của những người thợ lặn, nhưng bọn này đã không thể bắt chẹt người khác một cách quá đáng được. Đã có lần vài người thợ lặn vì quá uất ức trước cái giá chèn ép ngang ngược đã quyết định quỳn tặng viên ngọc trai cho nhà thờ. Nếu như mua bán thỏa thuận giữa đôi bên, sau những cú giao dịch ép giá, bọn cò lái ngồi lại trong văn phòng và những ngón tay của bọn này không thể nào giữ yên được với những viên ngọc trai. Bọn chúng cứ khao khát được làm chủ những viên ngọc này. Cũng dễ hiểu thôi là vì đằng sau cả đám bọn họ, chỉ có một ông chủ đầu nậu đã bỏ tiền ra thuê bọn họ như những tên tay sai đắc lực nhất. Bọn chúng cấu kết với nhau, giàn cảnh hết sức tinh vi bằng cách lập ra nhiều văn phòng thu mua, ra vẻ đang có một sự cạnh tranh rõ ràng, một thị trường mua bán quyết liệt đem lại lợi ích cao nhất cho đám dân chài tội nghiệp, một màn kịch dựng lên hết sức khéo léo. Tin viên ngọc trai rất cục cũng đã đến tai bọn này, mắt bọn chúng xấp húp lại nhan hiểm như mắt những con rắn, những ngón tay như bị phỏng lên vì nôn nóng. Mỗi tên cò lái đều muốn tranh công lẫn nhau để làm vừa lòng tên chủ đầu sỏ. Một ngày kia lão sẽ chết đi và sẽ phải có ai đó thay thế vào vị trí của lão chứ. Bây giờ tạm thời cứ lo góp vốn, khi thời cơ thuận tiện đến, họ sẽ là ông chủ lớn cho mà xem.

Thái độ và cung cách cư xử của tất cả những con người xa lạ bỗng trở nên thân thiện hơn với Kino một cách lộ liễu đến lố bịch - tự nhiên ai cũng lâm vào hoàn cảnh éo le bi đát, những món hàng ế ẩm muốn được gạ gẫm bán đi và cả những ơn nghĩa qua lại trước đây đã gian díu nay muốn được xin xỏ đền đáp. Kino đã giàu to rồi! Sức thu hút của viên ngọc trai cộng thêm với lòng tham mê mẩn vốn dĩ đã ăn sâu trong huyết quản con người dẫn đến việc mặc dù chẳng liên quan ăn nhập gì đến câu chuyện, mọi người vẫn bị chi phối và huynh đảo trong vòng xoáy đen tối của sự ghen tị và ganh ghét đến điên loạn. Mọi người nghiêm nhiên trở nên có liên quan và dính dáng trực tiếp đến viên ngọc trai của Kino, cứ thế viên ngọc trai của Kino ung dung đi vào giấc mơ của họ. Những tính toán ma mẫn, những kế hoạch và thủ đoạn, những mơ ước viễn vông và hão huyền, những nhu cầu cần thiết và những cái bao tử rỗng tuếch của những con người đáng thương. Nghiệt ngã nhất là tự nhiên có một kẻ đứng án ngữ giữa họ và viên ngọc trai kia: Đây là chủ nhân của nó – anh chàng Kino. Thế là như một điều không thể tránh khỏi, Kino trở thành kẻ thù của tất cả mọi người. Sự kiện anh gặp điều may mắn khuấy động lên cái ác và lòng tham bản thù của con người sống ở cái thị trấn này, sự độc ác và đen tối được tinh chế và chung cất còn độc hơn là nọc độc bọ cạp, gay gắt hơn bụng đang đói mà người thấy mùi thức ăn,

như kẻ thất tình cô đơn nhìn thấy tình yêu mà không sao với tay đến được. Những lò sản xuất nọc độc đang bắt đầu hồi hải chế tạo ra những mẻ chất độc rắn rết giết người, rồi cả cái thị trấn trở nên bị sung phòng, căng mọng và húp híp dưới sức ép của lòng tham và áp xuất của sự gian ác và nồng độ đậm đặc của nọc độc thù hận.

Cả Kino lẫn Juanna đều không nhìn thấy được những điều nguy hiểm này. Họ đang hạnh phúc và xúc động như họ vẫn thật thà tin rằng người ta đang cùng chung vui với sự may mắn của hai người họ. Juan Tomas và Apolonia quả có vui thật sự với họ nhưng dù sao thì họ cũng thuộc về thế giới con người. Đã vào chiều rồi và mặt trời cũng đã khuất sau lưng những ngọn núi của bán đảo này. Kino ngồi giữa nhà, bên cạnh là chị Juanna. Túp lều lá chật ních những người hàng xóm. Kino cầm viên ngọc trai trong bàn tay mình với cảm giác sống động với *Bài Hát Gia Đình* đang réo rắt như thể bài hát này đang làm nền đạo đầu cho những bài hát tươi đẹp khác đang kéo đến. Những người hàng xóm chăm chăm nhìn vào viên ngọc trai trên tay kẻ hạnh phúc và cứ băn khoăn mãi tại sao một điều cực kỳ may mắn tuyệt vời như thế lại có thể xảy ra với một kẻ tầm thường như Kino. Sao lại có chuyện dễ dàng như thế nhỉ? Như thể là rồi ai trong bọn họ cũng sẽ lần lượt được vị thần tài gõ cửa và cũng sẽ được một dịp may như thế.

Juan Tomas ngồi bệt xuống bên phải của Kino vì là chỗ anh em ruột thịt. Anh hỏi kino:

- Thế bây giờ chú định làm gì khi chú đã trở thành người giàu có?

Kino nhìn xuống viên ngọc trai khi Juanna đang cúi mặt xuống như cố che giấu đi cơn xúc động mãnh liệt mà chị không muốn người ta nhìn thấy. Viên ngọc tỏa sáng như kim loại đang được nung chảy thành nước, vẽ ra những bức tranh mà ngay cả trong quá khứ Kino đã không hề dám nghĩ tới vì những điều ấy hoàn toàn nằm ngoài tầm tay với của anh. Xuyên qua viên ngọc trai, Kino nhìn thấy anh và người vợ yêu dấu Juanna và đứa con ngoan của họ đang cùng nhau quỳ trước gian cung thánh trong nhà thờ cao lớn trong buổi lễ thành hôn của họ vì bây giờ anh đã có thể trang trải cho chi phí này. Anh nói thật nhỏ nhẹ:

- Chúng tôi sẽ thành hôn – trong nhà thờ lớn hẳn hoi.

Bên trong viên ngọc, anh nhìn thấy cả gia đình anh ăn mặc rất chỉnh tề - Chị Juanna vẫn khăn voan vẫn còn cứng nếp hồ vì vải mới cũng như chiếc váy tinh tươm. Anh thấy mình chân mang giày đàn hoàng. Rõ ràng là như thế, tất cả mọi cái đều nằm trong viên ngọc trai, lung linh và huyền diệu. Anh nhìn thấy mình mặc bộ quần áo trắng mới tinh và trên tay là một cái mũ mới, không phải bằng rơm mà bằng len nỉ màu đen. Giày của anh có giây buộc và nút thắt hẳn hoi. Bé Coyotito sẽ mặc một bộ quần áo thủ thủy được nhập cảng từ Hợp chủng quốc Hoa kỳ mà anh đã tận mắt nhìn thấy khi một chiếc tàu du lịch ghé vào vùng vịnh. Mọi cái anh nhìn thấy đều nằm trong viên ngọc trai đang tỏa sáng lấp lánh.

- Chúng tôi sẽ có quần áo mới! Anh nói như thế.

Rồi âm nhạc của viên ngọc trai tấu trở lên trong tai anh như một dàn kèn đồng đang thổi lên thật hoành tráng.

Sau đó ánh sáng màu bạc của viên ngọc trai dẫn anh đến những mơ ước nhỏ bé hơn mà anh vẫn nghĩ đến hàng ngày: một cây lao phóng có buộc dây để anh có thể phóng vào những con cá từ xa mà anh đã bị mất cách đây một năm; đây là một cây lao có vòng sắt cuối đầu chuỗi lao nơi anh sẽ cột một sợi dây. Và trong đầu anh chọt lóe lên - một cây súng trường - tại sao lại không là một cây súng trường nhỉ? Anh đã trở nên giàu có lắm rồi kia mà. Kino đang nhìn thấy chính anh trong viên ngọc trai, tay đang ôm một khẩu súng cac-bin kiểu Winchester. Một giấc mơ có thể nói là rất hoang đại trong hoàn cảnh của anh và cảm giác của nó mới thật sự dễ chịu làm sao. Môi anh mấp máy một cách hơi nguỵng nguỵng trong tư thế oai phong như thế.

- Một khẩu súng trường... có lẽ sẽ là một khẩu súng trường. Anh nói.

Cây súng trường này sẽ giúp anh dẹp đi những bức tường ngăn cách xưa nay. Một điều gần như đã không bao giờ xảy ra. Và rồi nếu như ở đâu có tiếng súng và khói đạn, anh sẽ hăng hái lao vào trận đánh. Thế mới biết lòng con người ta sẽ không bao giờ dừng lại. Được một thì người ta muốn mười. Đây có lẽ là một nét đặc biệt nhất mà chỉ có con người mới có; vì thú vật sẽ nhanh chóng thỏa mãn với những gì chúng có ngay trong lân cận gặp gỡ đầu tiên.

Những người hàng xóm nép sát vào nhau và lặng thinh, lâu lâu họ gật đầu phụ họa với những tư tưởng hoang đường của anh.

- Một khẩu súng trường! Cậu ấy sẽ có một khẩu súng trường! Một người đàn ông giọng ồm ồm loan tin cho những người phía sau.

Âm nhạc của viên ngọc trai đang tấu lên những giai điệu hùng tráng trong lòng Kino. Juanna nhìn lên chồng trước viễn cảnh táo bạo mà chỉ có sự tưởng tượng của anh mới nghĩ ra. Rồi quang cảnh của trận đánh đầy khói lửa kia chợt tan biến đi thật nhanh, Kino bây giờ nhìn thấy bé Coyotito đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ học bài trong một ngôi trường mà Kino đã nhìn thấy từ lâu lắm khi anh có dịp nhìn trộm vào một lớp học với cánh cửa khép hờ. Bé Coyotito sẽ mặc một cái áo khoác bên trong là một cái áo có cổ màu trắng với một cái cà vạt bằng lụa thật to. Và còn hơn thế nữa, Coyotito đang viết chữ trên một tờ giấy khổ lớn. Kino nhìn những người hàng xóm, đồng đặc tuyên bố một cách thật táo bạo:

- Con trai tôi sẽ đi học ở trường.

Sau câu nói quả quyết của anh, những người hàng xóm vẫn ngồi im như ngậm thóc, không ai nói lấy một nửa lời. Juanna hít thở hết sức khó khăn, đôi mắt chị sáng hẳn lên khi chị nhìn chồng rồi chị nhìn xuống đứa con trai như muốn trách nghiệm lại xem những điều này có thể trở thành hiện thực hay không?

Trên gương mặt của Kino lộ ra một thứ ánh sáng như thể anh là một nhà tiên tri khi anh nói:

- Con trai tôi sẽ biết đọc và biết viết với những trang sách. Nó sẽ biết làm ra những con số. Những điều này sẽ giải phóng chúng ta vì nó có thể biết được mọi sự - nó sẽ thông suốt, và qua nó, chúng ta sẽ được học hỏi.

Và anh tiếp tục nhìn thấy trong túp lều lá bên bếp lửa bập bùng khi bé Coyotito đang đọc một cuốn sách lớn. Anh nói tiếp:

- Nhất định viên ngọc trai này sẽ giúp chúng ta làm được điều đó!

Kino chưa bao giờ nói được nhiều những lời mạnh mẽ như thế trong suốt cả cuộc đời anh. Bàn tay anh khép lại như không muốn ánh sáng của viên ngọc trai tỏa mãi ra. Kino bắt giắc cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến những người khác sẽ nói:

- Tôi cũng sẽ nói giống y như anh vậy nhưng thực sự anh cũng không biết mình đang nói cái gì nữa.

Giờ thì những người hàng xóm của Kino đã chứng kiến được thế nào là kỳ tích. Họ biết là viên ngọc trai sẽ đánh một dấu ấn thời gian thật đậm nét lên mọi sinh hoạt bình thường của họ, người ta sẽ bình luận và bàn tán sôi nổi về sự kiện đặc biệt này cho mãi tận về sau. Và nếu những điều Kino nói có thực hiện được hay không sẽ cho họ vô khối những đề tài để tán gẫu. Họ sẽ nói với nhau là đôi mắt của anh đã sáng lên như thế nào và có người sẽ nói như thế này:

- Anh ta đã lột xác hẳn ra. Có một thứ quyền lực nào đó đã bao trùm lên anh ta. Chính ông bạn và tôi đã nhìn thấy anh ta oang oang như người điên ấy, phải không?

Và nếu như kế hoạch của Kino không đi đến đâu cả, cũng giống như người trước đó, một người khác sẽ lại chua chát hơn:

- Đấy tôi đã bảo mà. Hắn đã bị điên và chỉ biết nói những điều xằng cuội. Hãy cầu xin Thượng Đế cho chúng ta sẽ không phải gặp những điều như vậy. Thượng Đế sẽ trừng phạt Kino vì hắn dám ăn nói đại dốt toàn là những điều trái với nếp sống xưa nay. Chính ông cũng như tôi đã nhìn thấy hắn hóa điên hóa rồ như thế nào rồi, phải không?

Kino nhìn xuống lòng bàn tay đang nắm chặt của anh nơi những vết rách ban sáng máu đã đông khô lại, giờ đã căng cứng, sung tấy lên – bàn tay anh đã vung lên đâm vào cánh cổng sắt của nhà lão bác sỹ vô lại kia.

Hoàng hôn bây giờ đã đến thật sự. Juanna sửa lại vành khăn để bé Coyotito có thể nằm thoải mái nơi bên hông của chị. Đến bên bếp lửa, chị khời ra một viên than hồng ủ trong tro bếp rồi bẻ một ít cành củi khô rắc lên trên. Chị quạt gió cho đến khi một ngọn lửa hắt lên những ánh sáng màu hồng như nhảy múa trên khuôn mặt của những người hàng xóm. Người ta hiểu ngay đã đến lúc phải ra về chuẩn bị cho bữa cơm chiều, nhưng thực tâm chẳng ai muốn ra về chút nào cả.

Bóng đêm giờ đã phủ kín mọi vật. Ngọn lửa bập bùng hắt bóng người lên tường khi người ta đang xâm xì to nhỏ khi co ai đó nói vọng từ bên ngoài sân vào:

- Ông cha xứ đang đến!

- Vị linh mục đang đi đến đây.

Tất cả cánh đàn ông vội ngả nón trên đầu xuống và đứng lên nép người vào nhường lối trong khi những người đàn bà nhanh tay kéo vành khăn voan che mặt lại, tất cả mọi người mắt nhìn chăm xuống đất. Cả Kino và anh trai của mình là Juan Tomas cùng đứng dậy. Vị linh mục bước vào - một con người đã có tuổi với mái tóc đã ngả sang màu bạc với nước da già nua trước tuổi mà đôi mắt vẫn còn rất tinh nhanh và sắc sảo. Với mọi người, ông vẫn coi họ như là những đứa trẻ con vậy.

Kino. Vị linh mục nói thật nhỏ nhẹ - Tên của con đã được đặt sau tên của một Đấng thật vĩ đại - Và ở đằng sau tên của một người cha vĩ đại của Hội thánh.

Vị linh mục ra sức nói như thể ông ta đang ban phép lành đặc biệt cho Kino:

- Tên của con sẽ tắm mát được cả cát trong sa mạc và làm dịu êm đi tâm hồn con người khác, con có biết như thế không? Mọi sự cha đang nói đều được viết ra từ cuốn sách này đây.

Kino nhìn thật nhanh đến bé Coyotito lúc này vẫn còn đang nằm bên hông mẹ. Một ngày nào đó; anh vụt nghĩ thật nhanh, thằng bé con anh sẽ đọc được những gì viết trong cuốn sách ấy và cả những gì đã không được chép mà người ta vẫn cứ đặt điều nói ra. Âm thanh của những bài hát vui tươi ban nãy đã nhạt nhòa, bây giờ đang trở nên xa vời và huyền hoặc khi Kino mơ hồ nghe được *Bài Hát Bọ Cạp* buổi sáng, bài hát của sự độc ác và của kẻ thù đang lần quất quanh đây. Kino đảo mắt thật nhanh, nhìn quanh một lượt xem ai đã khiến anh có cảm giác rờn rợn khó chịu của bài hát độc ác ấy.

Vị linh mục lại bắt đầu cất tiếng:

- Ta nghe nói là con vừa gặp được một điều may mắn - Một viên ngọc trai có một không hai.

Kino chột ngoan ngoãn xòe bàn tay và đưa ra viên ngọc trai. Vị linh mục nín thở mắt một lúc trước kích thước và vẻ đẹp toàn bích của viên ngọc. Sau đó ông ta nói:

- Ta hy vọng là con sẽ nhớ đến việc cảm tạ ơn lành mà con đã nhận được, hồi con trai yêu dấu của ta. Hãy cảm tạ Đấng đã ban cho con báu vật quý giá này và cầu xin cho ơn soi sáng cho cả về những ngày sau này.

Kino gật đầu một cách hết sức đàn độn, chỉ có vợ anh là Juanna nói thật nhỏ nhẹ:

- Chúng con nhất định sẽ làm như thế, thưa cha. Chúng con sẽ làm lễ thành hôn vào ngày mai. Anh Kino đã nói như thế, cha ạ.

Rồi chị quay sang những người hàng xóm như tìm sự ủng hộ cho những gì chị đã nói đều là sự thật cả. Mọi người gật đầu hết sức trang nghiêm đáp lời chị.

Vị linh mục tiếp lời:

- Thật là một điều sung sướng khi ta biết được suy nghĩ đầu tiên của các con là những suy nghĩ tốt lành. Thượng Đế sẽ chúc phúc cho các con, những đứa trẻ của lòng tôi ơi.

Sau đó vị linh mục lặng lẽ ra về. Mọi người dạt nép sang một bên nhường lối cho ông ta bước qua.

Kino vội nắm chặt bàn tay của anh lại, anh nhìn vào viên ngọc trai hết sức ngỡ vực, có thể là vì *Bài Hát của sự Độc Ác* bây giờ đang gào thét trong tai anh, giành giật quyết liệt với *Bài Hát của Viên Ngọc Trai*.

Cuối cùng những người hàng xóm cũng đã lần lượt lặng lẽ ra về với những túp lều lá lụp xụp của họ. Chị Juanna ngồi xuống bên bếp lửa và chuẩn bị hầm món súp đậu trong chiếc nồi đất đặt trên bếp lửa hồng. Kino đứng thẳng lên và bước đến cửa ra vào, mắt anh nhìn thẳng ra ngoài sân. Như thường lệ, anh có thể ngửi thấy mùi khói từ những bếp lửa hồng của những người hàng xóm và nhìn thấy cả một bầu trời đầy những vì sao ngoài xa kia. Anh cảm nhận được không khí ẩm ướt của màn đêm và đưa tay lên che mũi lại. Kino đưa mắt tìm con chó nhưng không thấy nó đâu cả. Anh bước ra ngoài sân, nhìn về phía chân trời và cảm thấy chỉ có một mình anh; lạnh lẽo, cô đơn, lẻ loi đứng giữa đất trời. Anh nghĩ mình không có gì để tự bảo vệ cả. Tiếng dế kêu như quét vào tai anh hòa cùng tiếng những con chàng hiu re ré bên cạnh những con cóc đang oàm oạp kêu, tất cả như một bài nhạc của những sự chẳng lành. Kino rùng mình và anh quẩn chặt hơn cái chần quanh lỗ mũi. Viên ngọc trai vẫn được anh nắm thật chặt trong tay, anh cảm thấy thật ấm áp và êm đềm khi viên ngọc trai mơn trớn lên da thịt của mình.

Anh nghe được trong túp lều lá chị Juanna đang nặn những chiếc bánh trước khi xếp chúng lên cái vỉ nướng bằng đất. Kino cảm nhận được sự an toàn và đầm ấm của không khí gia đình ở phía sau lưng anh. Rồi anh nghe được âm thanh của *Bài Hát Gia Đình* vọng đến từ phía chị Juanna, êm ái như tiếng kêu của một con mèo nhỏ. Giờ thì anh đang quay trở lại với tương lai mà anh đã nghĩ đến hồi nãy, về một viễn cảnh tốt đẹp cho gia đình anh. Kế hoạch của anh là một kế hoạch thực tế và rất khả thi. Những gì anh đã vạch ra sẽ cho anh kinh nghiệm. Một kế hoạch được phác thảo có chi tiết rạch ròi đã là một kế hoạch hoàn toàn thực hiện được trong khả năng anh đang có. Không ai có thể phá hủy đi được kế hoạch mà anh đã vẽ ra, trừ phi là bọn họ có thể tấn công nó và anh đã chuẩn bị để đối phó. Ngay cả nếu như kế hoạch của anh có thực tế đi chăng nữa, thiên hạ sẽ vẫn sẵn sàng lao bổ vào để phá hoại nó vì đó là tương lai của gia đình anh, chính vì thế mà anh sẽ quyết sống chết với bất cứ thế lực nào hăm dọa đến tương lai và hạnh phúc của gia đình anh.

Rồi anh chợt nhận ra rằng chẳng có thần thánh nào thích thú với toan tính của con người cả. Ngay cả thần thánh cũng không vui về gì khi thành công đến với người khác trừ phi là may mắn ập đến ngoài dự đoán. Thần thánh sẽ ganh ghét khi con người trở nên thành công bằng sức lực của chính anh ta. Kino cảm thấy sợ hãi về những gì anh đã nói và những kế hoạch anh đã kể. Làm sao bây giờ khi chí anh đã quyết và anh lại càng không thể nuốt được những gì anh đã trót nói ra. Bây giờ thì anh chỉ còn có cách duy nhất là chuẩn bị tinh thần đối phó với cả cái thế giới đe dọa trước mặt anh. Anh phải sẵn sàng chuẩn bị cho những cuộc tấn công. Anh càng phải cảnh giác hơn để phát hiện kịp thời những âm mưu đen tối trước khi chúng có cơ hội tấn công gia đình anh trước.

Ngay tại cửa lều, Kino nhìn thấy có hai người đàn ông đang tiến lại gần túp lều của nhà anh, một kẻ xách đèn và anh chỉ nhìn thấy được ống chân của hai người họ nhảy nhót theo ánh đèn khi họ bước. Họ bắt đầu quẹo rẽ về phía nhà anh rồi tiến thẳng vào sân qua một cái cổng nhỏ, được làm bằng một khoảng cách của hai bờ dậu. Đó là lão bác sỹ và tên đầy tớ ban sáng đã ra mở cổng cho anh. Tự nhiên anh cảm thấy máu ở khớp xương nơi mu bàn tay anh nóng phùng phùng lên khi anh trông thấy hai tên khốn nạn này.

Gã bác sỹ mở lời trước:

- Tôi đã không có mặt ở nhà lúc ban sáng khi anh đem cháu đến. Khi về đến nhà và nghe được câu chuyện, tôi vội đến đây để xem cháu bây giờ ra sao.

Kino đứng bên trong lều, án ngữ ngay cửa ra vào, sự căm thù này giờ âm ỷ chợt phực thành ngọn lửa, tóe bùng lên trong mắt anh, cộng chung với sự khiếp nhọc từ kết quả của hàng trăm năm sau khi sự khuất phục đã trở thành vết sẹo hằn sâu trong tiềm thức.

- Thằng bé đã gần như lành hẳn rồi! Anh nói cộc lốc.

Lão bác sỹ nhoen một nụ cười nhưng hai con mắt lão nằm sâu trong hai võng thịt, hoàn toàn không che đậy được vẻ gian xảo.

Nhiều lúc như thế này, ông bạn thân thương của tôi ơi. Nọc độc bọ cạp ghê gớm lắm. Rõ ràng là đã gần như lành hẳn và rồi chẳng có dấu hiệu gì cả - Đùng một cái!

Lão chu mỏ lại, phun ra một cái, cố tình tạo ra một âm thanh cho người ta thấy được là mau chóng như thế nào cơn độc sẽ tái phát thật nhanh. Lão cố tình xoay cái túi hành nghề bác sỹ màu đen cho ánh đèn rọi thẳng vào vì lão biết Kino sẽ như bao người dân lương thiện của dân tộc anh, luôn tin tưởng vào những thứ dụng cụ mà lão đang có.

Rồi nhiều khi - Giọng nói của gã trở nên nhão nhoẹt như chảy ra thành nước - Nhiều lúc có thể sẽ còn bị một cái chân bị bại liệt, một con mắt bị mù hẳn, hoặc là một cái lưng bị vĩnh viễn sụp xuống. Ôi tôi biết cái thứ nọc độc của bọ cạp. Ông bạn thân của tôi ơi, tôi có thể chữa lành cho cháu bé khỏi bị thứ độc chết người này.

Lòng căm hận và sự thù ghét cay đắng đã tan dần di trong người Kino đang biến thành sự sợ hãi. Anh thật không biết về tất cả những gì mà lão bác sỹ đã nói. Anh không thể đánh một canh bạc với kiến thức của gã đã được mọi người tin cậy. Anh không thể cứng đầu cứng cổ được. Anh đã thực sự bị dồn vào một cái bẫy như những người dân quê mộc mạc của làng anh xưa nay vẫn thế. Đã tự rất lâu đời, người dân làng chài lúc nào cũng bị dồn ép vào cạm bẫy, y như việc anh mọi người không bao giờ biết được những gì được viết trong cuốn sách; cũng như những gì không có trong cuốn sách ấy nhưng vẫn được nói ra. Anh không thể đánh cược trong chuyện hên xui với số phận - nhất định anh càng không thể phiêu lưu khi cuộc chơi trực tiếp liên can đến sinh mạng và sự lành lặn của con trai anh. Cuối cùng anh tránh sang một bên, mở lối cho thầy trò lão bác sỹ chui vào trong túp lều.

Chị Juanna đứng lên và lùi lại phía sau khi lão bác sỹ tiến vào. Chị che đũa con trai lại như không muốn trao con cho lão bác sỹ mặc dù lão chìa tay ra đón bé Coyotito. Chị đưa ánh mắt tội nghiệp về phía chồng như tìm ở nơi anh một dấu hiệu trên khuôn mặt anh, với những ánh lửa hắt bóng nhảy múa chập chờn.

Kino gật đầu đồng ý và chỉ có như thế chị Juanna chịu trao ra đứa bé cho gã bác sỹ.

- Rơi đèn vào đây xem nào. Gã bác sỹ nói.

Tên đầy tớ đưa cao cái đèn lồng lên. Lão bác sỹ nhìn vào vết bọ cạp chích ngay nơi bả vai em bé một lúc khá lâu. Về mặt lão trở nên đăm chiêu trong một lúc lâu nữa rồi mới chịu vạch mí mắt em bé. Lão gật gù lắc lắc cái đầu trong khi bé Coyotito đang cố gắng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay hộ pháp của lão.

Đúng y như tôi đã nói với quý vị, chất độc đã ngấm sâu và sẽ trở chứng trong bất kỳ lúc nào. Lão nói. - Đến đây mà xem nào!

Lão đưa cho mọi người xem mí mắt của em bé và nói tiếp:

- Cái mí mắt nó xanh lè ra thế kia cơ mà.

Thế là Kino bỗng trở nên lo lắng khi anh nhìn thấy mí mắt của em bé có màu xanh thật sự. Anh không biết có phải lúc nào mí mắt của trẻ con cũng xanh như thế. Khốn khổ cho Kino, cái bẫy đã được giăng sẵn đang chờ đợi anh. Anh đã không còn lựa chọn nào khác nữa.

Hai con mắt của lão bác sỹ uơn ướt thấm ra hai vũng thịt phía bên ngoài:

- Tôi sẽ cho cháu nó ít thuốc khả dĩ có thể trừ được nọc độc. Lão ba hoa trước khi trao lại bé Coyotito cho Kino.

Lôi trong túi ra một cái lọ có đựng một thứ bột màu trắng và hai nửa vỏ bọc của một viên thuốc con nhộng làm bằng một thứ chất keo trong, lão khéo léo làm thành một viên thuốc và lập lại trình tự y như thế với viên thuốc thứ hai một cách thuần thục và lạnh lẹn. Lão đón lấy đứa bé và véo thật mạnh vào môi dưới của em bé để em mở miệng ra. Với ngón tay múp míp, lão cố

gắng nhét viên thuốc thật sâu vào trong miệng em để chắc chắn là em sẽ không ói ngược trở ra được. Sau đó lão với lấy cái bình màu tím dưới nền đất, đổ nước vào miệng để em bé có thể nuốt trôi viên thuốc xuống, và như thế việc lão làm đã coi như hoàn tất. Lão nhìn vào tròng mắt em bé như đang ra chiều tính toán cân nhắc một điều gì đó.

Cuối cùng lão bác sỹ trả lại bé Coyotito cho chị Juanna rồi quay sang phía Kino:

- Tôi nghĩ là chất độc sẽ phát ra trong vòng một tiếng đồng hồ nữa. Thuốc tôi vừa đưa cho bé uống để nó khỏi bị đau vì chất độc. Tôi sẽ quay lại trong vòng một giờ sau và hy vọng có thể cứu lại được cháu bé.

Lão bác sỹ hít một hơi thật sâu rồi rời khỏi túp lều. Tên đầy tớ bám theo sau lão với chiếc đèn lồng trên tay hắt.

Chị Juanna với đứa con trong tay ủ dười vành khăn voan cảm thấy lo lắng và sợ hãi thực sự. Kino đến gần bên chị và đưa tay vén mép khăn ra để nhìn con cho rõ hơn. Anh lật mí mắt em bé và nhận ra rằng anh vẫn còn đang nắm viên ngọc trai trong tay. Anh đứng dậy và đi về vách lều lấy ra một cái hộp, lôi ra một miếng giẻ đã cũ nhàu, anh cẩn thận gói lại viên ngọc trai trong tấm vải. Sau đó anh dùng những ngón tay của mình đào một hố sâu trên nền cát chôn viên ngọc xuống, cẩn thận không quên xóa hẳn đi dấu vết của hiện trường. Anh trở lại bên vợ khi chị mắt không rời khỏi đứa trẻ.

Lão bác sỹ trở về ngôi nhà của mình và đang yên vị trong chiếc ghế bành. Lão ghé mắt nhìn xuống đồng hồ khi gia nhân dọn ra cho lão bữa cơm tối, gồm thức uống cao, bánh nướng bơ và trái cây tươi. Lão nhìn xuống mâm cơm ánh mắt không tỏ chút hài lòng nào cả.

Bên trong những túp lều lá, viên ngọc trai trở thành những đề tài và là đầu mối của mọi câu chuyện được đem ra đàm luận. Đây là nguồn tin quan trọng hàng đầu mà ai cũng có thể đoán già đoán non được, họ háng hái suy diễn xem câu chuyện rồi sẽ đi đến đâu. Người ta dùng đầu ngón tay cái của mình làm chuẩn để diễn tả kích thước của viên ngọc trai xem nó to như thế nào, họ mô tả về nét đẹp xiêu thành đồ quán của nó. Họ thăm nhủ và tự hỏi xem sự giàu liệu có thể đánh cắp đi về ngây thơ và bản tánh hiền lương của vợ chồng Kino, như thế là giàu sang và sự thịnh vượng bao giờ cũng thay đổi nhân cách con người. Mọi người cũng không quên bàn tán về việc lão bác sỹ hạ cố đến chữa bệnh cho Coyotito. Lý do thật đơn giản, lão đóng kịch giỏi lắm và tâm địa đen tối của lão quá lộ liễu đến mức ai cũng có thể nhận ra.

Ngoài nơi cửa biển xa xôi kia, một đàn cá nhỏ phóng mạnh, bay lên khỏi mặt nước thật nhanh để tránh một đàn cá khác đang sẵn mồi để ăn thịt chúng. Trong những túp lều lá, người ta có thể nghe được rất rõ tiếng xé nước của những con cá bé nhỏ kia trong giây phút chống chọi sau cùng để giành giật lại sinh mạng bọn chúng, những tiếng động khi chúng rơi xuống, làm bắn tung tóe những giọt nước, trong bối cảnh của một cuộc tàn sát khốc liệt đang diễn ra. Không khí lạnh và ẩm thấp từ bên ngoài vùng vịnh đã bao trùm lên những lùm cây nhỏ, những khóm xương

rồng và những bụi gai thấp lè tè. Những con chuột đi ăn đêm lén lút bò ra lảng vảng trên nền đất trong khi những con điều hâu có thể săn đám chuột đêm này một cách dễ dàng.

Con chó có hai đốm vàng như lửa đậu trên mí mắt của Kino mon men đến gần cửa ra vào và nhìn vào trong túp lều. Khi Kino nhìn xuống nó, con chó vẫy cái đuôi thật sốt sắng của nó và ngưng lại khi Kino ngoái nhìn đi hướng khác. Nó không đi vào trong túp lều mà chỉ đứng nhìn với hai con mắt hau háu một vẻ chăm chú tột cùng khi Kino đang ăn phần đậu nấu của mình trong bát sành. Anh vét thật kỹ cái bát bằng một mẩu bánh nướng rồi ăn luôn mẩu bánh ấy. Anh tráng miệng bằng nước ép trái cây *pulque* từ sản phẩm hoa quả của vùng biển quê anh.

Kino ăn xong và vẫn một điều thuốc lá khi chị Juanna giọng hét lên thất thanh, xé tan bầu khí đêm yên tĩnh:

- Kino!

Anh quay lại nhìn và vụt đứng lên đi đến bên chị khi nhìn thấy sự hoảng loạn trong ánh mắt của người đàn bà. Anh đứng nhòm lên nhìn xuống con anh nhưng ánh sáng quá lem nhem. Anh đến bên bếp lửa cầm lên một khúc củi đang cháy để soi, anh thấy Coyotito rõ ràng hơn. Bây giờ thì gương mặt em bé đỏ hực lên, cuống họng em bé bị sưng phồng, nơi mép em chảy đầy những nhũn dãi và nước bọt. Bụng em bây giờ co thắt giật lên có vẻ rất đau đớn, bây giờ đứa trẻ đã hoàn toàn phát bệnh, tình trạng hết sức nguy ngập.

Kino quỳ xuống bên cạnh vợ anh:

- Thế là ông bác sỹ đã biết trước tất cả mọi sự.

Anh nói như chỉ muốn hai người biết mà thôi mặc dù trong thâm tâm anh cái cảm giác ngờ vực của đầu óc cứng cõi khi anh liên tưởng đến thứ bột màu trắng mà lão bác sỹ đã cho con trai anh uống. Juanna đang đưa đứa con và khe khẽ hát, mếu máo một bài hát mang tâm tình gia đình, hy vọng bài hát ấy có thể xua đi sự nguy ngập đang rình rập. Em bé trong vòng tay mẹ bắt đầu nôn mửa thốc tháo và giãy dụa vì khó chịu. Kino hết sức phập phồng thấp thỏm khi *Bài Hát Độc Ác* đang nện thùm thụp trong đầu anh gần như lẫn át hẳn đi bài hát của chị Juanna.

Lão bác sỹ sau khi đã tợp xong phần ca cao liền quay sang nhám nháp những mẩu vụn từ chiếc bánh ngọt. Lão quẹt những ngón tay hộ pháp vào một cái khăn chùi mồm rồi nhìn vào chiếc đồng hồ. Lão đứng dậy và vói theo cái túi xách màu đen hành nghề của lão.

Mẫu tin đứa bé phát bệnh đột ngột chợt loan đi giữa khắp các túp lều lá. Không cần phải giải thích nhiều, đau ốm bệnh tật bao giờ cũng là kẻ thù thứ hai của con người; đứng sau sự đói khát. Hai thứ này bao giờ cũng rình rập và chực hãm hại những kẻ khốn cùng. Như một kẻ nào đó vẫn ngửa mồm:

- Đấy! Đã bảo mà. Cái sự may mắn bao giờ cũng đem theo nó những điều oái oăm quái gở.

Có người tán đồng và bây giờ người ta lại kéo nhau đến nhà Kino. Những kẻ đã đến đây lúc ban chiều lúc này đang quờ quạng trong bóng đêm, tìm cách chui lọt vào hoặc được đến gần sát túp lều của Kino. Họ xã giao vài câu động viên vợ chồng Kino trong khi đáng lẽ ra mọi người nên chúc mừng anh chị về viên ngọc trai may mắn. Có một ai đó trong đám đông cất tiếng:

Thượng Đế sẽ quan phòng tất cả mọi sự.

Những người đàn bà có tuổi ngồi xúm lại bên cạnh chị Juanna và sẵn sàng giúp đỡ trong khả năng cho phép vốn hạn hẹp của họ và đây là những điều duy nhất họ có thể làm được.

Ít phút sau lão bác sỹ lao bỏ vào với tên đầy tớ theo sau. Lão lừa những người đàn bà đi như người ta xua những con gà mái ra khỏi chuồng vậy. Lão chụp lấy đứa bé và đưa tay sờ lên đầu em nhỏ.

- Độc bây giờ mới phát ra. Lão cho biết như thế.

- Tôi nghĩ là tôi có thể chế ngự được nó. Tôi sẽ làm hết sức trong khả năng có thể của tôi.

Lão ra lệnh cho người ta đem nước uống lại và nặn vào đây ba giọt *a-mô-ni-ắc*, bóp cho em bé há miệng lớn ra rồi lão đổ ộc chén nước vào. Đứa trẻ phun lên sặc sụa và khóc thét lên trước lối chữa bệnh thô bạo của lão bác sỹ. Chị Juanna với đôi mắt thất hồn vì quá lo sợ. Lão bác sỹ lẩm bẩm nói vài câu trong khi lão thao tác các việc.

Cũng may là tôi chuyên trị về nọc bọ cạp, nếu không thì - Lão nhún vai một cái ra vẻ là đứa bé sẽ gặp phải một tai họa khủng khiếp nếu như không có sự can thiệp kịp thời của lão.

Kino vẫn hết sức ngờ vực. Anh không thể nào rời mắt mình khỏi cái túi hành nghề của lão đang mở toác ra trong đó có một chai thuốc đựng một thứ bột màu trắng. Em bé từ từ dịu dần trở lại khi những bắp thịt đã thôi co thắt dữ dội như ban nãy. Em bây giờ mềm nhũn ra và chỉ muốn được ngủ sau một trận nôn thốc tháo cả ruột gan ra. Em thở hắt ra một hơi mạnh rồi ngủ thiếp đi.

Gã bác sỹ trao lại bé Coyotito khi lão huỳnh hoang:

- Cháu nó sẽ khỏe lại ngay thôi! Tôi đã chiến thắng trong việc cứu nguy cho thằng bé.

Thế là chị Juanna nhìn lên lão bác sỹ với một nét sùng kính hiện ra trên gương mặt cả tin của chị.

Lão đóng lại cái túi hành nghề của mình rồi nói với giọng đầy vẻ nhân từ:

- Thế bao giờ các vị mới trả tiền chữa bệnh cho tôi đây?

- Khi nào bán xong viên ngọc trai tôi sẽ trả tiền ngay cho ông. Kino đáp lại.

- Thế ra anh đã mò được một viên ngọc trai à? Một viên đẹp ra trò đấy chứ? Lão cất vắn với đôi mắt không che giấu được sự thích thú.

Thế là mọi người hàng xóm vỡ òa ra:

- Anh ta đã mò được viên ngọc trai đẹp nhất trên thế gian này.

Người ta gần như gào thét lên. Họ lấy ngón tay cái và ngón tay trỏ để cách xa nhau một khoảng để mô tả cho lão bác sỹ về kích thước to lớn lạ thường của viên ngọc trai, như thể đấy là một kỳ quan của lịch sử thế giới ngọc trai.

Cái anh chàng Kino này sẽ trở thành giàu to cho mà xem. Người ta tranh nhau nói, hét vào mặt nhau âm ỹ đến độ không ai có thể nghe ai được nữa.

- Một viên ngọc trai chưa ai có thể nhìn thấy bằng mắt thật bao giờ!

Lão bác sỹ sướng ran như mở cờ trong bụng nhưng vẫn ra vẻ vờ vịt trong cái giọng đầy vẻ ngạc nhiên:

- Thế cơ à! Tôi đã chẳng biết ắt giáp gì về câu chuyện cả. Thế đã cất viên ngọc ấy vào chỗ thật an toàn chưa? Hay nếu anh muốn, anh có thể tin và giao cho tôi cất nó vào trong cái tủ khóa an toàn của tôi.

Kino nhú đôi mắt lại, hai bên má anh bạnh ra:

- Tôi đã cất nó rất cẩn thận rồi! Anh nói tiếp – Ngày mai tôi sẽ đem bán nó rồi trả tiền ngay cho ông.

Lão bác sỹ nhún vai một cái, hai con mắt ướn nhoèn của lão không rời khỏi đôi mắt Kino. Lão biết là viên ngọc trai chỉ được chôn giấu quanh quần đâu đây trong túp lều này mà thôi. Lão như chờ đợi Kino sẽ đưa mắt nhìn về nơi anh đã chôn viên ngọc.

- Sẽ là một điều cay cú nhất nếu như anh bị người ta ăn cắp viên ngọc trước khi anh có cơ hội đem nó đi bán.

Lão bác sỹ ra điều cẩn thận nhưng thực tình gã đang quan sát xem ánh mắt của Kino sẽ nhìn về đâu nhưng anh chỉ nhìn xuống nền đất nơi cây cột cái của túp lều được dựng lên.

Sau khi lão bác sỹ đã đi khuất, những người hàng xóm tần ngần nhất cuối cùng cũng đã trở về những túp lều lá của họ. Kino ngồi xuống bên cạnh bếp lửa chỉ còn lại mấy viên than hồng đang ngun ngún cháy. Anh lắng nghe được âm thanh của màn đêm và tiếng những con sóng nhỏ đang cần mẫn vỗ vào bờ được điềm xuyên chầm phá bởi tiếng chó sủa từ phía xa đưa lại. Tiếng gió lặng lẽ luôn qua từng túp lều lá và tiếng thì thầm của những người hàng xóm trong khu dân chài nghèo nàn. Người ta không bao giờ ngủ say như chết trong cái làng này cả. Người ta chỉ ngủ say trong một lát rồi thức dậy. Họ nói chuyện một chốc rồi quay trở lại ngủ tiếp. Cứ thế người ta

luân phiên giữa ngủ và thức cho đến hết một đêm dài. Kino ngồi được một lúc và sau đó anh đứng lên đi ra cửa lều.

Anh ngửi, hít vào bầu không khí lạnh như dò tìm xem có âm thanh lạ nào đó đang rình rập mà anh cảm nhận được. Đôi mắt anh căng ra nhìn như lục soát trong đêm tối. Âm hưởng của *Bài Hát Độc Ác* đang lớn vồn trong đầu anh lúc này. Vì thế Kino vừa có cảm giác hăng hái bạo dạn, nhưng anh cũng nhận ra mình đang rất lo lắng và sợ hãi. Sau khi đã kiểm soát xong màn đêm với tất cả những giác quan của mình, Kino đào lên viên ngọc trai và giấu nó trở lại trong một cái hố cát khác thật kỹ, gần ngay chiếc chiếu vợ chồng anh nằm.

Chị Juanna ngồi cạnh bếp lửa quan sát chồng với đôi mắt như muốn biết xem anh đang suy nghĩ gì. Đợi chồng chôn xong viên ngọc, chị mới hỏi anh:

- Anh sợ ai thế hả?

Kino cố gắng tìm câu trả lời chính xác nhất mà anh đang nghĩ cho vợ và sau cùng anh buột miệng:

- Anh sợ tất cả mọi người, em ạ!

Sau đó anh có cảm giác như trên đầu mình đang châu chực một cái lưới vô hình, sẵn sàng rớt xuống, chụp lên đầu nuốt chửng lấy anh.

Sau một lát, vợ chồng Kino nằm xuống chiếu ngủ. Chị Juanna không đặt bé Coyotito vào trong nôi tối hôm nay, chị ôm bé bên cạnh và đắp cho bé bằng chiếc khăn voan của chị vẫn mang trên người. Ánh lửa sau cùng đã tắt ngúm đi khi những khúc củi giờ này đang âm ỉ những mảnh than hồng trong bếp.

Tâm trí của Kino như bị thiêu đốt ngay cả với giấc ngủ chập chờn. Trong giấc mơ anh nhìn thấy con anh biết đọc và thằng bé là người đã nói cho dân tộc anh biết được tất cả sự thật. Anh nhìn thấy bé Coyotito đang đọc một cuốn sách to bằng cả một cái nhà với những chữ in trong sách ấy to bằng những con chó đang nhảy nhót trông rất vui mắt. Rồi một màn đen kéo đến bao phủ lấy trang sách cùng với âm thanh của một *Bài Hát Nham Hiếm*. Kino cựa quậy trong giấc ngủ và đánh thức chị Juanna dậy, chị nhìn vào bóng đêm. Rồi anh thức dậy theo sau khi tiếng nhạc của *Bài Hát Độc Ác* vẫn đang dồn dập trong đầu. Anh nằm thật im, hai vành tai chăm chú lắng nghe đầy cảnh giác.

Rồi từ một góc nhà, vẳng lên một tiếng động thật nhỏ gần như chỉ có thể nghe được bằng ảo giác. Một cái gì đó đang di chuyển êm nhẹ một cách hết sức ma mãnh lén lút, như người ta đang rón rén nhón gót chân thật nhẹ trên nền đất. Thật mơ hồ nhưng Kino nghe được tiếng động của hơi thở của một người bị hen suyễn đang cố nén hơi thở lại, khò khè như tiếng mèo gừ. Kino nín thở nghe ngóng, nhẹ nhàng y như cái bóng ma kia vậy. Cả hai hình như đều đang cố gắng tập trung thăm dò động tĩnh của nhau. Một lát sau thì tiếng động kia im bật hẳn. Kino nghĩ tiếng động kia có thể chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng mà anh đã nghĩ ra. Tay chị Juanna chạm tìm

đến anh như muốn anh hãy thêm phần cảnh giác. Rồi tiếng động ban nãy giờ lại đến. Hình như là tiếng chân người quét xoàn xoạt trên cát xen với tiếng những ngón tay cào tìm trong lòng cát khô.

Giờ thì rõ ràng Kino cảm thấy một luồng điện của cảm giác sợ hãi hốt hoảng chạy lên tận ngực anh. Theo sau cảm giác sợ hãi là cảm giác căm thù mà Kino vẫn hay thường thấy; như một phản ứng tự nhiên bình thường, sợ hãi sẽ kéo theo lòng căm hận. Kino đưa tay lên ngực nơi anh vẫn đeo con dao buộc bởi một sợi dây, treo quanh cổ. Như một con mèo bị chọc tức, anh lao về phía bóng đen ở một vị trí mà anh cảm nhận rất chính xác. Anh có cảm giác tay mình chạm vào quần áo ai đó, anh đâm vào vật lạ nhưng lưỡi dao bị trượt, anh đâm tiếp nhát thứ hai và biết lần đâm ấy đã xuyên qua lượt vải. Bất ngờ anh nhận ra mình bị một cú đánh giáng xuống như sấm sét thật đau. Vật lạ kia lao đảo lao ra cửa lều và anh nghe như có tiếng chân người chạy, tiếng bàn chân nện xuống đường đất huỳnh huých. Sau ít phút, mọi sự trở lại yên tĩnh như trước đó, có vẻ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Kino cảm thấy một giòng máu nóng chảy xuống từ trên trán anh. Kino nghe được tiếng chị Juanna gọi mình:

- Kino! Kino!

Có một sự hoảng hốt kinh hoàng nào đó trong tiếng kêu của chị. Sau đó Kino cảm thấy toàn thân ớn lạnh như thể trong người anh đang chứa đầy những giọt máu của sự căm thù. Cuối cùng anh trấn tĩnh trở lại:

- Anh không bị sao cả. Thằng ăn trộm ấy đã chạy thoát mất rồi!

Kino sờ xoạng lần mò về nơi chiếu ngủ. Chị Juanna lúc này đã khơi lại bếp lửa tìm một viên than hồng trong đám tro. Chị rắc lên trên nó ít lá bắp khô và thổi lên một ngọn lửa nhỏ. Ngọn lửa bùng lên và nhảy múa bên trong túp lều lá. Chị lật một cục đá và lấy ra một mẩu nến đã được làm phép thánh và thấp sáng lên. Mọi động tác của chị thật nhanh nhẹn gọn gàng. Chị nhúng một góc của vành khăn voan vào nước lạnh rồi nhẹ nhàng lau đi vết máu đã đọng khô lại trên trán chồng.

Chẳng có gì nghiêm trọng cả đâu! Kino trấn an vợ nhưng giọng nói của anh đông cứng lạnh lùng như anh đang chứng kiến một sự thù hận đang bùng lên, bột phát trong anh.

Chị Juanna nãy giờ vẫn giữ trong lòng sự căng thẳng, giờ thì chị không nén lòng được nữa, sự lo lắng đã bộc lộ trên đôi môi mỏng mềm của chị:

- Viên ngọc trai này thật quý quái quá! Giọng chị khản đặc đi trong cuống họng.

- Viên ngọc này cũng như là tội lỗi ấy! Thế nào nó cũng sẽ tàn phá hạnh phúc gia đình nhà ta mà thôi.

Rồi giọng chị trở nên thật gay gắt:

- Vứt mẹ nó đi. Kino. Cứ ghè vụn nó ra. Đập mạnh thật lực nó vào cục đá cho nó nát ra. Chôn khuất nó đi rồi quên hẳn đi chỗ mình đã chôn nó. Ném ngay nó ra biển đi anh! Nó chỉ đem lại sự hung dữ. Kino anh ơi. Viên ngọc này sẽ tàn phá chúng ta anh ạ.

Qua ánh lửa bập bùng, đôi môi và ánh mắt của chị như sống động hơn rất nhiều. Nét mặt của Kino không một chút lay chuyển. Tâm trí và quyết định của anh đã rất dứt khoát.

- Đây là cơ hội duy nhất của gia đình chúng ta. Anh nói với chị - Con chúng ta phải đến trường học chữ. Nó sẽ là người đập tan cái nôi đất đang giam giữ chúng ta bên trong.

Chị Juanna khóc:

- Viên ngọc sẽ tàn phá tất cả chúng ta - Cả con trai chúng ta nữa!

Kino ngắt lời chị:

- Yên đi xem nào. Đừng nói thêm gì nữa. Sáng ra mình sẽ bán phứt nó đi. Thế là sự quý quái sẽ đi mất và chỉ có sự tốt lành ở lại. Giờ thì em hãy cứ an tâm, bà xã của anh ạ.

Đôi mắt đen sẫm của anh rõ ràng không vui khi anh nhìn vào ngọn nến và anh nhận ra là này giờ anh vẫn còn cầm con dao trong tay. Anh đưa con dao lên xem, một vết máu vẫn còn ngời lên qua ánh thép của lưỡi dao. Anh ngần ngừ muốn chùi vết máu vào áo nhưng anh sau đó anh cảm ngập con dao xuống mặt đất cho vết máu được chùi sạch.

Tiếng gà trống gáy sáng văng vẳng từ phía xa đưa lại và làn không khí cũng đã đang dần dần đổi khác khi ánh bình minh đang đến gần. Gió buổi sớm làm cho mặt nước ngoài khơi trở nên nhăn nhúm. Cũng làn gió ấy bây giờ đang thổi thì với những rặng đước biển. Những con sóng nhỏ đang xô vào bãi cát kéo theo nó những xà bần và vỏ ốc với một vận tốc càng lúc càng tăng. Kino giờ mép chiếu ra và bới lên viên ngọc, anh đặt nó trước mặt rồi nhìn chòng chọc vào nó. Vẻ đẹp của viên ngọc trai sáng lấp lánh càng lung linh dưới ngọn nến như đang chơi trò đánh lừa gạt gã người xem với dáng dấp yêu kiều của nó. Quả thật viên ngọc mới đáng yêu làm sao! Thật mềm mại và đầy những hứa hẹn cho một tương lai tràn đầy hạnh phúc, bảo đảm cho những gì tốt đẹp nhất như lưỡi của một vị tiên tri đem đến những điềm lành và sự an toàn vĩnh cửu. Viên ngọc trai cho người ta một cảm giác ấm áp, ánh sáng của nó như mời mọc, như cam đoan về một phương thuốc có thể chữa lành được bách bệnh, một rào chắn không cho bất cứ ai tùy tiện si nhục chủ nhân của nó. Đói khát sẽ không bao giờ bén mảng đến gần nhà của anh nữa. Càng nhìn viên ngọc trai, nét mặt Kino càng trở nên hiền lành với một vẻ thư giãn lương thiện. Anh nhìn thấy ánh sáng từ cây nến đã được làm phép thánh chiếu lên viên ngọc trai và anh nghe viên ngọc trai đang hát *Bài Hát Đáy Biển* với một màu xanh lục huy hoàng của đại dương. Chị Juanna liếc nhìn anh một cách kín đáo, chị trông thấy anh mỉm cười. Rồi không thể cất nghĩa được, chị bắt giác cùng mỉm cười chung với anh.

Và vợ chồng họ bắt đầu một ngày mới với một niềm hy vọng chan chứa.

Chương IV

Việc một cái thị trấn vận hành và như thế nào để nó có thể điều tiết được tất cả những bộ phận của nó là một điều kỳ diệu khi người ta cố gắng phân tích. Nếu như già trẻ nam phụ lão ấu, tất cả cùng ứng xử theo một nề nếp nhất định và không châm chọc gì đến người hàng xóm, nếu người này không làm điều gì ảnh hưởng hoặc vạ lây đến người khác và hành động của họ không quá lập dị, những con người này sẽ chẳng có gì để người ta thọc mạch và buôn truyện được. Nhưng chỉ cần có một kẻ nào đó bước ra khỏi cái vạch kẻ bình thường, chẳng hạn như hấn bị người ta nghi ngờ rằng hấn đang sở hữu một cái gì đó to tát vĩ đại, thế là tự nhiên sợi dây thần kinh của cả cái thị trấn ấy sẽ rung lên với những xôn xao và dao động, dồn đẩy thông tin từ bộ phận này đến bộ phận khác của thị trấn. Thế là trong mọi ngõ ngách của toàn bộ cái thị trấn ấy nhón nháo lên, tin đưa qua đưa lại với những thêm thắt tởn tưng, như một cỗ máy chạy hết công suất với quán tính khủng khiếp, chẳng có gì có thể kìm hãm được một khi nguồn tin đã được loan đi.

Và như thế ai cũng biết la Kino sẽ bán viên ngọc trai trong ngày hôm đó ngay từ sáng sớm. Hàng xóm anh biết như thế, những tên cò lái thu mua ngọc trai cũng biết như thế. Ngay cả những người bán hàng chạp phô ở phố người Hoa cũng nắm được cái tin quan trọng này. Ngay cả trong nhà thờ lớn người ta cũng biết về vụ này, mấy đứa trẻ giúp lễ đang xì xào với nhau và mấy bà sơ cũng không đứng ngoài vòng của câu chuyện. Mấy kẻ hành khất trước cổng nhà thờ đã công bố rằng họ sẽ không đi đâu cả vì bọn họ sẽ được chia phần trong cái được gọi là mười phần trăm dâng cúng vào nhà thờ từ những hoa quả của sự may mắn như thế này. Trẻ con háo hức bắt chước theo người lớn thì đã không kể, còn bọn cò lái thu mua ngọc trai thì khỏi phải nói. Bọn này trở nên sốt sắng hơn bao giờ hết. Trong mỗi một văn phòng, mỗi tên sẽ có một cái khay bọc nhung màu đen. Trên những cái khay này, bọn chúng sẽ vạy vọc những viên ngọc trai bằng những ngón tay nhớp nháp, tự tiện phong cho bọn chúng cái quyền tối thượng trong việc định đoạt số phận của mỗi viên ngọc trai, cũng như có quyền trực tiếp dính líu vào những vụ định giá bóc lột trơ trẽn.

Thường thì những tên cò lái chỉ làm việc một mình độc lập trong văn phòng riêng của chúng. Một tên cò lái sẽ đấu giá như đánh vật, sẽ quăng lên quật xuống cho đến bầm dập những người thợ mò ngọc trai dẫn xác đến tiệm của hấn. Đó là lối mua bán đã cũ của những ngày xưa. Phương pháp này phí phạm lắm. Kể ra sẽ cho những kẻ đi mò ngọc trai một chút cảm giác lợi lộc khi các tên cò lái giả vờ tranh giành trong việc mua bán. Không thể khuyến khích cái lối giao dịch cũ kỹ như ngày xưa nữa. Chỉ cần một tay chủ thực sự giàu có là đủ rồi. Hấn sẽ vung tiền ra thuê một mạng lưới những tay thu mua trung gian cho hấn. Bọn này sẽ ngồi đợi những người thợ lặn như Kino đến và giá cả sẽ được định đoạt như thế nào phải là một màn ăn cướp rất trắng trợn tùy theo mức độ thất đức của từng tên cò lái. Bọn này thường hay tranh giành trong việc lập công với chủ của bọn chúng vì chúng không bao giờ bằng lòng chỉ với khoản lương hậu hĩnh không thôi. Phải có một cái gì khác hơn nữa. Luôn luôn trong máu bọn chúng là những trò

vui quý quái giống như đi săn thú rừng vậy, trong những trò đi săn đó, bọn chúng với những thủ đoạn tinh vi sẽ thao túng trong việc gò ép giá cả, nói tóm lại thì giá càng thấp, niềm thỏa mãn càng nhiều, y như săn được con mồi to lớn vậy. Trong cái thế giới này, ai cũng muốn mình là người sành sỏi trong lĩnh vực ngành nghề chuyên môn của mình. Ai cũng muốn mình là kẻ điều luyện nhất trong bất cứ những gì họ bắt tay vào thực hiện. Rồi chẳng ai chịu thua ai, người ta lặn xả vào việc dốc hết sức, mặc kệ hành vi của họ có chà đạp lên quyền lợi của người khác hay không. Để đạt được những gì mà một tên cò lái mong đợi từ ông chủ, không kể đến những câu phỉnh nịnh đường mật đầy giả dối, những dịp tặng tiền thưởng không đến nỗi quá keo kiệt và bủn xỉn, những tên cò lái này tranh nhau đạt được những tiêu chuẩn gian xảo đứng đầu trong việc sắp xếp thứ bậc tay nghề được định đoạt qua việc hấn có thể mua được viên ngọc trai quý hiếm với giá tiền rẻ mạt nhất.

Mặt trời vàng rực nóng gay gắt của buổi sáng hôm ấy càng nóng hơn khi luồng không khí ẩm ướt kéo lại từ vùng vịnh trông như một tấm khăn voan dài của các bà, mọi sự trở nên lung linh trong tầm mắt nhìn, nhạt nhòa và nhảy nhót như không có thực. Một bức tranh trải dài ra từ phía bắc của thị trấn với vẻ đẹp hoành tráng của ngọn núi phía xa xa, kéo xa hơn hai trăm dặm đường đi, được bao phủ bởi những rặng thông xanh, nhìn như càng tôn vinh nét đẹp vĩ đại của đỉnh núi trọc bằng đá, trắng xóa.

Buổi sáng hôm nay không ai đi biển như thường lệ. Không một người thợ lặn mò ngọc trai nào ra khơi. Nhiều cái sẽ diễn ra ngày hôm nay lắm, sẽ có thật nhiều những trò hay để mà xem, khi cái anh chàng Kino ấy đem viên ngọc trai đi bán.

Bên trong những túp lều lá gần bãi biển người ta đang ngồi ăn bữa sáng. Đáng ra thì bữa ăn sáng đã phải thu dọn xong xuôi từ lâu lắm rồi. Nhưng hôm nay thì khác, mọi người nói chuyện nhiều hơn và người ta kể với nhau rằng họ sẽ làm gì một khi trong tay họ có được viên ngọc trai như của Kino. Một người đàn ông nói toạc ra rằng ông ta sẽ đem tặng viên ngọc trai ấy cho Đức Giáo Hoàng ở tận bên Roma, như một món quà cao quý. Một kẻ khác cam đoan rằng anh ta sẽ đem hết số tiền bán được để xin những thánh lễ cầu siêu cho linh hồn người thân đến trọn đời. Có người bảo là anh ta sẽ đem bán viên ngọc đi và chia hết số tiền ấy cho những kẻ hành khất trong thị trấn La Paz. Một kẻ khác thì liệt kê ra những việc làm phúc đức phục vụ cho những người bà con hàng xóm khác không được may mắn lắm. Người ta mong là sự giàu có sẽ không phá hủy đi bản tánh hiền lương của vợ chồng Kino. Xin hãy đừng biến anh ta trở thành những kẻ giàu có mất hết cả đạo đức và lương tri. Chẳng bao giờ người giàu tiền của sẽ ăn ở phúc đức. Xin đừng gán cho anh ta những cái tay cái chân độc địa của lòng tham và xin đừng nhét vào lòng ngực anh một quả tim lạnh lùng đầy sự thờ ơ và lãnh đạm. Kino của họ bao giờ cũng là một anh chàng nhà quê hiền lành chất phác rất dễ gần gũi, sẵn lòng giúp đỡ mọi người. Người ta bảo nhau:

- Rồi lại thêm cái chị Juanna kia nữa, cả với thằng bé dễ thương kia và những người thân của anh ta. Trời cao đất giày oi, xin hãy đừng để viên ngọc trai kia ăn cướp linh hồn của họ.

Đối với vợ chồng Kino thì buổi sáng hôm nay là một ngày mới bắt đầu cho một cuộc đời đời quan trọng không khác gì ngày mà bé Coyotito chào đời. Hôm nay sẽ là ngày mà từ nay trở về sau người ta sẽ lấy nó làm cột mốc. Chẳng hạn như người ta sẽ nói rằng:

- Ấy là vào thời gian hai năm trước khi họ bán đi viên ngọc trai.

Hoặc là người ta sẽ nói:

- Tính đến hôm nay thì anh Kino đã bán viên ngọc được sáu tuần lễ rồi.

Chị Juanna cứ miên man suy nghĩ mãi về biến cố may mắn của ngày hôm nay. Chị bỏ qua tất cả những e dè thường ngày trong việc quyết định mặc cho bé Coyotito bộ cánh mà chị chuẩn bị khi có tiền để em bé sẽ được vị linh mục trịnh trọng cử hành bí tích rửa tội cho nó. Juanna chải lại mái tóc gọn gàng rồi không quên thắt bím lại với hai cái nơ màu xanh cột ở phần cuối lọn tóc. Chị mặc bộ váy mới mà chị để dành cho ngày đám cưới trang trọng trong nhà thờ lớn. Mặt trời đã lên cao quá ngọn sào khi gia đình Kino đã chuẩn bị sẵn sàng đi ra đường. Chiếc áo màu trắng, vải đã cũ sờn như giẻ rách ít ra cũng đã được giặt giũ cẩn thận trông khá thơm mát. Hôm nay sẽ là ngày cáo chung cho một kiếp lam lũ cơ hàn. Và ngày mai hoặc là chỉ nội trong buổi trưa hôm nay anh nhất định sẽ có quần áo tử tế hẳn hoi.

Những người hàng xóm ghé mắt quan sát mọi hành động và cử chỉ của gia đình Kino qua khe liếp. Bọn họ cũng đã sửa soạn trong những bộ quần áo thơm mát, sẵn sàng nhập cuộc. Chẳng ai sẽ cạnh khốe điều ra tiếng vào một khi họ hòa nhập cùng gia đình Kino đi bán viên ngọc trai. Dĩ nhiên là không ai mời họ tham dự cả, nhưng cũng chẳng có ai ngăn cản cảm đoán họ tham dự vào biến cố trọng đại này. Đây nhất định sẽ là một biến cố lịch sử. Thế thì chỉ có họa là người diên mới bỏ lỡ một cơ hội như thế. Thực hư như thế nào thì cũng phải đi xem cho biết. Ít nhất nếu có đi xem thì cũng không bị mang tiếng là đã không tỏ ra một chút thiện chí của tình làng nghĩa xóm.

Chị Juanna sửa soạn lại vành khăn voan một cách cẩn thận và tạo ra một cái vồng đứng để bé Coyotito được thoải mái theo dõi mọi diễn biến xung quanh, may ra em sẽ có thể nhớ được ít nhiều về sự kiện trọng đại ngày hôm nay. Kino cầm trong tay chiếc mũ rom, tìm một vị trí thích hợp để đội lên đầu, lần này thì sẽ không phải là đội kéo tuột về phía sau như một tên khố rách áo ôm chưa bao giờ có một mái ấm gia đình hẳn hoi và hoàn toàn vô trách nhiệm. Anh không thể đội mũ một cách lẹp xẹp cầu thả được như những lão già lẩm cẩm vẫn thường đội. Mũ phải được đội lệch nghiêng chéch về phía trước. Kino xỏ chân vào đôi dép có quai gót với chiếc quai hậu được kéo lên đàng hoàng. Viên ngọc trai được gói cẩn thận trong một tấm da nai khô. Miếng da sau đó được bọc kỹ trong một cái túi da khác, tất cả nằm gọn trong túi áo của anh. Anh gấp lại tấm chăn một cách cẩn thận và vắt thành một giải hẹp, bây giờ thì mọi sự đã rất sẵn sàng.

Kino bước ra khỏi sân nhà với một niềm kiêu hãnh tự hào. Chị Juanna bước theo sau với bé Coyotito trên lưng. Khi họ bước đi trên con đường bị nước mưa xối mòn, dẫn đến thị trấn, và những người hàng xóm cũng bắt đầu nhập cuộc với họ. Những túp lều lá há hốc mòm, nhả ra

những người lớn và những chiếc cửa sổ khắc ra những đứa trẻ, tất cả bọn họ đã đều khấn trương nhập theo đoàn rước. Và vì tầm quan trọng của sự kiện nên chỉ có Juan Tomas bước sát bên cạnh Kino, hiển nhiên vì hai người họ là anh em ruột với nhau.

Juan Tomas căn dặn người em của mình:

- Em phải hết sức cẩn thận để người ta không lường gạt mình. Anh ta nói như vậy.

- Và phải hết sức cẩn thận là đằng khác ấy chứ! Kino tán thành với người anh của mình.

- Chúng ta đã không biết người ta sẽ trả bao nhiêu cho một viên ngọc trai như thế này. Juan Tomas nói tiếp. – Làm thế nào mà chúng ta có thể biết được giá cả như thế nào mới là công bằng nhỉ. Phải chi anh em mình có thể biết được chỗ khác người ta sẽ trả bao nhiêu cho viên ngọc như thế này.

- Nói thế cũng đúng đấy! Kino nói với anh trai của mình. - Nhưng mà làm sao mình biết được cơ chứ. Mình ở chỗ này chứ không phải là những chỗ khác kia mà!

Càng đến gần thị trấn thì đoàn người nối đuôi phía sau càng đông hơn. Juan Tomas cảm thấy lo lắng cho người em nhưng vẫn tiếp tục nói chuyện:

- Trước khi chú chào đời, Kino ạ. Juan Tomas nói - Những người già cả trong làng ta đã nghĩ ra một cách để bán những viên ngọc trai của họ với giá tốt hơn. Họ đã nghĩ đến việc sẽ có một người đại diện, đem tất cả những viên ngọc trai đi đến tận vùng thủ đô và anh ta sẽ chỉ lấy một phần nhỏ của lợi nhuận như đã được thỏa thuận trước.

Kino gật đầu theo câu chuyện:

- Em cũng có nghe kể về câu chuyện như thế. Đấy kể ra cũng là một ý kiến rất hay.

Juan Tomas kể tiếp:

- Thế là họ tìm được một người đại diện như đã nói và người ta gom hết những viên ngọc trai lại và giao cho anh ta trách nhiệm cả chuyến lộ trình đi đến thủ đô. Sau đó chẳng ai nghe được tin tức gì của anh ta cả và tất cả những viên ngọc trai coi như đã bị mất. Không nản lòng, người ta lại tìm được một người đàn ông thứ hai và cử anh ta đi thêm một chuyến khác. Cũng như lần trước cái ông thứ hai này cũng đã không bao giờ trở lại. Cuối cùng người ta đã phải quên hẳn cái suy nghĩ ấy đi, đành lòng trở lại với lối làm ăn cũ như ta đang thấy bây giờ.

Kino bắt tiếp vào câu chuyện:

- Em có biết câu chuyện ấy. Em đã được bố kể cho em nghe. Nhưng làm thế là chống đối lại với tôn giáo. Vị linh mục đã nói rõ ràng như thế. Những viên ngọc trai bị mất cắp là bằng chứng của sự trừng phạt cho những ai đã dám làm như thế. Vị linh mục còn nói rõ thêm rằng đàn ông cũng như đàn bà đều là những người lính mà Thượng Đế đã ra lệnh cho họ sống ở một nơi

nhất định để canh giữ cho cả tòa lâu đài của vũ trụ. Người ta sẽ tùy thuộc vào Thánh Ý của Thượng Đế mà sẽ có những trách nhiệm khác nhau, có kẻ sẽ phải vất vả trong tâm tối hơn những người khác. Tất cả những người lính đều phải canh gác vị trí của mình một cách trung thành nhất. Nếu chống lại lệnh đã được giao cho, họ sẽ đặt thành trì của Thượng Đế trong một tình trạng suy yếu và sẽ bị Hòa ngục tấn công.

- Anh cũng được nghe về bài giảng ấy. Juan Tomas góp vào. – Ông linh mục đã nói rất rõ về vấn đề này.

Hai anh em họ trong quá trình sinh tồn đã nhắm mắt lại một phần, như cha ông họ là những thế hệ đi trước vẫn làm. Tính ra cũng đã được hơn bốn trăm năm kể từ ngày những kẻ lạ mặt từ đâu kéo đến, trông mặt mũi họ rất quái dị lạ thường. Họ đem đến súng ống và đạn dược để yểm trợ cho quá trình áp đặt quyền lực bằng vũ lực. Suốt thời gian hơn bốn trăm năm ấy, Kino và những người thuộc giòng máu của anh đã học được một cách đối phó bằng cách chịu khó đổ thêm một chút mồ hôi, khép chặt lại đôi mắt thêm một chút, tuy là một thái độ co cụm, nhưng an toàn. Không có gì có thể phá được bức tường của sự nhẫn nhục cam chịu và khuất phục này, và người ta có thể tồn tại trong cái thành trì của sự nhu nhược ấy.

Đoàn người bước đi một cách nghiêm trang như thể hôm nay là một ngày quan trọng. Bọn trẻ con thường ngày vẫn hay giờ những trò nghịch ngợm như cầu véo chọc phá nhau. Bọn chúng vẫn thích nhất những trò như giành giật mũ của nhau, túm tóc và huých cùi chỏ vào đùi bên cạnh. Hôm nay người lớn đã nghiêm cấm không cho bọn chúng giờ những trò ấy bằng cách ném cho chúng những cái lườm nguýt mà chúng hiểu rằng chúng có nhiệm vụ phải nghiêm ngặt tuân theo. Sự kiện ấy quan trọng hấp dẫn đến mức có một ông lão muốn đi xem, được đưa cháu công trên tấm lưng rắn chắc của nó. Đoàn người đã bỏ lại sau lưng những túp lều lá và càng đến gần thị trấn hơn nơi có những tòa nhà xây bằng đá hay được đắp bằng vữa vôi. Cây cối trong thị trấn có vẻ cao lớn hơn; nối giữa các ngôi nhà là những con đường có lát đá. Giống như ngày hôm qua, những kẻ khát thực và những người nhàn rỗi hòa vào đoàn người khi họ kéo ngang qua nhà thờ. Những người bán hàng tạp hóa thò đầu ra nhìn theo đoàn người khi ngang qua tiệm họ. Vài người thợ cắt tóc vì tiệm đang lúc ế ẩm và vắng khách đã quyết định đóng cửa nhập cuộc với đoàn rước để xem coi chuyện gì sẽ xảy ra. Mặt trời quất vụt xuống những con đường, và ngay cả viên cuội nhỏ nhất trên đường cũng phải hắt ra một thứ nhiệt cùng với bóng rợp của nó trên mặt đất.

Tin tức về đoàn người bao giờ cũng loan đi nhanh hơn phía trước họ. Bên trong những căn phòng u ám tối tăm mấy tên cò lái đang ngồi thẳng người lên trong tư thế sẵn sàng, rất tỉnh táo. Bọn họ đã chuẩn bị sẵn đầy đủ giấy tờ để bắt tay vào làm việc khi Kino xuất hiện. Bọn họ vội vã cất giấu ngay những viên ngọc mà họ mua được trước đó vào trong hộc bàn. Chẳng ai dại dột gì lại đem xếp những viên ngọc trai lép vế bên cạnh một viên ngọc trai có vẻ đẹp cự phách. Tiếng đồn về viên ngọc trai kiêu diễm của Kino đã truyền đến tai họ từ lâu rồi. Tất cả những văn phòng thu mua ngọc trai nằm chung trên một góc phố hẹp với những ô cửa sổ bung bít bằng

những thanh gỗ mỏng cốt ngăn không cho ánh sáng bên ngoài lọt vào bên trong, thành ra trong phòng chỉ một thứ ánh sáng mờ mờ.

Một gã đàn ông cao to kềnh càng ngồi đợi trong văn phòng của gã. Gương mặt gã trông thân nhiên tiêu biểu cho một người cha gương mẫu luôn đầy trách nhiệm và rất hiền từ với con cái, trong ánh mắt chân thành của gã, ai nhìn thoát qua cũng có thể đặt hết niềm tin tưởng gã ngay. Gã vẫn được coi là người bua bán rất nhanh chóng vào mỗi buổi sáng với những cái bắt tay rất lịch sự, gã là một con người của sự hoạt bát và thái độ lịch lãm, vui tính và ôn hòa, luôn có những câu chuyện khôi hài vui vẻ. Gã có thể đồng cảm với nỗi đau của người khác bằng cái thế ngồi im lặng trầm tĩnh đến độ dù con ruồi có đậu trên miệng, hấn cũng vẫn ngồi yên hoàn toàn giành cho người bạn kém may mắn kia một sự quan tâm cao nhất. Gã biết khai thác những ưu tư và chuyện buồn của người khác chẳng hạn như người thân của họ vừa nằm xuống và gã dễ dàng đến mức độ thành thạo trong việc liên tưởng đến bà cô của gã đã chết với hai con mắt ướt, nhòe đi vì xúc động. Sáng hôm nay gã cắm vào cái lọ một bông hoa dâm bụt đỏ hoe để ngay trên bàn làm việc của hấn sát ngay cái khay bọc nhung đen, dùng để kiểm nghiệm viên ngọc trai. Gã cạo râu nhẵn nhụi trông chỉ còn lại một vết xanh mờ dưới cằm. Bàn tay gã được lau rửa sạch sẽ với những móng tay được bôi sơn bóng nhẫy. Cánh cửa văn phòng của gã mở toác ra như chào đón một buổi sáng đầy may mắn. Gã làm ra vẻ như mình đang rất thân nhiên, miệng ư ư hát một giai điệu với những ngón tay đang giấu dưới gầm bàn, nghịch ngợm với mấy đồng bạc cắc, một trò tiêu khiển mà hấn sử dụng trong những dịp trao đổi mua bán. Gã xoay vần những đồng bạc cắc trong lòng bàn tay của gã, lúc nhanh lúc chậm, vận tốc động tác khác nhau khiến những đồng bạc cắc lúc ẩn lúc hiện. Gã biểu diễn cái trò này với một kỹ thuật tinh vi và thành thực chính xác đến độ những ngón tay gã gần như tự động, mắt gã nhìn chọc thủng ra đường phố. Gã nghe được tiếng bước chân của đoàn người nện thùm thụp trên đường tiến đến gần chỗ mình với một sự kích động không kèm chế được, những ngón tay gã chột rới rít những động tác quay cuồng với vận tốc càng lúc càng tăng nhanh hơn. Khi Kino xuất hiện trước cửa văn phòng của gã, đồng bạc cắc trong tay gã chột biến vụt mất.

Gã cò lái mua ngọc trai bệ vệ trên chiếc ghế, giọng đon đả:

- Chào ông bạn của tôi. Tôi có thể làm gì được cho ông bạn nào!

Kino đưa mắt nhìn quanh văn phòng thấp bé và u ám của gã chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ khiến anh cảm thấy mờ mắt vì anh vừa từ bên ngoài trời nơi có nhiều ánh sáng, đôi mắt anh cần có thời gian để điều tiết cho quen với khung cảnh trong phòng. Hai con mắt gã thu mua ngọc trai vẫn lạnh lùng bình thản một cách xa lạ không một thoáng nhấp nháy, giống như cặp mắt của một con diều hâu. Tuy nhiên gương mặt hấn vẫn tỏ ra nhún nhường, xun xoe và xởi lởi như thể hấn đang đón chào Kino vậy. Dưới gầm bàn, bàn tay phải của gã bây giờ lại chuyển động không ngừng với đồng bạc cắc một cách lén lút, một trò chơi mà hấn luôn dùng để duy trì tự tin và che giấu cảm xúc của hấn.

- Tôi có một viên ngọc trai! Kino nói.

Juan Tomas đứng sát bên cạnh người em, anh ta nhăn cái mũi lại trước câu nói hết sức mềm yếu và nhún nhường của Kino. Những người hàng xóm xúm lại, đứng chen nhau, bít kín hết cả lối ra vào và tràn cả ra ngoài đường cái. Những đứa trẻ con đu bám trên song cửa sổ, mắt nhìn chòng chọc vào bên trong. Ngay phía trước cái bàn của tên cò lái, vài đứa trẻ nhanh chân đang ngồi xổm trên nền đất, tay chống lên cằm, vây quanh lấy đôi chân của Kino.

Gã cò lái tiếp lời anh:

- Ông bạn có một viên ngọc trai à? Có nhiều người đem đến đây cả hơn chục viên ấy chứ. Đưa cho tôi xem thử viên ngọc của anh xem nào. Tôi sẽ đánh giá nó thật kỹ và sẽ trả cho ông bạn giá bán cao nhất.

Những đồng bạc các rớt rít lên trong lòng bàn tay của gã dưới gầm bàn.

Kino cho đến lúc này theo bản năng của riêng mình đã cảm thấy vững dạ hơn trong phương cách thương lượng. Thật chậm rãi, anh kéo ra trong túi áo một cái túi da, nhẹ nhàng và từ tốn, anh lôi ra một mảnh da nai đã thuộc mềm như nhung, lăn nhẹ viên ngọc trai xuống cái khay bọc nhung đen. Mắt anh nhìn thẳng vào mắt tên cò lái mua ngọc.

Không ai thấy có một phản ứng nào trên khuôn mặt của tên cò lái cả. Hoàn toàn không có gì đã xảy ra. Không một dấu hiệu. Không một cử động. Bản mặt gã cò lái vẫn lì lợm trơ trơ ra.

Những ngón tay của gã cò lái dưới gầm bàn giựt bắn lên và mất hết cả sự cân bằng chuẩn xác của nó khi ánh mắt gã bắt gặp luồng điện sáng lòa phát ra từ viên ngọc trai. Đây là điều mà chưa bao giờ gã gặp phải trong cuộc đời mua ngọc trai của gã. Đồng bạc các bắn tung lên và vượt khỏi bàn tay của gã, văng xuống nền đất. Theo phản ứng bất ngờ vì ngạc nhiên tột độ, bàn tay gã chột co quắp lại tạo thành một quả đấm. Sau cùng gã đưa bàn tay phải của mình ra, mấy ngón tay rờ rẫm viên ngọc trai. Gã dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ nâng viên ngọc lên quan sát, xoay thật chậm nó trên không trung trước mặt gã.

Kino nín thở. Mọi người đứng xem xung quanh cũng nín thở như anh. Người đứng gần bên trong tường thuật ra cho người bên ngoài:

Ông ta đang đánh giá viên ngọc trai.- Chưa có giá mua chính thức nào được tuyên ra cả - người ta vẫn chưa nói là họ sẽ mua nó với giá bao nhiêu.

Giờ thì tên cò lái đã hoàn hồn trở lại với tính cách nhan hiểm và tinh ma của mình. Gã ném trả viên ngọc trai xuống cái khay. Gã dùng ngón tay trỏ của mình chọc mạnh vào viên ngọc trai đây về diều cọt, trên khuôn mặt khả ố của gã nở một nụ cười nham nhở:

- Tôi hết sức buồn cho anh. Tôi đang nói thật đấy ông bạn của tôi ơi!

Gã nói với hai bả vai nhún lên như thể hẳn không có chút áy náy nào trong lời gã sắp thốt ra. Giọng hẳn toát lên vẻ lãnh đạm như muốn truyền cho người nghe cái cảm giác là hẳn đang

vạch cho anh chàng nhà quê Kino nhìn thấy là anh ta đang nằm mơ giữa ban ngày, và ở đây hẳn đã chẳng hề có lỗi lầm một chút nào trong câu chuyện sự thật hoàn toàn phũ phàng ấy.

- Đây là một viên ngọc trai hết sức quý giá! Kino chống chế lại.

Ngón tay của gã cò lái cứ vô duyên búng viên ngọc trai cho nó lăn qua lăn lại trên cái khay nhưng.

- Thế ông bạn đã nghe kể về chuyện thằng khờ với cục vàng của nó chưa nào. Gã cò lái nói tiếp - Viên ngọc trai này cũng giống y như câu chuyện cục vàng của thằng khờ vậy. Viên ngọc này to quá khổ. Ai lại đi mua nó chứ. Mua rồi thì đeo vào chỗ nào. Chẳng hề có một thị trường nào cho một viên ngọc cục mịch và thô thiển như thế này cả. Nó sẽ chỉ thỏa mãn tính hiếu kỳ của con người ta trong một chốc lát mà thôi. Tôi thành thật xin lỗi. Ông bạn cứ đinh ninh là nó là một viên ngọc tuyệt vời đầy giá trị, nhưng thực ra nó chỉ là cái thứ kích thích dùng để thỏa mãn tính tò mò chóng quên mà thôi.

Nghe gã nói như thế, gương mặt Kino bỗng thộn ra vì ngỡ ngàng rồi chuyển dần sang bối rối và lo lắng. Anh nói như khóc lên:

- Đây là viên ngọc trai đẹp nhất trên thế giới. Chưa ai có thể đã nhìn thấy một viên ngọc trai tuyệt vời như thế này cả.

Gã cò lái òn ỹ cái lại:

- Hoàn toàn trái ngược như anh đã nghĩ. Trông viên ngọc này mới thấy nó cục mịch và hết sức vụng về làm sao. Cũng như thứ hàng mã lúc nào cũng thu hút sự chú ý của người ta nhưng thực ra chỉ có cái mã lòe loẹt bên ngoài là đánh lừa người ta như thể nó là thứ hàng đặc biệt. Có thể sẽ có vài viện bảo tàng chuyên môn trưng bày đồ vật hải dương sẽ mua nó, rồi vớt chung vào những gian trưng bày sưu tập tạp nham với mấy con ốc, con sò vớt lên từ đáy biển. Nói như thế này nhé. Tôi có thể đưa cho anh một ngàn đồng *Peso*.

Khuôn mặt Kino bỗng trở nên xám ngoắt lại trông vô cùng nguy hiểm.

- Viên ngọc trai đáng giá đến cả năm chục ngàn đồng *Peso*. - Anh nói tiếp - Ông biết rõ như vậy cơ mà. Ông rõ ràng đã có ý lừa gạt tôi.

Gã cò lái nghe được một làn sóng phẫn nộ từ phản ứng của những người đang chứng kiến khi gã đưa ra cái giá ấy, cả đám đông đã không kim lại được sự bất bình. Gã như cảm nhận được một sự quá đáng từ cái trò định giá tục tĩu quá trớn của mình nên có phần cảm thấy lo lắng.

- Xin đừng trút hết lên trên người tôi những cảm giác khó chịu của quý vị. - Gã cố gắng thanh minh thật nhanh - Tôi chẳng qua cũng chỉ là một người đang định giá công bằng cho một viên ngọc trai mà thôi. Hãy hỏi xem ý kiến của những bậc lão luyện khác trong phố thì quý vị sẽ biết. Hãy đến văn phòng của họ. Hãy đem viên ngọc trai của quý vị cho họ xem. - Hoặc tốt nhất là cứ cho người mời họ tới chỗ của tôi đây. Mọi sự như thế sẽ sáng tỏ như ban ngày.

Gã chỉ tay ra lệnh cho thằng bé giúp việc đứng phía sau:

- Này thằng bé kia. Mày chạy đi mời lấy mấy vị cao minh vẫn định giá ngọc trai đến đây. Một hay hai người gì đó sẽ rất tốt. Ba người thì càng tốt hơn. Cứ bảo họ là ta mời chứ đừng nói với họ lý do gì cả. Nói với họ là ta sẽ rất vui khi họ đến.

Nói xong gã lại thò tay vào trong túi quần moi ra một đồng bạc cắc khác và những ngón tay bây giờ lại bận rộn nghịch đùa với đồng bạc cắc dưới gầm bàn.

Những người hàng xóm của Kino bắt đầu xì xào với nhau. Họ đã chuẩn bị cho những tình huống mà người ta sẽ không biết đến trơ trẽn và bất công là gì cả. Những câu chuyện như thế này thường vẫn thường xảy ra. Viên ngọc trai tuy có to lớn thật đấy nhưng màu sắc của nó trông khác thường lắm. Người ta bắt đầu lo lắng cho số phận của viên ngọc trai. Dù sao đi chăng nữa thì với cái giá một ngàn đồng Peso là một số tiền không phải là nhỏ. Với số tiền ấy, chẳng phải cứ nói không thềm nó là có thể nói được. Một ngàn đồng Peso có thể biến một kẻ đang nghèo mạt hạng trở thành người có tiền bạc xúng xểng. Cứ coi như Kino chịu lấy một ngàn đồng Peso, so với ngày hôm qua thì anh ta đã không có một xu nào trong túi cả, món tiền ấy nhất định có thể làm được rất nhiều việc.

Khác với những người xung quanh đã nghĩ, Kino đã trở nên chai lì và can đảm. Anh cảm thấy số phận đen tối đang rình rập bủa vây lấy anh như một đàn chó sói đang gầm hè từ bốn phía và như những con chim ăn thịt đang lảng vảng trên đầu. Anh biết được những thế lực gian ác đang kết bè kết đảng hòng hãm hại anh và điều đáng buồn hơn cả là anh đang không thể làm được gì để tự bảo vệ mình và gia đình. Anh nghe trong tai mình âm hưởng của *Bài Hát Độc Ác*.

Trên cái khay bạc nhung đen, viên ngọc trai tỏa sáng trông thật kiêu sa và đôi mắt của gã cò lái cứ dán chặt vào nó, thềm khát đến lộ liễu không sao kìm lại được.

Đám đông đứng trước cửa ra vào dạt nép sang nhường lối cho ba tên cò lái thềm định giá trị những viên ngọc trai bước vào. Mọi người nín thở im lặng theo dõi. Ai cũng lo rằng nếu chỉ trong một giây phút sao lãng, họ có thể sẽ bị mất ngay cái cơ hội trọn vẹn chứng kiến một chi tiết quan trọng trong quá trình giằng co giữa ma giáo và thềm thà lương thiện. Không thể nào người ta có thể sơ xuất để bỏ lỡ một nét mặt, một cử chỉ, hay là một nhận xét có thể ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện của cuộc thương lượng giá cả.

Kino đứng im như trời trồng, người anh căng lên vì cảnh giác cao độ.

Anh nhận ra có ai đó đứng phía sau kéo áo anh. Anh quay lại và nhìn thấy ánh mắt của chị Juanna. Sau đó anh quay trở lại với cuộc thương lượng như được tăng thềm sức mạnh của niềm tự tin.

Những tên cò lái vừa mới đến không ai nhìn ai, bọn họ cũng không thềm để ý gì đến viên ngọc trai. Gã cò lái ngồi sau chiếc bàn lên tiếng trước:

- Tôi đã có định giá cho viên ngọc rồi. Nhưng kẹt một nỗi là ông bạn đây đã nghĩ là tôi đã không công bằng với anh ta. Tôi xin các ông hãy cho biết ý kiến về viên ngọc trai này và xin cho giá mua mà các ông sẽ trả cho viên ngọc trai này.

Rồi gã quay mặt sang Kino:

- Lắng nghe nhé ông bạn. Tôi đã không cho họ biết về giá cả mà tôi đã đề nghị với ông.

Gã thu mua ngọc trai định giá đầu tiên trông khô đét và èo uột, vờ vĩnh như nãy giờ gã đã chưa bao giờ để ý đến viên ngọc trai cho đến khi được hỏi đến. Gã nhặt viên ngọc trai lên xoay thật nhanh giữa ngón tay trở và ngón tay cái rồi thả nó xuống khay với vẻ mặt hết sức bàng quan lãnh đạm:

- Xin đừng lôi kéo tôi vào vụ định đoạt này. - Hấn nói khô khốc - Tôi sẽ không đề nghị cái quái gì cả. Tôi không ưa viên ngọc này bất cứ một chỗ nào cả. Đây không phải là một viên ngọc trai. Đây chỉ là một thứ quái thai mà thôi. Hai cái môi mỏng dính của hấn cong lên.

Bây giờ đến lượt gã thứ hai, một con người nhỏ thó, giọng nói rụt rè, ra điều ít nói và rất cẩn thận gần như nhút nhát. Hấn cầm viên ngọc trai lên quan sát một cách hết sức dè dặt. Móc trong túi ra một cái kính phóng đại và hết sức tập trung nghiên cứu. Cuối cùng hấn cười nhạt:

- Ngọc trai mà nặn bằng đất sét có khi còn hơn cái thứ của nợ bá vợ này. - Hấn nói - Tôi đã từng biết rất nhiều về những thứ của nợ như thế này. Hãy trông nó mà xem, mềm và mủn như thế này, và lại còn thêm cái tội bạc phếch như phần thể này thì chỉ giỏi lắm vài tháng là sẽ bạc màu và lu mờ đi như một hòn cuội vậy.

Rồi hấn quay sang Kino và đưa cái kính phóng đại cho anh, hấn hướng dẫn anh tỉ mỉ cách sử dụng cái kính ấy. Kino thật thà, chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ một viên ngọc trai nào qua lăng kính phóng đại, thật sự bị sốc trước bề mặt trông rất kỳ quái của viên ngọc trai.

Tên định giá ngọc trai thứ ba bước đến và đón viên ngọc từ tay Kino. Y nói với tất cả mọi người:

- Một người khách thân chủ của tôi cũng thích vung tiền ra sưu tập những thứ linh tinh lằng nhằng như thế này lắm. Tôi sẽ định giá là năm trăm Peso và may ra tôi có thể bán cho ông ta với giá sáu trăm Peso chẵn!

Kino đưa tay giựt phắt lấy viên ngọc từ tay y, rồi vội vã bọc lại trong tấm da. Anh rút thật nhanh viên ngọc vào trong túi áo của mình.

Gã cò lái mua ngọc trai ngồi sau chiếc bàn oang oang lên:

- Tôi là một thằng ngốc. Tôi biết như thế nhưng tôi vẫn quyết định mua cho anh cái giá ấy. Tôi vẫn giữ lời và trả cho anh một ngàn Peso chẵn. Sao anh lại làm như thế. Gã nói câu sau cùng khi gã nhìn thấy Kino bỏ viên ngọc trai vào trong túi áo.

Kino khóc òa lên, giọng anh chứa đầy sự uất ức căm phẫn:

- Tôi đã bị người ta ăn gian. Người ta muốn ăn cướp không viên ngọc của tôi. Viên ngọc trai không thể bán ở chỗ này được. Tôi sẽ đi chỗ khác. Đi lên tận thủ đô, tôi cũng đi.

Bọn cò lái định giá ngọc trai đưa mắt liếc nhìn nhau thật nhanh. Bọn chúng biết rằng tất cả bọn chúng đã quá ác độc trong việc dồn anh vào tận con đường cùng. Bọn chúng vẫn biết về cái hậu quả bị ông chủ đầu sỏ quở phạt nếu như bọn chúng thất bại trong việc thu mua một viên ngọc trai như thế. Tên cò lái ngồi sau chiếc bàn vượt mồm thật nhanh:

- Tôi sẽ trả cho anh một ngàn năm trăm Peso cho anh!

Kino gạt phát đi. Anh rẽ đám đông bước ra khỏi căn phòng ngột ngạt. Tiếng xì xầm của đám đông bỗng trở nên thật xa vắng đối với anh. Máu nóng dâng lên trong đầu anh. Anh lao bỏ ra ngoài những bước chân thật dài trên con đường lát đá. Chị Juanna bám sát theo sau lưng anh, gần như tất tả chạy đuổi với phía theo.

Khi màn đêm buông xuống, những người hàng xóm của Kino ngồi trong những túp lều lá đang ăn mấy phần bánh bột bắp nướng và món đậu hầm. Người ta đầu khẩu thật sôi nổi về câu chuyện vô cùng hấp dẫn của buổi sáng hôm nay. Bọn họ tất cả đều không hiểu được viên ngọc rõ ràng trông rất đẹp dưới con mắt của họ, như thể họ chưa nhìn thấy viên ngọc ấy bao giờ, vậy mà những kẻ đánh giá viên ngọc là những tay có con mắt sành sỏi kia lại chẳng nhìn thấy vẻ đẹp của viên ngọc. Những người đánh giá ngọc trai kia hẳn có nhiều kiến thức chuyên môn hơn họ. Họ bàn tán với nhau như thế này:

- Cứ nhận xét một điều như thế này. Những gã đánh giá ngọc trai kia đều đồng tình chung với nhau là viên ngọc trai hoàn toàn chẳng có nhiều giá trị như chúng ta đã nghĩ trước!

- Thế ngộ nhỡ ra bọn chúng đã thông đồng thậm thụt đi đêm với nhau từ trước thì sao?

- Nếu là như thế thì tự xưa đến nay, chúng ta đã bị chúng lừa đảo từ đời cha ông cho đến đời con cháu chúng ta à.

Một người khác lý sự như thế này:

- Sự thể có thể tốt đẹp cho gia đình Kino hơn nếu họ chịu nhận lấy một ngàn rưỡi đồng Peso. Số tiền này to lắm. Có lẽ Kino đã trở nên mù mẫn và không còn minh mẫn nữa. Nếu như anh ta có gan đi đến tận thủ đô. Rồi không đào đâu ra được người mua viên ngọc trai, anh ta sẽ không nuốt nổi cơn đau này đâu.

Một kẻ khác nhút nhát hơn nhận xét:

- Kino đã dám chống lại cả bốn người đánh giá ngọc trai kia. Rồi chẳng có chó nào chúng thềm qua lại giao dịch với anh chàng Kino ấy nữa. Thế là có phải đã tự mình cắt đầu mình vút xuống đất và hủy hoại cả tương lai đi hay không?

Cũng có kẻ khác can đảm hơn ra miệng phân bua:

- Kino là một con người can đảm. Một tay nông cuồng. Anh ấy nhất định có lý lẽ của riêng mình. Hành động của anh ấy sẽ bênh vực cho quyền lợi của chúng ta sau này. Người ta nên tự hào vì hành động của anh ta mới phải.

Trong túp lều lá của mình, Kino ngồi bệt xuống chiếu, nét mặt anh trông rất đăm chiêu. Anh đã chôn viên ngọc trai bên dưới tảng đá, sát ngay bên bếp lửa. Anh ngồi nhìn trùng trùng xuống chiếc chiếu nhựa có dệt những hoa văn mang hình dấu thập cho đến khi những hoa văn này hãy múa loạn xạ trong đầu Kino. Anh đã bị người ta ăn cướp đi cả một thế giới mới mà viên ngọc trai đã hứa hẹn với anh. Anh không thể để người ta ăn cướp đi cái tương lai mà anh đã nhìn thấy. Anh không thể mất đi cái thế giới ấy được. Kino bây giờ cảm thấy sợ hãi thực sự.

Chưa bao giờ Kino rời khỏi túp lều của mình từ khi anh còn nhỏ cho đến khi khôn lớn trưởng thành. Anh chưa bao giờ rời khỏi làng xóm quê hương thân thuộc. Anh không thích những nơi xa lạ với những con người anh chưa hề trông thấy mặt. Anh gần như tê dại người đi vì lo sợ với ý nghĩ đi thật xa để bán viên ngọc trai của mình. Anh vẫn nghe người ta kể về những con người lươn lẹo và xảo quyệt ở thủ đô và cả những cách họ sống rất kỳ quặc. Anh nghe kể rằng thủ đô là một vùng đất xa lạ, nằm quá phía bên kia của biển đặng sau dãy núi cao ngất kia, xa xôi bao nhiêu là đường đất. Đối với Kino mỗi một dặm đường là là cả một cái gì đó đầy thử thách, xa vắng và hung hiểm có thể làm cho người yếu bóng vía sợ chết đi được.

Khi giấc mơ đã từng được áp ủ bị ăn cắp, con người ta sẽ bị thúc đẩy để đi tìm mọi cách để giữ nó lại. Giấc mơ và tương lai của anh đã quá gần gũi, hoàn toàn gần như nằm trong lòng bàn tay. Giấc mơ ấy không thể bị phá đi dễ dàng như thế.

Kino quả quyết:

- Ta nhất định sẽ đi!

Sau câu nói ấy, tự nhiên mọi điều trở nên thật gần gũi làm sao. Cũng giống như mọi vấn đề hóc búa mà người ta phải đắn đo suy nghĩ thì một khi quyết định đã được an bài sẽ làm cho con người ta nhẹ nhõm đi rất nhiều. Kino cảm thấy sau khi anh nói ra quyết định lên đường của mình, con đường dài trước mặt bỗng trở nên ngắn hơn như anh đã đi được một nửa rồi. Và anh hoàn toàn tin là như vậy.

Juanna quan sát chồng khi anh đang cặm cụi chôn viên ngọc trai. Chị vừa theo dõi chồng đang hì hục đào đất vừa cho con bú. Rồi chị thay tã cho em bé được sạch sẽ. Kế đến chị chuẩn bị làm món bánh bột bắp nướng chuẩn bị cho bữa cơm chiều.

Juan Tomas tìm đến và ngồi xuống bên cạnh Kino. Kino trầm ngâm một lúc thật lâu rồi khẽ hỏi người anh, giọng Kino rất chân tình đến độ khẩn khoản:

- Em có thể làm được cái gì trong lúc này hả anh? Tất cả bọn chúng chỉ là phường ăn cướp và là quân lừa đảo bịp bợm người khác.

Juan Tomas gật đầu với vẻ khổ đau trong cái nhìn trên khuôn mặt của mình. Anh là anh ruột và lớn tuổi hơn, Kino vẫn luôn hỏi anh mỗi khi chú ấy có chuyện bực mình. Juan Tomas vì thế thường đóng vai trò người trung ra những kinh nghiệm khôn ngoan. Juan Tomas nói:

Anh thật sự không biết là chú có thể làm được cái gì trong lúc này. Anh em mình vẫn biết rằng chúng ta bị lừa đảo gạt gẫm từ lúc chúng ta chào đời cho đến ngày chúng ta nằm xuống. Chú chưa gặp hết những trò ăn cướp đâu, người ta còn bán cho chú một cỗ quan tài với giá cắt cổ khi chú nằm xuống. Nhưng rồi thì chúng ta vẫn sống. Chú đang chống lại không phải chỉ với mấy tên cò lái mua ngọc trai khôn nạn mắt dạy kia; mà chú đang chống lại cả cái hệ thống sinh hoạt đã tồn tại ở đây rất lâu. Giờ thì anh rất lo lắng cho chú!

Kino nói với anh trai của mình:

- Em chẳng còn gì để sợ hơn là em đã sợ cái đói cái rét khi chúng ta còn bé.

Juan Tomas lắc đầu chậm rãi:

- Đói và rét thì bao giờ cũng làm cho con người ta khiếp sợ cả. Thế nhưng cho dù có như lời chú nói đi chăng nữa - giả sử như viên ngọc có giá trị thực sự, thế chú nghĩ là chú có thể thay đổi được tất cả mọi điều hay sao chứ!

- Em không hiểu anh đang nói cái gì nữa! Kino nói.

Juan Tomas trả lời em mình:

- Đại khái là...Anh cũng không biết nữa. Nhưng anh rất lo sợ cho chú! Chú đang tính toán sẽ đi đến một vùng hoàn toàn xa lạ mà chú thì lại chẳng rành đường đi lối lại.

Kino nói với giọng quả quyết:

- Em sẽ vẫn cứ đi. Em sẽ đi ngay trong nay mai thôi.

Juan Tomas đành miễn cưỡng:

- Ừ cứ như thế đi. Coi như là chú thật sự phải đi. Nhưng anh cứ lo là liệu người ta có đối xử khá hơn với chú hay là người ta cũng sẽ đối xử với chú y như ở đây. Tại đây chú còn có anh em bè bạn và nhất là có tôi ở bên cạnh. Còn ở trên thủ đô, chú sẽ chẳng có ai là người thân cả!

Kino khóc nức lên:

- Thế thì anh bảo em phải làm thế nào? Không ở đâu mà con người ta có thể khôn nạn như ở chỗ này. Con trai em nhất định phải có một cơ hội khá hơn em. Ở đây người ta muốn ăn cướp đi cái cơ hội ấy của nó. Những người ở thủ đô có thể bảo vệ cho gia đình em.

- Chỉ khi nào những con người ở thủ đô ấy có điều kiện thong thả rộng rãi mà thôi.

Rồi Juan Tomas đứng lên:

- Anh cầu mong là Thượng Đế sẽ giúp cho chú!

- Thượng Đế cũng sẽ phù hộ cho gia đình anh! Kino đáp lời Juan Tomas. Anh có cảm giác như có một luồng điện lạnh thấu xương chạy trong người khi anh nói thể với người anh ruột của mình.

Đã rất lâu kể từ khi Juan Tomas ra về, Kino vẫn ngồi trên chiếu suy tư. Cảm giác thần thờ khi giấc mơ đang tràn đầy sức sống bỗng bị cắt ngang trở thành héo úa và cái màu xám xịt của nó. Tất cả mọi con đường trước mặt anh đều dẫn đến ngõ cụt không lối thoát. Trong đầu anh chỉ nghe thấy âm thanh của *Bài Hát Kẻ Thù*. Trong tâm trí nửa mê nửa tỉnh của mình, khát khao yêu mến đến đam mê về một thế giới mới mà anh đã từng sống qua ở cái xóm chài này như đang thiêu đốt Kino. Tất cả mọi sự không phải là chuyện xa lạ đèn nhà ai nấy sáng mà là những kỷ niệm và kinh nghiệm sống động mà anh đã từng kinh qua. Mọi chi tiết mới thật rõ ràng làm sao. Anh nhìn thấy mọi sinh hoạt với đầy đủ đường nét, không thiếu một chi tiết nhỏ nào. Tất cả những gì anh nhìn thấy là bởi vì anh đã thừa hưởng được từ dòng máu chảy trong lòng dân tộc của anh. Anh nghe thấy rất rõ từng âm thanh âm thầm nhất của những đêm chung vui với xóm làng, những con chim buồn ngủ với những tiếng kêu cầu kinh khó chịu của chúng. Những con mèo hoang lang thang trong đêm đi tìm bạn tình trong con thiêu đốt của xác thân nóng bỏng. Những con sóng xô vào bờ cát một cách vô vấp và kéo đi chóng vánh như gã sở khanh quen thói ruồng rẫy đùa giỡn. Tiếng gió thét, gào rít lên trong không gian xa vắng. Anh ngửi thấy mùi hăng nồng của xác rong biển kẹt lại trên bờ khi nước thủy triều rút xuống. Anh nhìn thấy những ngọn lửa bập bùng trên các bếp trong những túp lều lá. Và cả ngọn lửa trên bếp của vợ anh nhảy múa chập chờn trên những hoa văn trên chiếu ngủ của vợ chồng anh mỗi đêm.

Juanna nhìn chồng với một niềm lo lắng. Chị biết rất rõ về con người của anh và cách tốt nhất mà chị có thể giúp được cho anh là ngồi ở bên cạnh anh và giữ im lặng. Chị bây giờ cùng đang nghe *Bài Hát Kẻ Thù* văng vát quanh đây. Chị cố gắng chống lại *Bài Hát Kẻ Thù* bằng cách hát lên một giai điệu về sự ấm cúng và an toàn của không khí gia đình. Chị ôm con sát hơn vào lòng và hát cho em bé nghe. Chị không muốn bất cứ sự mờ ám nào len lỏi vào trong mái ấm gia đình của chị. Tiếng hát của chị như một bằng chứng của sự can đảm của một người phụ nữ đang ra sức chống lại những trò ma quái của sự đen tối quỷ quyệt.

Kino ngồi không nhúc nhích, anh không màng gì đến bữa ăn chiều mà chị Juanna đã sửa soạn. Và chị Juanna biết là nếu như anh muốn ăn một món ăn đặc biệt nào đó, anh sẽ nói với chị. Đôi mắt anh ráo hoảnh và đăm đăm nhìn như anh đang cảm nhận được sự rình rập ma quái đang bao vây lấy túp lều lá của anh. Anh có cảm giác như có một bóng đen đang chờ chực đợi và sẵn sàng tấn công anh từ phía ngoài sân. Như có một luồng sát khí bắt ép người ta phải bó tay quy hàng bao trùm lên không gian xung quanh. Luồng khí nặng nề mùi tanh chém giết ấy đang nhắm thẳng vào anh. Uy hiếp anh và thách thức anh xem anh có thể can đảm đương đầu với trận chiến

đầu hung hiểm này. Kino đưa tay lên sờ vào con dao ngắn anh vẫn đeo trên ngực mình. Khi biết con dao vẫn nằm nơi vị trí quen thuộc, Kino mở mắt lớn hơn, đứng thẳng dậy và đi ra cửa lều.

Juanna rất muốn ngăn cản chồng lại, đôi tay chị níu kéo anh lại nhưng miệng chị chỉ có thể há hốc ra với một nỗi sợ hãi tột độ. Kino đưa mắt nhìn ra ngoài trời đen như mực một lúc thật lâu rồi anh bước hẳn ra ngoài sân.

Juanna nghe như có tiếng người đánh vật và giằng co. Âm thanh huỳnh huých của những cú đá và tiếng kêu bôm bốp của những cú đấm xen với tiếng áo quần quẹt vào nhau nghe xoàn xoạt. Trong một thoáng chốc, toàn thân chị trở nên tê liệt vì khiếp sợ. Rồi chị mím chặt môi lên, nhe hai hàm răng như một con mèo trong phút sẵn sàng lao vào con mồi. Chị đặt bé Coyotito xuống rồi vớ lấy một tảng đá chạy vòng ra ngoài sân. Khi chị ra tới bên ngoài thì mọi việc đã chấm dứt. Kino nằm sõng soài trên nền đất và anh đang cố sức để gượng đứng lên. Xung quanh anh hoàn toàn không có bóng một ai cả. Tất cả bây giờ chỉ là tiếng sóng vỗ vào bờ rồi kéo dạt trở lại ngoài khơi, cùng với tiếng gió rít gào trong đêm. Luồng ám khí được cảm nhận thật rõ ràng, ngập tràn, phủ trùm lên những bụi rậm thấp quanh nhà, lấp ló đằng sau túp lều lá, lẫn khuất trong đêm, lẳng vẳng chực chờ trên không trung.

Chị Juanna buông hòn đá xuống vòng tay giúp đỡ vực chồng đứng dậy. Chị dìu anh bước vào trong túp lều lá. Một vết cắt sâu hoắm trên trán anh ứa ra một vệt máu chảy dài qua một bên tai kéo xuống tận dưới cằm. Kino đang trong trạng thái hôn mê. Anh lắc đầu nguây nguậy. Áo anh đang mặc trên người bị xé rách toạc ra và một nửa chiếc áo đã bị xé mất. Chị Juanna giúp chồng nhồi xuống bên mép chiếu. Chị lau những vết máu đặc quánh trên mặt anh bằng chiếc váy chị đang mặc. Chị đem đến cho anh một chén nước ép *pulque* nhưng Kino lắc đầu như anh vẫn còn đang cố gắng xua đi những hình bóng đen tối trong tâm trí.

Chị Juanna hỏi chồng:

- Ai thế hả anh?

Kino trả lời vợ:

- Anh không biết nữa. Anh không nhìn thấy mặt bọn họ.

Chị Juanna đem đến một cái thau nước bằng đất và lau rửa vết thương cắt trên mặt Kino. Lúc này đôi mắt anh nhìn thẳng lên nóc lều, thất sắc không còn chút hồn vía.

Chị Juanna khóc ngất lên:

- Kino, anh ơi! Đôi mắt anh không nhìn thấy chị đâu cả. - Anh có nghe thấy em nói cái gì không?

- Anh nghe được. Kino trả lời như người đang ú ớ nói trong cơn mê sáng.

- Kino, anh ơi! Viên ngọc này quý quá lắm. Hãy đập nát nó ra trước khi nó tàn phá cả gia đình chúng ta. Hãy lấy đá ghè vụn nát nó ra. Hãy - hãy ném nó thật xa ra biển cả nơi vẫn thuộc về nó. Kino ơi! Nó là hiện thân của ma quỷ đấy anh ơi!

Khi chị Juanna nói xong thì cũng là lúc Kino bắt đầu nhìn thấy chút ánh sáng. Rồi đôi mắt của anh quắc lên với những tia căm phẫn, sẵn sàng chiến đấu với tất cả từng bắp thịt trong cơ thể. Sức mạnh thể lực bây giờ đã trở nên vững chắc hơn bên cạnh cái ý chí sắt thép trong đầu anh.

- Không bao giờ. Anh nói với vợ. - Anh sẽ chiến đấu đến cùng trong trận chiến này. Anh nhất định sẽ thắng. Chúng ta nhất định sẽ có một cơ hội.

- Rồi bàn tay Kino đấm thùm thụp xuống chiếu:

- Không ai có thể cướp đi sự may mắn trong tay chúng ta được!

Giọng nói người đàn ông sau đó trở nên âu yếm hơn. Đôi mắt anh thân nhiên và hiền lành hơn, anh đưa một bàn tay, nhẹ nhàng đặt trên vai chị:

- Mình hãy cứ tin anh đi. Anh là một người đàn ông mà! Gương mặt Kino bỗng trở nên lạnh lợi và nhanh nhẹn trở lại.

Chị Juanna nói với giọng khản đặc khô khốc:

- Kino ơi! Em khiếp sợ lắm. Một người đàn ông cũng có thể bị giết chết. Hãy vứt ngay viên ngọc trai của nợ ấy ra biển, đi anh.

Kino bỗng chột nôi quạu lên:

- Yên đi xem nào. Giọng anh trở nên hết sức hung hăng - Anh là một người đàn ông. Mình cứ im đi có được không.

Juanna ngồi im thín thít vì tiếng nói của chồng chị là một mệnh lệnh chị buộc phải tuân theo. Rồi Kino vỗ về vợ:

- Thôi mình hãy ngủ đi lấy một ít. Ngày mai thức dậy khi trời vừa sáng chúng ta sẽ lên đường. Em sẽ không phải sợ hãi gì khi đi bên cạnh anh chứ!

- Không bao giờ anh ạ!

Đôi mắt Kino trở nên âu yếm và ấm áp. Anh đưa tay lên chạm vào má vợ, giọng nói dịu dàng:

- Ngủ lấy một tí đi, bà xã ạ.

Chương V

Vàng trắng về khuya đã nhô lên trước khi gà gáy điểm canh đầu tiên. Kino chột mở choàng mắt nhìn vào bóng đêm vì anh linh cảm rằng có vật gì đó đang bò sát lại gần phía anh, nên anh nằm thật im. Mắt Kino dò dẫm nhìn vào bóng tối dưới ánh trăng sáng nhòn nhọt và anh nhận ra vợ mình đang ngồi dậy. Chị rón rén đến gần bên bếp lửa một cách thật nhẹ nhàng và anh chỉ có thể nghe được âm thanh rất khẽ khi tảng đá được lật lên. Juanna lướt về phía cửa ra vào và chị khựng lại nơi cái nôi trong đó có bé Coyotito đang nằm trong một chốc. Sau đó chị Juanna lao ra sân biển mất vào màn đêm đen thẫm thẫm.

Kino cảm thấy hết sức bức bối. Anh nhồm dậy và bám sát theo Juanna lần dò theo tiếng chân chị bước vội về phía bãi biển. Anh bí mật theo sát gót chị trong khi cái đầu của anh đang phùng phộc cơn nóng giận. Juanna vệt những bụi gai um tùm trên đường dẫn ra bãi biển. Chị bước vội vã chân thấp chân cao nên vấp phải vào những móm đá, ngã sòng soài xuống mép nước. Chị đứng lên, lại ngã, lại đứng lên tiếp tục đi. Cứ như thế cho đến khi Juanna phát hiện ra bước chân của Kino, chị vùng chạy ra xa hơn và vung tay lên ném viên ngọc trai ra biển.

Nhưng Kino đã nhảy đến bên chị trước khi chị có thể ném viên ngọc đi. Tay anh kèm chắc cánh tay của chị. Viên ngọc trai lúc này bị khóa lại trong bàn tay của chị Juanna. Kino tung một quả đấm thật mạnh vào giữa mặt vợ. Chị lao đảo mắt thẳng bằng ngã chúi người trên những phiến đá. Dưới ánh trăng tái mét, anh nhìn thấy những con sóng xô tạt lên tấm thân chị nằm dài trên đá, chiếc váy nổi bồng theo sóng và bám sát vào da thịt chị khi con sóng rút ra khơi.

Kino hần học nhìn xuống thân thể vợ anh với hai hàm răng nhe ra. Anh gầm ghè nhìn chị như con rắn đang nhìn con mồi. Chị Juanna trừng mắt nhìn lại anh, cặp mắt thất sắc và lạc lõng như đôi mắt của một con cừu đang ngờ ngác trước con dao của tay đồ tể. Chị biết khi anh nổi giận, anh có thể giết người như giết một con ngóe. Chị đã chấp nhận và quá quen thuộc với cái tính cương trực và nóng nảy của anh. Nếu anh muốn giết chị thì chị sẽ không có lấy một nửa lời phản kháng hay là một thái độ chống chế.

Tự nhiên cảm giác nóng nảy và bức dọc chột tan biến đi. Kino bây giờ cảm thấy xấu hổ vì một cảm giác đê hèn và bản thiu đến tởm lợm đang nhằm thẳng vào lương tâm anh. Anh quay đi không nhìn chị nữa và đi hướng về nơi đất liền với viên ngọc trai. Anh rẽ những bụi gai bước đi những bước nặng trĩu với cảm giác của một kẻ đã mất hết thần khí vì những cảm xúc xáo trộn đang giày vò trong tâm khảm.

Kino trên đường về lều nghe thấy có tiếng người lao đến chỗ anh, thật nhanh theo phản ứng tự nhiên, anh đưa con dao lên đâm vào giữa trung tâm của bóng đen. Con dao vượt khỏi bàn tay của anh và Kino cảm thấy bàn tay ai đó đang sờ xoạng lên đầu gối của anh. Rồi anh nhận thấy có kẻ khác đang quơ cào, rà xoát trên nền cát. Những ngón tay sục sạo, luồn lục thẳng vào quần áo của Kino một cách điên loạn như đang săn tìm ngẫu nhiên.

Viên ngọc trai văng ra khỏi lòng bàn tay của Kino, lấp lánh sang, nép phía sau một hòn cuội. Viên ngọc tỏa sáng lung linh dưới ánh sáng êm dịu của vầng trăng khuya.

Chị Juanna lê lét từ những phiến đá vào trong bờ đất. Gương mặt chị đau tê tái, ê ẩm vì bị đâm quá mạnh tay. Bên hông chị như thắt lại vì những cú đá của chồng. Chị gượng đứng lên và cố gắng giữ cho mình được thăng bằng trên hai đầu gối run run, chiếc váy bám sát vào thân hình chị. Trong thâm tâm mình, chị hoàn toàn không hề có một chút oán hờn nào về hành động của Kino đã đối xử với chị. Anh đã nói trước với chị rằng anh là một người đàn ông, và điều này có một ý nghĩa thật đặc biệt đối chị. Khi anh nói với chị như thế, khuôn mặt anh như một nửa của man dại điên cuồng, một nửa như của thiêng liêng thần thánh. Và anh sẽ dùng hết sức bình sinh của mình để chống lại với những ngọn núi cao nhất và với những con sóng hung hăng dữ tợn nhất của biển cả. Chị biết rõ ràng là những ngọn núi vẫn đứng trơ trơ và sóng biển sẽ không bao giờ thay đổi cơn cuồng nộ của nó, nhưng người đàn ông sẽ bị quật nát xác ra nếu như anh ta không lượng sức, cố tình đâm đầu vào vách núi đá hoặc ưỡn ngực đương đầu với bão tố. Rồi anh sẽ bị chết đuối trong cơn sóng thần cao nhất khi đại dương bao la kia vẫn cứ mãi bằng chân như vại. Khôn khổ thay chính những cái ngông cuồng bạt mạng này là những tổ chất căn bản nhất tác tạo nên một người đàn ông. Anh ta trong cơn cuồng nộ và nóng giận sẽ trở nên mất hết nhân tính, anh ta trở nên điên loạn, cuồng quẫn và phạm thượng. Juanna biết là chị rất cần đến một người đàn ông như thế và chị sẽ không thể sống được nếu như bên cạnh chị không có anh.

Chị biết giữa đàn ông và đàn bà là hai thế giới khác nhau. Chị biết anh khác chị nhiều lắm nhưng chị sẽ chấp nhận tất cả những sự khác biệt đó vì chị rất cần đến anh. Dĩ nhiên là chị sẽ theo anh đi đến tận chân trời góc biển. Chị sẽ không bao giờ bàn cãi lôi thôi về tất cả những gì anh đã quyết định - một điều mà chị đã coi như là một lẽ thường tình, rất hiển nhiên. Tuy nhiên đôi lúc chị vẫn tin tưởng vào những đức hạnh của mình và chị có thể sẽ cảm hóa và làm nguôi đi cơn nóng nảy của chồng. Chị tin rằng những cốt nghĩa và lý luận của chị cộng với sự cẩn thận và mềm mỏng, Kino có thể sẽ giảm cơn thịnh nộ và gia đình từ đó có thể vượt qua được những xô xát dẫn đến đổ vỡ. Chị kéo lê tấm thân trong đau đớn. Bàn tay chị vục xuống nước biển mặn rửa lại gương mặt đã bị đánh sưng vều tím bầm, rồi lặng lẽ đi về phía ma Kino đã bỏ đi lúc nãy.

Một đàn cá trích bay phóng vọt lên khỏi mặt biển ở phía nam trông giống như những vạt mây. Đây trôi những áng mây vân vũ thay phiên nhau che khuất mảnh trăng gầy nên chị Juanna bước đi những bước chân trong đêm nhờ nhờ tối, ánh trăng lúc mờ lúc tỏ. Lưng chị đau ê ẩm, mặt chị cúi gầm nhìn xuống đất. Chị men theo những bụi gai mà đi cho đến khi chị bắt gặp ánh sáng lấp lánh của viên ngọc trai mờ mờ từ phía sau một hòn cuội. Chị ngồi thụp xuống cầm viên ngọc trai lên.

Mặt trăng sau đó trốn khuất vào dưới chân mây. Trời đất trở nên hoàn toàn tối đen như mực.

Chị Juanna lưỡng lự ngồi trên hai đầu gối. Chị không biết là chị có nên đi ra biển và ném viên ngọc trai đi hoàn thành công việc mà chị đã bị chồng cắt ngang. Trong lúc đang phân vân

như thế, ánh sáng của vầng trăng khuya lại mờ mờ chiếu xuống, đủ để chị nhìn thấy xác hai bóng đen nằm bất động trên nền cát trước mặt chị. Chị lướt nhanh đến chỗ họ và nhận ra một người là Kino và một kẻ xa lạ mà chị chưa một lần trông thấy. Trên cuống họng của người kia có một thứ chất lỏng đen và đặc quánh, ồng ọc chảy ra lấp lánh sáng trong đêm.

Kino tựa mình rồi nặng nề quờ quạng, chân tay anh vùng vẫy như một con cào cào bị bàn chân người giẫm chân lên, giọng anh khản đặc, không thoát ra khỏi cuống họng được. Chị Juanna chợt nhận ra rằng cuộc sống giản dị và bình thường của gia đình chị đã vĩnh viễn bị phá hủy. Một người đàn ông đã bị giết chết bằng lưỡi dao của chồng chị. Ánh thép của lưỡi dao vẫn còn sáng nằm ngay giữa hai người họ là một bằng chứng rõ mồn một xác thực nhất. Chị dù muốn lắm nhưng vẫn không thể nào phủ nhận được. Từ xưa đến nay vợ chồng chị đã ra công rất nhiều để vun vén gìn giữ cho tình làng nghĩa xóm được thuận thảo vuông tròn, anh chị luôn tìm kiếm sự yên ổn và lặng lẽ nhưng kể từ khi viên ngọc trai lọt vào trong nhà chị thì tất cả sự bình an đơn thuần đã lặng lẽ từ bỏ gia đình chị. Những mơ ước được sống thanh thản với tháng ngày êm ả bây giờ đã trở thành dĩ vãng không thể nào vẫn hồi lại được nữa. Khi nhìn nhận rõ ràng một thực tế xót xa trước mặt, Juanna như bừng tỉnh và quyết định vứt bỏ cái quá khứ hiền hòa của hôm qua không một chút luyến tiếc. Giờ thì mục đích quan trọng nhất là phải tìm cho gia đình chị một sự an toàn là điều chị phải làm trước mắt.

Chị Juanna như quên hết tất cả những đau đớn và sự lè mề chậm chạp, chị nhanh nhẹn kéo xác người lạ mặt giấu vào một bụi rậm trên con đường dẫn về túp lều lá của gia đình chị. Sau đó chị đến bên chồng lau lên khuôn mặt anh bằng chiếc váy chị đang mặc trên người. Anh bây giờ đã tỉnh lại, rên lên khe khẽ:

- Chúng nó ăn cướp mất viên ngọc rồi. Anh bị mất viên ngọc trai rồi, em ạ. Mất sạch hết cả rồi mình ơi! Anh thở hổn hển – Viên ngọc đã bị cướp mất rồi.

Chị Juanna đưa tay che miệng chồng lại không cho anh nói thêm nữa như chị đang ra lệnh cho một đứa trẻ con:

- Anh cứ nằm yên xem nào. - Chị thấp giọng xuống. – Viên ngọc trai của anh đây này. Em vừa nhặt lại được nó. Anh có nghe thấy em đang nói cái gì hay không? Viên ngọc trai của anh đây này. Có hiểu em nói cái gì hay không? Anh vừa giết người xong. Chúng ta phải chạy trốn ngay đêm nay. Họ sẽ truy lùng chúng ta. Anh có hiểu em đang nói cái gì hay không? Chúng ta phải rời khỏi nơi đây trước khi trời sáng.

Kino thở ra một cách nặng nhọc:

- Anh bị người ta tấn công trước. Anh chỉ chống lại để tự vệ mình thôi!

- Thế anh không nhớ đến đêm hôm qua hay sao? Juanna hỏi chồng mình. - Chuyện ai tấn công ai trước không còn quan trọng nữa. Anh vẫn còn nhớ đến những con người trong cái thị trấn bất công ấy chứ! Anh tin là người ta sẽ nghe lời anh giải thích hay sao?

Kino hít một hơi thật sâu như lấy lại cho mình chút tỉnh táo:

- Sẽ chẳng có ai giúp mình đâu! Anh nói với vợ. - Em hoàn toàn nói đúng.

Nói xong Kino như thu hồi lại được sức mạnh và ý chí sắt thép của một người đàn ông với một mục đích duy nhất là bảo vệ cho gia đình anh.

- Em chạy ngay về nhà bé thằng Coyotito ra đây. Anh nói với vợ. Dem theo tất cả những bột ngô nhà mình còn lại. Anh sẽ kéo chiếc xuồng xuống nước trước. Cả nhà mình sẽ rời bỏ chỗ này ngay trong đêm nay.

Kino cất lại con dao cần thận vào trong người. Bỏ vợ lại một mình, anh chạy thật nhanh ra chỗ chiếc thuyền của gia đình. Dưới ánh sáng của vầng trăng khuya, anh nhìn thấy chiếc thuyền đã bị người ta cố tình đập thủng một lỗ thật lớn ngay đáy thuyền. Trong người anh, tất cả những bắp thịt căng lên như con thú bị bắn trúng một mũi tên, hung hăng và cuồng loạn dữ dội. Giây phút này đã chính thức cho anh thấy là gia đình anh đã thật sự bị đẩy vào ngõ cụt. Âm hưởng của *Bài Hát Độc Ác* với những thang âm quý quái tru tréo phủ trùm lên rặng đước biển. Mọi vật như đang gào thét và oằn oại bên cạnh tiếng sóng vỗ oàm oạp xô vào bờ. Chiếc thuyền cha truyền con nối để lại từ thế hệ của ông nội anh đã trải qua bao nhiêu lần trát keo và nước sơn với tất cả niềm trân trọng thiêng liêng; tình cảm của người giành cho con thuyền, bây giờ bị đâm thủng, vỡ toác hoác ra như thế kia. Không thể có tội ác nào có thể so sánh được với tội ác tày trời khi người ta có thể làm ra như thế này. Tất cả đều vượt quá sức tưởng tượng của Kino. Giết chết một con người so ra thì vẫn còn có thể tha thứ được. Nhưng giết chết một con thuyền thì tội nặng không thể nào tha thứ được. Vì con thuyền là một vật thể sẽ không có hậu duệ nối dõi nối giòng cho nó như một con người. Con thuyền không có sức mạnh hay bất cứ một phương tiện nào để tự bảo vệ cho nó. Một chiếc thuyền bị tàn phá hết sức đã man như thế sẽ không thể nào có thể chữa lành được. Nghẹn ngào dâng lên tận cuống họng của Kino. Anh cảm thấy xót xa ngậm ngùi hun đúc lên thành những quầng lửa sôi sục trong lồng ngực. Đây thật sự là cú đòn chí tử sau cùng khả dĩ có thể đánh gục anh xuống rất nhiều lần. Anh đã trở thành con thú bị trọng thương dồn vào thế không còn đường thoát thân. Bây giờ chỉ còn có một con đường là phản kháng quyết liệt trước khi chết. Nhưng anh còn có gia đình và anh biết là anh sẽ phải đè nén cơn đau, tìm mọi cách để đưa gia đình anh vượt qua cơn nguy hiểm này.

Kino nhảy lên bờ cát vệt những bụi cây nhỏ chạy về phía túp lều lá của mình. Anh đã không nghĩ đến chuyện ăn cắp một con thuyền của hàng xóm. Vì đơn giản là trong đầu anh chưa hề bao giờ có một tư tưởng ăn cắp một con thuyền, anh không phải là hạng người có thể đập phá hay ăn cắp một thuyền của người khác.

Gà bắt đầu gáy rộ lên nhiều hơn. Trời đã bắt đầu sắp sáng đến nơi rồi. Đã có một vài gia đình thức dậy sớm, bếp nhà họ đã hồng lên những ngọn lửa bập bùng xuyên qua khe liếp. Mùi thơm của bánh bột ngô nướng thả vào không gian bay theo gió. Những con chim biển thức dậy sớm đang chuyền hót trong những cành thấp và những bụi rậm. Mặt trăng nhợt nhạt xanh xao đang mất dần đi chút ánh sáng mong manh yếu ớt như người bệnh đang thoi thóp. Những đụn

mây cuộn tròn lại, cục mịch và nặng nề đang lăn cuộn về phương nam. Gió sớm thổi từ biển vào đất liền đem theo luồng ẩm khí vội vàng cuồng quýt với cái mùi nồng nặc của bão táp. Có cái gì đó khác thường và vương vãi trong bầu trời buổi sáng hôm nay.

Kino hồi hả chạy về túp lều lá của mình. Trên đường anh chạy, anh nghe máu nóng chạy rần rật trong người như đang kích thích anh. Anh cảm thấy bình tĩnh hơn khi biết mình sẽ phải làm gì. Anh đưa tay lên, sờ vào viên ngọc trai và con dao anh vẫn đeo bên mình, ở phía sau lần áo vải.

Kino nhìn thấy trước mặt anh một đóm lửa lập lòe bỗng biến thật nhanh thành một cột lửa bốc cao với những tiếng nổ đôm đốp như pháo. Gió rít lên như tiếng con thú bị trúng đạn. Ngọn lửa bốc cao chiếu sáng khắp cả một vùng. Kino càng chạy nhanh hơn và nhận ra cột lửa ngùn ngụt cháy kia đang ngẫu nhiên nuốt chửng lấy túp lều lá của anh. Kino không chỉ lo lắng cho túp lều lá của mình mà anh lo là ngọn lửa hung hăng kia sẽ theo gió cháy lan qua những túp lều lá bên cạnh. Trong lúc anh đang thực mạng chạy về túp lều của mình thì anh trông thấy bóng chị Juanna ôm con chạy ngược lại phía anh với chiếc khăn anh vẫn quấn quanh bên mình mỗi khi anh đi ra đường. Em bé kêu re ré lên vì lo sợ. Đôi mắt chị Juanna mở trừng trừng thất sắc. Kino đã thâm hình dung được tất cả câu chuyện nên anh không hỏi vợ một câu nào cả. Tuy nhiên chị vẫn kể cho anh nghe:

- Nhà ta bị chúng nó lục phá hết khắp mọi chỗ. Chúng nó đào tung cả nền cát lên. Họ đập nát cả cái nôi của thằng cu. Chính họ châm lửa đốt cháy nhà chúng ta.

Ngọn lửa từ túp lều đang bốc cháy hắt lên những ánh sáng trên khuôn mặt Kino trông anh mạnh mẽ hơn lúc nào hết:

- Ai đã đốt nhà chúng ta? Ai đã làm như vậy? Kino muốn biết xem ai đã dám cả gan gây ra tội ác tày đình ấy.

- Em không biết nữa. - Chị Juanna nói. Em chỉ thấy toàn là những bóng đen tối thui.

Những người hàng xóm bây giờ nhón nháo hẳn lên trong những túp lều lá của họ. Ai cũng cẩn thận theo dõi những tàn than đỏ bay lên trời từ ngọn lửa đang ngùn ngụt cháy. Người ta vội vàng dập tắt những tàn lửa đang bay trong gió. Kino bây giờ toàn thân nhũn ra vì sợ. Chân tay anh bủn rủn vì sợ ánh sáng bình minh đang đến. Anh nhớ đến gã đàn ông bị anh vô tình đâm chết đêm hôm qua, xác vẫn còn nằm dài trên nền cát. Kino đưa tay kéo vợ núp vào một túp lều gần đây. Rồi anh cùng vợ con ngoằn nghèo đường chữ chi, chạy từ túp lều này sang túp lều khác, mãi cho tới khi gia đình anh chạy đến nhà Juan Tomas. Kino và vợ con lên vào nhà của anh trai mình.

Bên ngoài vẫn là tiếng hò hét quát tháo của người lớn và tiếng tru tréo của đàn bà và trẻ con. Mọi người vẫn cứ ngỡ là cả gia đình Kino đang bị thiêu đốt trong cuộn lửa ngút trời kia.

Túp lều lá của Juan Tomas không khác với túp lều lá của Kino một chút xíu nào. Hầu như mọi túp lều lá ở đây đều giống nhau. Tất cả đều có mái cỏ và vách rạ với muôn vàn những lỗ thủng cho ánh sáng và âm thanh có thể lọt vào từ bên ngoài. Kino và Juanna ngồi núp trong một xó lều và họ có thể nhìn thấy khá rõ quang cảnh ở bên ngoài. Họ nhìn thấy ngọn lửa ngất trời thiêu đốt và lời xập mái lều đang rụi cháy xuống và ngọn lửa dần dần yếu đi khi cuối cùng đã không còn gì nhiều để nuôi nó nữa. Hai vợ chồng Kino nghe hàng xóm ới ới bảo nhau phải đề phòng cẩn thận hơn nữa. Chị Apolonia đang vật vã khóc lóc thảm thiết vì dù sao chị ấy cũng là chỗ thân thuộc gần gũi nhất với gia đình Kino. Chị ta nhất định phải khóc cho những người thân kém may mắn đã bị chết nướng trong đám cháy kia.

Apolonia chợt nhận ra là cái khăn voan mà chị đang vẫn chỉ là một cái khăn thường ngày. Hôm nay chị cần phải quàng chiếc khăn mới đẹp đẽ hơn mới đúng kiểu và phù hợp với tình cảnh thương tâm của câu chuyện. Trong lúc chị đang lay hoay lục tìm chiếc khăn voan mới, cất giữ trong một cái hộp gắn trên vách, tiếng Kino nói ra thật khẽ:

- Chị Apolonia ơi, đừng khóc âm lên như thế. Gia đình chúng tôi không bị sao cả đâu!

- Tại sao cả gia đình chú lại kéo hết cả vào đây? Apolonia yêu cầu được biết xem chuyện gì đang xảy ra.

- Đừng hỏi gì nhiều nữa chị ơi. Kino trả lời người chị dâu. – Hãy đi kiếm ngay anh Juan Tomas về nhà. Đừng cho ai biết là gia đình em đang ở đây. Việc này hệ trọng lắm chị Apolonia ơi!

Người đàn bà phân vân trong một chốc lát, rồi đôi tay chị ta thừa thãi buông thả xuống:

- Thôi vậy thì chú chịu khó đợi cho một lát. Chị ta nói với Kino.

Một lát sau anh Juan Tomas trở về nhà cùng với người vợ của mình. Anh ta đốt lên một ngọn nến, đến gần sát hơn chỗ người em tội nghiệp đang lầy bầy núp trong xó lều. Juan Tomas quay sang bên vợ:

- Mẹ Apolonia này, canh hộ cái cửa giúp nhé. Cấm đặc không cho ai vào bên trong này đấy!

Juan Tomas vẫn đóng vai trò người anh cả đôi lúc có chút tư tưởng gia trưởng, hỏi người em ruột:

- Chuyện gì đã xảy ra và bây giờ thì chú tính toán thế nào?

Kino tường thuật lại câu chuyện cho Juan Tomas nghe:

- Em bị người ta tấn công lúc giữa đêm. Rồi trong lúc giằng co đánh nhau, em đã lỡ tay giết chết mất một người.

Juan Tomas hỏi thật nhanh:

- Thế chú có biết quân nào đã đánh chú trước hay không?

- Em đâu có biết. Tối đen cứ như mực ấy - Trời tối lắm. Cả bóng người cũng tối nữa.

- Cũng chỉ tại bởi cái viên ngọc trai chết tiệt ấy. Juan Tomas nói với người em - Như là có ma có quỷ trong viên ngọc trai này. Chú nên dắt rỏ gì thì cũng cứ bán phứt nó đi. Để rồi cái sự quỷ quái sẽ truyền qua tay kẻ khác. Chú vẫn còn cái cơ hội bán đi viên ngọc và mua về sự bằng an cho bản thân chú và vợ con.

Kino nói:

- Ôi anh ơi, Nhục lắm anh ơi. Em thà chết chứ không nuốt nổi sự nhục nhã xỉ vả này. Bọn chúng đã đập hư chiếc thuyền của gia đình em. Nhà chúng em đang ở bọn chúng đốt rụi đi. Rồi ngoài kia là một mạng người đang nằm chết. Chúng em đã không còn một lối thoát nào cả nữa. Anh phải che chở cho gia đình em!

Kino nhìn thật sâu vào đôi mắt của Juan Tomas và đọc được sự phiền muộn trong đôi mắt của người anh ruột. Kino lo lắng là sự phiền muộn đó có thể sẽ là dấu hiệu của những khước từ hoàn toàn có thể hiểu và thông cảm được. Kino nói thật nhanh:

- Chúng em sẽ không nán lại ở đây lâu đâu! Em chỉ xin một ngày hôm nay thôi. Khi đêm đến, chúng em sẽ đi ngay.

Juan Tomas cuối cùng nói:

- Tôi sẽ bảo vệ gia đình chú.

Kino nói tiếp lời anh:

- Em thật sự không muốn đem lại sự phiền phức cho anh chị đâu. Em tự biết mình bây giờ cũng giống như thứ bệnh cùi hủi lở loét. Em sẽ trốn ngay đi trong đêm nay và sau đó thì gia đình anh chị sẽ được yên ổn.

Juan Tomas nói với em trai của mình:

- Anh sẽ che chở cho gia đình chú!

Juan Tomas quay sang phía vợ:

- Apolonia này, đóng hộ tôi cái cửa lại. Đừng có mà bép xép là gia đình chú Kino đang trốn ở đây đây.

Gia đình Kino ngồi đợi cả ngày trong ánh sáng mờ mờ nơi túp lều lá của Juan Tomas. Vợ chồng anh có thể nghe được những người hàng xóm đang bình luận về gia đình anh. Xuyên qua khe liếp họ nhìn thấy những người láng giềng đang bới cào trong đám tro tàn tìm tòi dấu vết chết cháy của gia đình anh. Sau đó người ta loán tin là chiếc thuyền của gia đình anh bị ai đó đập thủng đi. Bọn họ há hốc miệng kinh ngạc không thể nào nghĩ được tại sao người ta lại có thể đập nát một con thuyền vốn chẳng làm nên tội tình gì cả.

Juan Tomas đi ra bên ngoài để dò thám tình hình và cũng để đánh lạc hướng mọi người trong xóm chài. Juan Tomas thêu dệt những phỏng đoán và giả thuyết về câu chuyện của gia đình người em kém may mắn của mình. Anh nói với một người quen rằng:

- Tôi nghĩ là bọn họ đã cao chạy xa bay về theo phương nam với viên ngọc trai chết tiệt ấy rồi.

Rồi anh nói với một người quen khác:

- Kino chắc đã trốn đi bằng đường biển. Nó nhất định đã ăn cắp một chiếc thuyền nào đó và đã chuồn đi mất rồi. Bà vợ của tôi, cái mẹ Apolonia ấy đã trở ốm vì đau buồn đang nằm ẹp trong nhà rồi.

Suốt ngày hôm ấy gió biển thổi rất mạnh, vạt quạt toi bờ vào vùng vịnh, quần nát những vạt rong biển và cuốn chúng ném vào bờ đất liền. Gió rít lên giận dữ đi qua những túp lều lá như báo cho người ta biết là sẽ không có một con thuyền nào có thể an toàn ngoài khơi xa kia cả. Juan Tomas đi rêu rao với lối xóm:

- Gia đình chú Kino như thế là đã đi đòi nhà ma rồi. Nếu như gia đình chú ấy ra đi bằng đường biển, bọn họ nhất định bây giờ đã chết đuối ngoài kia.

Và cứ sau mỗi lần đi rao tin như thế, Juan Tomas lại đem về những thứ lương thực mà anh vay mượn được từ bạn bè: Một túi rom đầy những hạt đậu đỏ và một quả bầu khô đựng đầy gạo. Anh cũng vay được một đùm ớt phơi khô và một tảng muối ăn. Anh mượn được một con dao phay dài bằng cả một cánh tay, nặng như một cái rìu đi rừng rất thuận lợi như là một dụng cụ làm việc hoặc là một thứ vũ khí sử dụng khi cần thiết. Kino nhìn thấy con dao với một ánh mắt rực sáng lên, anh đưa những ngón tay lên mân mê như muốn thử xem lưỡi dao sắc bén đến cỡ nào.

Gió vẫn rít lên từ ngoài khơi xa xô đẩy, văng vạt khiến mặt nước chao đảo tung lên tạo thành một màn trắng xoá. Rặng đước biển run bần bật lên như một đàn gia súc chạy hỗn loạn trong lúc lộn xộn nhất. Một màn sương mù bằng cát theo gió phủ là là trên mặt biển xa và rắc trên những vạt rừng như những bông tuyết trắng đang rơi.

Khi màn đêm buông xuống, Juan Tomas nói với người em:

- Thế chú định đi đâu bây giờ?

- Em sẽ đi lên miền bắc. Kino nói với anh của mình. - Em nghe nói vẫn có những thành phố lớn ở miền bắc.

- Tránh xa những bãi biển ra, chú nhé. Juan Tomas dặn giở. - Người ta đã cho một đoàn người đi lùng kiếm chú ở quanh những bãi biển. Đám người trong thị trấn đang ráo riết truy lùng chú. Chú vẫn còn đang giữ viên ngọc trai phải không?

- Em vẫn còn giữ nó. Kino thành thật nói. - Và em sẽ giữ nó. Em có thể không muốn giữ nó nữa, nhưng vì nó mà gia đình em ra đến nông nỗi này, nên em nhất định giữ nó lại.

Đôi mắt Kino đầy những căm hờn và cay đắng trông đến tàn nhẫn lạnh lùng.

- Gió to lắm và như thế những dấu vết sẽ được xóa sạch hết đi. Juan Tomas nhận xét.

Coyotito bắt đầu ọ ọ khóc và chị Juanna máng yêu con một câu để giữ cho bé được yên.

Họ ra đi rất lặng lẽ âm thầm hoà mình vào màn đêm trước khi vầng trăng sẽ mọc đêm nay. Mọi người đứng trong nhà Juan Tomas trang trọng với phút giây tiễn biệt. Chị Juanna địu con đằng sau lưng bằng chiếc khăn voan của mẹ. Em bé nằm ngủ dựa cái má phính bầu bĩnh trên bờ vai của mẹ em. Chị Juanna dùng một mép khăn che mặt cho con và một mép khăn che mũi mình lại tránh hơi sương độc về đêm. Juan Tomas ôm chặt người em trai thân yêu của mình với hai vòng xiết mạnh. Anh hôn lên má của Kino - đứa em trai ruột thịt của anh. Anh nói như đây là câu nói người ta dùng để tiễn một người đang sống đi vào cõi chết:

- Thượng Đế sẽ che chở và gìn giữ gia đình chú! Và như đây là cơ hội cuối cùng, Juan Tomas nói. - Chú vẫn không từ bỏ cái viên ngọc ấy chứ!

- Viên ngọc này đã trở thành linh hồn của em rồi. Kino trả lời anh mình. - Nếu như em từ bỏ nó, em sẽ không còn linh hồn để sống nữa. Xin Thượng Đế cũng sẽ che chở cho gia đình anh!

Chương VI

Gió hung hăng thổi đi khắp mọi hướng, cuốn theo nó những khúc cây bị quật gãy và những cát bụi cùng những viên cuội, hoặc tất cả những gì mà cơn gió này chạm đến trên đường đi của nó. Kino và Juanna quấn chặt hơn vành khăn và tấm chăn của họ để che mũi lại trước khi họ bước hẳn ra ngoài sân biển vào sâu thẳm của đất trời mênh mông.

Khi cơn gió lặng đi, bầu trời như được quét sạch sẽ không có bóng dáng một vì sao lẻ loi nào, hoàn toàn tối đen như mực. Hai vợ chồng người lữ hành bước đi những bước chân cẩn thận. Họ tránh không đi ngang qua trung tâm thị trấn nơi những kẻ lảng vảng trong đêm khuya hay ngồi trước hiên nhà có thể trông thấy họ đi qua. Thị trấn bây giờ phần lớn đã đi vào giấc ngủ say, co cụm lại. Tất nhiên sự di chuyển trong đêm của họ sẽ gây chú ý ngay lập tức. Kino vòng lộ trình của anh ven theo mép ngoài của thị trấn đi thẳng về phía bắc. Anh và vợ chiếu theo hướng sao Bắc đẩu mà đi sau khi đã tìm được một con đường mòn xuyên qua những tàng cây thấp, giữa mênh mông hiu quạnh, dẫn tới làng Loreto nơi có bức tượng tôn vinh Đức Mẹ Trinh Nữ nghe kể đã ban phát rất nhiều những phép lạ nhiệm màu.

Kino cảm nhận được những hạt cát thổi rào rào vào hai mắt cá chân anh và đây là một điều thuận lợi vì cát theo gió sẽ bôi xóa đi những dấu chân của anh và chỉ Juanna để lại sau lưng. Một vài ánh sao leo lét soi lối cho anh trên con đường mòn đơn độc. Anh nghe được rất rõ tiếng nhịp chân đều đều của hai người, anh đi trước và chị lặng lẽ theo sau. Chị rải những bước dài như chạy vì không muốn tụt lại phía sau anh quá xa.

Một cảm giác thiêng liêng như xa xôi của giòng máu tổ tiên truyền lại lớn dần lên trong anh. Bóng đêm và những rình rập ma quái của nó khơi dậy trong anh bản năng của những con thú chuyên sống về đêm: cẩn thận, cảnh giác và can đảm nhiều hơn. Đây cũng chính là những thứ vũ khí trang bị cho ông cha của anh để họ chiến đấu với thiên nhiên trong mọi hoàn cảnh khó khăn vì mục đích sinh tồn.

Gió sau lưng anh vù vù thổi.

Ngôi sao trước mặt soi đường dẫn lối anh đi.

Gia đình anh vẫn lặng lẽ lầm lũi bước đi trong tiếng gió gầm rú, thi nhau vằng vặc vật cây cành. Gió thổi mạnh giật thốc từng cơn và hai người họ vẫn đều đặn cắm cúi hết canh giờ này qua canh giờ khác. Trên đường họ đi, tuyệt nhiên không một bóng người qua lại.

Một vành trăng khuyết cuối cùng nhô ra từ mé bên phải của anh. Khi vành trăng lên cao hơn, gió bắt đầu yên lặng và mặt đất trở lại với sự yên lặng hiền hoà.

Qua ánh trăng, hai người nhìn thấy trên con đường mòn họ đi bị cày xới bởi những vết bánh xe do ngựa kéo. Gió lặng sẽ không còn gì để bôi xóa dấu chân của họ nữa, nhưng kể ra thì

họ cũng đã đi được một đoạn khá xa cái thị trấn rồi. Như thế dấu vết của cuộc đào tẩu sẽ ít có cơ hội bị phát hiện. Kino cẩn thận bước trên những lằn rãnh vết xe nghiêng trên đường và chị Juanna cũng cố gắng lặn mò theo vết chân của chồng chị. Cứ như vậy, chỉ cần một chiếc xe ngựa kéo đi ngược về phía thị trấn, dấu chân của hai người họ sẽ được bôi xóa đi hết.

Suốt cả đêm họ âm thầm đi bộ với một tốc độ không thay đổi. Một lần khi bé Coyotito chợt thức giấc chị Juanna chuyển bé ra phía trước và ru cho đến khi em ngủ ngoan ngoãn trở lại. Bốn phía về đêm lúc nào cũng đầy ắp những bất trắc không ngờ, có thể sẵn sàng xảy ra cho vợ chồng họ. Những con chó sói *coyote* kêu réo chạy đuổi theo nhau rúc rích đằng sau những hàng cây. Những con cú vọ gù khèng khèc trên đầu hai người khách bộ hành lặng lẽ. Rồi tiếng bước chân nặng nhọc của một con thú to lớn đi chuyển trong đêm nghe thật gần và thật rõ. Kino đưa tay lên cầm vào con dao phay mà Juan Tomas đã đưa cho anh, cảm giác an toàn từ con dao truyền vào trong người khiến anh cảm thấy ấm áp và tự tin hơn.

Âm thanh của *Bài Hát Viên Ngọc Trai* bây giờ lại trở lên trong đầu của Kino. Âm hưởng của *Bài Hát Gia Đình* như phần nền đệm cho *Bài hát Viên Ngọc Trai*, âm thanh của hai bài hát cùng hòa quyện theo nhịp bước anh đi trên con đường mòn. Họ sai chân đều bước cho đến khi ánh bình minh cuối cùng đã bắt đầu ló dạng. Kino đưa mắt nhìn sang hai bên vệ đường để tìm một chỗ để gia đình anh nghỉ chân vào ban ngày. Anh tìm được một khoảng đất vuông khá nhẵn nhụi do một con nai nào đó đã nằm xuống nghỉ chân nhiều lần. Chỗ này thật lý tưởng vì có những cành lá thấp lè tè, có thể vin xuống ngay trang một cách dễ dàng. Sau khi chị Juanna ngồi yên vị trên nền đất, chị bắt đầu cho con bú, Kino trở lại con đường, bẻ một nhánh cây, quét xóa trên nền cát dấu vết bước chân nơi họ đã rẽ quặt vào nơi nghỉ ngơi. Ánh bình minh bây giờ đã chiếu rõ lên cảnh vật và Kino nghe được tiếng xe cọc cạch đưa lại. Anh nép người thật sát xuống đất và nhìn thấy một chiếc xe kéo bởi một con bò già, đang đứng đình lẩn từng vòng bánh xe nặng nhọc và lười biếng. Khi cỗ xe đi khuất, Kino chạy trở lại, kiểm nghiệm con đường và rất an tâm khi mọi dấu vết đã được xóa sạch tất cả. Rồi anh cẩn thận xóa hết dấu chân của mình, xong xuôi anh trở lại nơi vợ và con anh đang ngồi nghỉ.

Chị Juanna đưa cho chồng một phần bánh bột ngô nướng mà người chị dâu tốt bụng Apolonia đã gói sẵn cho hai người rồi chị ngủ thiếp đi. Kino ngồi trên nền đất nhìn vào khoảng trống phía trước mặt. Anh quan sát những con kiến đang hối hả bò trên nền đất, nối đuôi nhau thành một hàng, diễu hành qua mặt anh. Kino lấy bàn chân của mình chắn ngang, cản đường đàn kiến lại. Không một chút do dự, đàn kiến leo qua bàn chân anh và tiếp tục cuộc hành trình bận rộn của chúng. Kino để nguyên bàn chân bất động và say sưa nhìn đàn kiến thảo nhiên sinh hoạt như thể sự hiện diện của anh không hề ảnh hưởng đến thế giới của chúng.

Mặt trời bây giờ đã lên cao, đỏ xuống cái nắng nung người. Họ đã đi khá xa khỏi vùng vịnh. Không khí ở đây khô có phần khốc hơn. Những cành cây ở đây héo rũ, phủ gục xuống dưới sức nóng của nắng lửa. Cái nóng làm cho lá cây toát ra một thứ mùi nhựa thơm thơm dễ chịu. Chị Juanna chợt thức giấc giữa lúc trời nóng như muốn thiêu đốt tất cả mọi vật. Kino bắt đầu

giảng giải cho vợ nghe về những loại cỏ cây mà hai người họ đang nhìn. Chị đã biết rất rõ về những gì anh đang kể, nhưng chị vẫn làm thính, ngồi lắng lắng, chăm chú lắng nghe.

- Phải cẩn thận hết sức với cái cây kia, - Anh nói tay chỉ vào một cây cỏ gần đây - chớ có đụng tay vào cái cây ấy. Vì nếu như mình đụng vào nó rồi lại đưa tay dụi vào mắt thì mình sẽ bị mù ngay. Rồi còn cái cây kia, em có nhìn thấy không? Nếu như em đụng vào nó và làm cho nó chảy nhựa đỏ như máu ứa ra, em sẽ gặp toàn là những điều xúi quẩy suốt cả ngày. Chị Juanna nhìn chồng rồi nở một nụ cười với anh, vì chị đã biết về những câu chuyện ấy từ khi chị hãy còn bé.

- Người ta có còn theo dõi mình nữa không. Chị cất lời anh. - Anh có nghĩ là người ta sẽ vẫn đang đuổi theo mình hay không?

- Nhất định bọn chúng sẽ đuổi theo chúng mình. Kino trả lời vợ. - Bắt được chúng ta thì bọn họ sẽ chiếm được viên ngọc trai. Như thế thì bọn chúng nhất định sẽ đuổi theo!

- Có lẽ mấy người trong thị trấn nói đúng đấy. Viên ngọc này chẳng có giá trị gì đâu. Có lẽ đó chỉ là do mình tự lừa gạt mình vào ảo ảnh mà thôi.

Kino đưa tay sờ tìm viên ngọc trai trong túi và lôi nó ra. Anh xoay nó để cho ánh sáng mặt trời đùa giỡn với viên ngọc trai cho đến khi đôi mắt anh hoa lên vì ánh sáng diệu kỳ, đầy mê hoặc của viên ngọc trai. Anh nói:

- Không đúng thế đâu mình ạ! Người ta đã không thèm thuồng, cố gắng hết sức để ăn cướp, nếu nó không có giá trị gì nhiều.

- Thế anh có biết ai đã tấn công chúng ta hay không? Có phải đấy là bọn người cò lái thu mua ngọc trai hay không?

- Anh không biết nữa. Kino trả lời vợ. - Anh không nhìn thấy họ là ai cả.

Anh nhìn vào viên ngọc trai như tìm lại viễn cảnh tươi sáng mà anh vẫn nhìn thấy trong viên ngọc trai, giọng lầm bầm:

- Sau khi bán được viên ngọc trai, anh sẽ mua một khẩu súng trường.

Kino cố gắng nhìn thật kỹ vào viên ngọc để tìm lại hình ảnh oai phong của mình với một cây súng trường trên tay, nhưng bên trong viên ngọc anh chỉ nhìn thấy một xác người đang nằm co quắp với dòng máu đen đặc quán phun ra từ cuống họng của hắn. Anh nói lớn như muốn lấn át, xua tan hình ảnh kỳ quái kia đi:

- Chúng ta sẽ làm đám cưới trong nhà thờ lớn!

Nhưng bên trong viên ngọc anh chỉ nhìn thấy gương mặt sưng vù và tím bầm của chị Juanna đang bò lê lét về nhà trong đêm khuya một mình.

- Con chúng ta nhất định sẽ đi học!

Kino hoàn toàn trở nên mất trí, vì bên trong viên ngọc trai, anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt bé Coyotito sung về với con sốt cao độ run bần bật lên vì thứ thuốc màu trắng trắng của lão bác sỹ.

Kino rút viên ngọc trai trở lại vào trong túi áo của anh. Âm thanh của *Bài Hát Viên Ngọc Trai* trở nên ma mẫn và giảo quyệt, hình như âm hưởng của nó đang dần dần đan quện vào với âm thanh của *Bài Hát Độc Ác* đầy nhan hiểm.

Mặt trời càng lúc càng như thiêu đốt mọi vật. Kino buộc phải đưa vợ con vào nơi có nhiều bong râm mát mẻ hơn. Những con chim đang rìa lông trong những bóng mát dưới cái nắng nung người. Kino nằm ngả xuống, anh bỏ cái mũ ra, lấy tấm chăn phủ lên mặt để cho mấy con ruồi khỏi bám vào rồi ngủ thiếp đi.

Chị Juanna vẫn ngồi thức im lặng như một pho tượng đá với nét mặt bình thản. Miệng chị vẫn còn sung về nơi mà chính bàn tay Kino đã vung lên đấm hết sức mạnh của anh vào. Một con ruồi cứ vo ve bay như muốn đậu xuống trên vết cắt nơi cằm của chị. Vẫn không màng đến con ruồi, chị ngồi một mình như một người lính cần mẫn canh gác cho sự an toàn của cả gia đình. Khi bé Coyotito thức dậy, chị đặt con nằm xuống trên nền đất, ngắm nhìn con khi em bé chân tay vùng vẫy, đá tung lên trời với hai bàn chân nhỏ xíu của em. Bé cười với mẹ cho đến khi chính chị Juanna cùng cười lại với em. Người mẹ lấy một nhánh cây nhỏ cù vào nách đứa trẻ một lúc rồi cho em uống nước từ cái bình làm bằng trái bầu khô, cùng với mớ đồ đạc linh tinh mà chị vẫn đem theo bên người.

Kino cựa mình trong giấc mơ anh kêu lên những tiếng ú ớ trong cuồng hống, hai bàn tay khua khoáng như thể anh đang giao chiến trong một trận đánh nhau tay chân. Anh thở dồn dập và bật ngồi thẳng dậy, đôi mắt anh mở trừng trừng với hai lỗ mũi bạnh ra hai bên. Hai lỗ tai tai Kino nghe ngóng nhưng hoàn toàn chỉ có sự im lặng cô tịch của cái nóng thiêu người và mọi vật như tan chảy thành sáp lỏng. Xa thật xa là tiếng gió rít đưa lại nghe rất mơ hồ.

- Cái gì thế? Chị Juanna hỏi chòng.

- Yên xem nào! Anh nói khẽ.

- Anh vẫn còn đang nằm mơ à?

- Chắc thế! Anh đáp lời chị. Nói thế nhưng Kino cảm thấy rất bồn chồn. Chị đưa miếng bánh cho anh ăn và khi đang nhai thì anh tự nhiên chột ngưng lại, đôi tai vểnh lên thamm dò. Anh linh cảm thấy có một sự đe dọa đang kéo đến thật gần. Kino đưa mắt nhìn đến con dao thêm một lần nữa, như người ta vẫn luôn kiểm soát lại vũ khí trước khi lâm trận. Khi bé Coyotito cười sặc sụa trên đất, anh quay sang nói với vợ:

- Giữ cho thẳng bé yên lặng xem nào.

- Có chuyện gì thế? Juanna hỏi chồng.

- Anh cũng không biết nữa.

Kino lại tiếp tục lắng nghe. Một con thú chạy vụt qua trước mắt anh. Anh đứng lên, tròn nhẹ ra nơi con đường cái, cố giấu mình thật kỹ trong một bụi rậm. Anh nhìn thấy có vài kẻ đang di chuyển từ phía thị trấn tiến lại. Toàn thân Kino cứng đờ ra tê dại đi. Anh cúi đầu thật thấp xuống nhìn đám người kia cho được kỹ càng hơn. Anh nhìn thấy có ba bóng người đang tiến đến gần lại. Hai kẻ đi chân không và một tên cưỡi ngựa. Anh biết ngay bọn này là ai và tự nhiên một luồng điện chạy rần rật trong anh. Hai kẻ đi bộ đang lê những bước chân nặng nhọc để có thể theo kịp tên cưỡi ngựa. Bọn họ dường như đang soi mói, săn tìm những dấu vết của gia đình anh. Đây đích thị là những kẻ đi săn người. Kinh nghiệm và khả năng của bọn họ thật là kinh khủng. Họ có thể tìm theo dấu vết của một con sơn dương trên những ngọn núi đá với lỗ mũi thính như chó săn vậy. Có lẽ tại một nơi nào đó, anh và vợ anh có thể đã vô ý bước chệch ra khỏi vết bánh xe ngựa. Với kinh nghiệm của những tên săn người lão luyện này, chỉ cần một cộng rom rớt ra từ chiếc nón đội trên đầu, một viên đá bị lăn ra khỏi mép đường để lại dấu tích màu đất mới sẽ là những đầu mối quan trọng trong việc giúp chúng săn người một cách có hiệu quả. Tên cưỡi ngựa cao to, mặt hắc có quần khắn, một cây súng trường treo trước ngực hắc sáng lấp lánh dưới ánh nắng.

Kino nín thở nằm chết lặng như anh là một cành cây khô. Anh nhìn thật nhanh về chỗ mà anh đã lấy cành cây quét xóa đi và nhận ra rằng việc anh làm chẳng khác gì như đã nói với bọn săn người rằng gia đình anh vẫn còn đang lẩn quất quanh đây. Anh biết là rừng tuy nhiều thú vật nhưng người đi săn bao giờ cũng tham lam vì kẻ sinh nhai. Hơn nữa giá tiền thưởng khi họ bắt được gia đình Kino không phải là nhỏ nên bọn họ nhất định sẽ lật từng tảng đá lên để tìm cho bằng được gia đình anh. Bọn họ sẽ cảnh giác hơn lên gấp bội phần. Trông có vẻ như là gã cưỡi ngựa đang muốn cuộc đi săn người phải được xúc tiến vội vã hơn.

Những kẻ săn người dừng lại tíu tít với nhau về một dấu vết mà chúng vừa khám phá ra. Kino đưa tay lên sờ vào con dao và cầm nó thật chặt trong bàn tay anh, anh đã thật sự sẵn sàng đối phó với mọi tình huống. Anh vạch ra một kế hoạch là anh sẽ phải làm gì khi quân săn người kia phát hiện ra anh. Trước hết anh sẽ thật nhanh tấn công tên cưỡi ngựa trước, cướp lấy cây súng trường. Đó cũng chính là cơ hội và là con đường sống duy nhất cho anh và gia đình. Trước mặt anh, xác suất cho con đường sống thật là mong manh và nhỏ bé hơn khi ba tên săn người kia mỗi lúc một tiến đến gần hơn. Kino đưa chân đạp về phía sau như tìm một tảng đá làm điểm tựa khi kẻ thù đến gần, anh sẽ bật ra như một cái lò xo mà không phải lấy đà trước, nhanh nhẹn và không vương vãi. Anh nhìn thấy bọn họ và những thao tác hăm hở qua một tầm nhìn hẹp đằng sau một cành cây gãy gục xuống trước mặt anh.

Giữa lúc ấy, tại nơi chị đang ăn náu, Juanna nghe được tiếng vó ngựa nện xuống mặt đường đưa lại, trong lúc ấy bé Coyotito vẫn đang khảnh khách cười. Chị ẵm cu cậu lên và nhanh chóng vạch vù cho đứa trẻ bú, bé Coyotito thế là im bật lại.

Khi những tay săn người đã tiến đến gần hơn, Kino chỉ nhìn thấy được những ống chân của những kẻ đi bộ và bốn chân của con ngựa. Anh nhìn thấy bàn chân gai góc của những kẻ đi bộ và ống quần vải cũ sờn màu trắng quần quanh chân họ. Anh nghe được tiếng yên ngựa kêu sột soạt va âm thanh của những ngọn giáo khua chạm vào nhau lách cách. Bọn họ dừng lại ngay nơi anh đã cố gắng xóa đi dấu vết lần sau cùng, soi mói xem xé kỹ càng cẩn thận hơn. Con ngựa hí lên khi mũi nó bị dây cương cứa vào. Hai tên đi chân đất quay sang nhìn con ngựa như tìm xem có phải con ngựa hí lên vì nó cảm nhận được dấu hiệu khác thường nào đó. Thú vật vẫn có những linh cảm nhạy bén hơn con người rất nhiều, nhất là những biểu hiện bất ung hết sức kỳ lạ trong cách con ngựa vênh hẳn hai cái tai lên.

Kino nín thở. Lưng anh uốn lại. Bắp thịt nơi chân và tay anh căng ra trong tư thế sẵn sàng lao vào cuộc chiến sinh tử một mất một còn. Trên trán anh những giọt mồ hôi túa ra ướt đầm đìa vì căng thẳng. Thật chậm và cẩn thận, những tên săn người kia cân nhắc từng dấu vết một cách hết sức thận trọng. Tên cưỡi ngựa bây giờ đang đi phía sau lưng hai tên đi bộ. Hai kẻ đi chân không mất quan sát hai bên tả hữu, chốc chốc bọn chúng dừng lại thám thính, thật cẩn kẽ rồi tiếp tục bước đi thêm. Cả bọn cuối cùng đi ngang qua nơi anh đang núp. Kino biết là thế nào bọn chúng cũng sẽ quay trở lại nơi anh đã xóa đi vết tích khi chúng mất hẳn dấu vết phía trước mặt.

Anh quay phắt người lại phía sau, không thèm để ý đến chuyện xóa đi những vết tích mà anh đã để lại. Đã có quá nhiều vết tích để xóa đi trong lúc này. Anh đã bỏ đi quá nhiều những nhánh cây và đã có quá nhiều những viên cuội bị lật tung lên. Kino hết sức hoảng hốt, anh chỉ nghĩ đến việc chạy thực mạng tháo thân. Bọn săn người nhất định sẽ tìm ra nơi vợ con anh đang ẩn náu. Gia đình anh phải tranh thủ chạy trước khi mọi sự đã trở nên quá muộn. Anh lên trốn, rời nơi mình đang núp chạy ngay đến bên vợ và con. Chị nhìn lên anh như muốn biết diễn biến của câu chuyện.

- Quân săn người. Anh nói. - Nhanh lên em!

Anh sợ rằng gia đình mình sẽ không có đủ thời gian để chạy trốn, hy vọng càng lúc càng trở nên mong manh. Anh có cảm giác bất lực vì anh tự biết đã không thể tự cứu được bản thân thì làm sao anh có thể nghĩ đến chuyện cứu vợ con. Mặt anh tối xầm lại, trông hết sức thảm thương tội nghiệp:

- Hay là em hãy để cho bọn chúng bắt anh đi, né em!

Chị Juanna nhồm lên trên đôi chân, chị đặt bàn tay mình lên trên vai anh:

- Mình vẫn còn viên ngọc trai chứ. Chị khóc không ra tiếng. - Mình nghĩ là bọn chúng sẽ đưa mình về thị trấn mạng vẫn còn sống sau khi đã ăn cướp viên ngọc trai hay sao?

Anh đưa bàn tay đang run bần bật lên nơi có viên ngọc trai được giấu kỹ lưỡng dưới lần áo vải. Giọng anh nghe thật yếu ớt:

- Chúng nó sẽ tìm được viên ngọc trai này.

- Hãy lại đây. Chị âu yếm nói với anh. - Hãy lại đây đi anh!

Khi anh vẫn còn đang ngần ngừ thì chị nói tiếp:

- Thế anh nghĩ là bọn chúng sẽ để cho em tiếp tục sống hay sao chứ? Chắc anh vẫn ngây thơ nghĩ là bọn chúng cũng sẽ để cho con và em được sống!

Trong giọng nói của chị như có những van nài khẩn thiết, thức tỉnh trí óc của anh. Mỗi Kino sung mọng, cong tớn lên, mắt anh hực lên một ánh sáng can đảm như anh đã chưa một lần biết đến sự lo sợ về cái chết:

- Thế thì hãy đi theo anh. Anh tuyên bố. - Chúng ta sẽ đi lên trên đỉnh núi cao trên kia. Mình có thể đánh lạc hướng bọn chúng trên những ngọn núi đá kia.

Cuồng cuồng lên, anh thu vén những túi bị hành trang của gia đình. Tay trái anh giữ chặt những đồ đạc linh kinh trên bờ vai, con dao phay, vung lên vung xuống trong bàn tay phải của Kino. Anh phạt quang những cỏ dại bên mở lối cho vợ đi, hai người họ trực chỉ đi về hướng tây nơi có ngọn núi cao ngất. Họ đạp phẳng phẳng qua những dây quắn và cỏ gai nhằng nhịt trên sườn núi. Đây là cảnh tượng của một cuộc chạy trốn hết sức kinh hoàng. Kino không còn thời gian để nghĩ đến chuyện nguy trang hay bôi xóa đi những dấu vết hiện trường. Anh đi như chạy, chân đá văng những hòn sỏi và xéo nát lên những lá cỏ trên đường đi. Mặt trời đỏ lửa xuống trên mặt đất đang quằn quại, héo rũ đi. Mọi vật hình như đã không còn tha thiết gì đến cuộc sống khi cái nắng như muốn thiêu rụi đi tất cả.

Trước mắt hai vợ chồng Kino là những vách núi đá trơ trọc và trần trụi. Chỉ có những phiến đá đã bị bào mòn trong quá trình bị xâm thực, dựng thẳng lên những bờ vách đen sẫm một màu, sừng sững đứng giữa trời cao.

Kino nhằm thẳng đến những bờ đá cao chót vót, giống như những con thú bị săn đuổi ráo riết, bao giờ chúng cũng nghĩ đến những nơi cao ráo an toàn nhất.

Vùng đá núi này hoàn toàn không có một vũng thấp nào có chút nước nôi nào. Ở đây chỉ lởm chởm những bụi xương rồng khả dĩ có thể cầm giữ trong chúng một chút nước ít ỏi, những bụi cây nhỏ có bộ rễ cắm thật sâu vào lòng đá, tận tụy và cần mẫn chỉ vì một chút nước hiếm hoi. Dưới chân anh không phải là đất mịn mà là muôn vàn những viên đá bị vỡ vụn do bị chẻ nứt ra thành nhiều hình dạng và kích thước khác nhau, tất cả đều vuông cạnh vì chúng không bao giờ được lăn trong dòng nước chảy để có thể trở thành nhẵn bóng. Những vạt cỏ mọc vội vàng khi cơn mưa rào đổ xuống. Chúng mọc thật nhanh và chỉ trở hoa một lần trong đời một cách vội vã. Chúng chỉ sống đủ cho một chu kỳ chóng vánh, vừa đủ để ném vào bờ đá những hạt giống cho thế hệ sau rồi chết lụi đi không một chút hối tiếc. Những con kỳ đà núi da xần xùi như những con cóc lưng đầy gai góc, giương những cặp mắt lơ lơ nhìn Kino bước qua, đầu chúng ngóc lên với những cái má phồng ra trông như những con rồng nhỏ. Một con thỏ núi vụng về nhảy bổ lên và nấp vào một vách đá. Sức nóng tàn khốc tha hồ mặc sức hát bài ca thống trị của nó giữa miền đất

sa mạc hoang vu mênh mông này. Một ngọn núi trông mát mẻ hơn như đang mỉm cười chào đón gia đình Kino.

Trên đường chạy trốn Kino đã hiểu những gì sẽ xảy ra. Chỉ cần đi thêm một quãng ngắn nữa thôi, những tên săn người kia sẽ quay trở lại vì chúng phát hiện ra chúng cần phải quay lại. Bắt đầu lại từ đầu, bọn chúng sẽ tìm ra những dấu mối chính xác hơn và nhanh chóng tìm ra nơi gia đình Kino đã nghỉ chân. Và sẽ không lâu nữa, bọn chúng sẽ không gặp phải nhiều trở ngại trong việc lần theo dấu vết của gia đình anh vì những hòn đá bị đá văng lên và những cỏ lá bị chà đạp sẽ sẵn sàng chỉ lối cho bọn chúng. Kino hình dung rất rõ gương mặt của những tên săn người, bọn chúng đang ráo riết vì rạo rực trước những dấu vết vẫn còn mới nguyên. Bọn chúng reo hò lên vì khoái trá và vui sướng với vẻ mặt háo hức. Và tên cuỡi ngựa kia trông hẳn có vẻ rất thờ ơ bàng quan như mọi sự chung quanh hẳn không có gì là quan trọng cả, trong tay gã lúc nào cũng lăm lăm một cây súng trường. Nhiệm vụ của gã là thanh toán gia đình Kino một cách gọn ghẽ như một vụ thủ tiêu mờ ám. Hẳn sẽ không cần phải dẫn độ gia đình họ về thị trấn. Ôi. Bài hát của Phường gian ác vang lên thật rõ trong đầu của anh. Âm thanh của *Bài Hát Thủ Tiêu* gia đình anh như hòa tấu chung với *Bài Hát Của Sức Nóng* thiêu người, nghe khô khốc và độc địa như tiếng phun ra từ miệng của một con rắn hổ mang trong tư thế sẵn sàng lao bỏ vào con mồi tội nghiệp. Bài hát đáng ghét này tuy mạnh mẽ nhưng chưa dồn dập đủ để hoàn toàn khuất phục được Kino. Âm tần của bài hát như đang rót ra những giọt nọc độc bí hiểm. Trái tim Kino đập rối lên, át hẳn đi bài hát của kẻ thù.

Lối đi dẫn lên đỉnh núi càng lúc càng dốc cao khó đi hơn. Những viên đá trên sườn núi càng lúc càng to hơn về kích thước. Khoảng cách giữa anh và những tên săn người kia bây giờ đã khá xa. Kino quyết định dừng lại để vợ anh có thể nghỉ cho đỡ mệt. Anh leo lên trên một mỏm đá cao, nhìn xuống vùng đất sa mạc phía dưới chân anh, mọi cái trong tầm mắt như nhảy múa vì hơi nóng nhưng Kino không thấy kẻ thù của gia đình anh đâu cả. Chắc là bọn họ đang quanh quẩn bên những bụi cây.

Chị Juanna ngồi bệt xuống dưới bóng mát của một bờ đá cao. Chị đưa bình nước uống lên, ghé vào miệng bé Coyotito, cái lưỡi trắng bệch khô ngoắt của em bé nuốt ừng ực từng giọt nước một cách cuống quýt. Chị nhìn lên chồng trong khi anh đang chăm chú nhìn xuống hai mắt cá chân của chị, đầy những vết cắt, trầy xước và cả những vết cào của gai góc trên đường. Không muốn cho chồng lo lắng và bận tâm, chị Juanna vội che đi những vết trầy xước ấy dưới chiếc váy chị đang mặc. Rồi chị trao lại trái bầu khô đựng nước cho chồng nhưng anh lắc đầu. Đôi mắt chị thật trong sáng trên một khuôn mặt không giấu được vẻ mệt nhọc bơ phờ. Kino đưa môi lên liếm đôi môi khô nứt nẻ của mình:

- Juanna này. Kino nói. - Anh sẽ tiếp tục đi thêm lên cao nữa, em và con sẽ ở lại dưới này nhé. Anh sẽ dẫn bọn chúng đi sâu hơn vào núi cao. Khi bọn họ đã theo anh đi lạc thật xa, em sẽ một mình đi lên phía bắc về phía làng Loreta hay là đi xa hơn lên thành phố bà Thánh Rosalia. Sau đó anh sẽ tìm cách thoát khỏi bọn chúng. Anh sẽ tìm em ở những nơi ấy. Đây là lối thoát an toàn nhất.

Chị nhìn vào mắt anh trong một lúc thật lâu và nói giọng đầy quả quyết:

- Nhất định không! Em và con sẽ cùng đi với anh.

- Nhưng nếu đi một mình thì anh sẽ đi được nhanh hơn. Anh nói, tiếng khản đặc lại. - Em nếu cứ bám theo anh, em sẽ đặt con chúng ta vào tình trạng nguy hiểm hơn.

Chị Juanna năn nỉ chồng:

- Đừng bắt em làm như thế. Đừng bắt em và con phải xa anh.

- Nhưng em phải nghe anh. Như thế sẽ khôn ngoan hơn và đây cũng là ước vọng sau cùng của anh. Kino nói với vợ.

- Xin đừng mà! Xin đừng bắt em phải làm như thế. Chị vẫn khẩn khoản.

Kino nhìn xuống và anh thấy trong ánh mắt vợ đầy vẻ yếu đuối, có thể vì chị cũng sợ hãi như anh vậy. Có thể chị đã mất đi cái bản lĩnh cương nghị mà chị vẫn thường có hoặc là chị hoàn toàn trở nên bối rối mất hết khả năng phân tích và phán đoán. Đôi mắt chị thật tội nghiệp, trong sáng đầy tin thác tin cậy. Kino cũng không biết phải quyết định như thế nào nữa. Anh nhún vai như anh chàng nhà quê chẳng hiểu mình phải làm gì. Một điều anh biết thật rõ ràng là sự mềm yếu và hoàn toàn tin thác của chị lại trở thành nguồn sức mạnh đang lớn dần lên trong anh. Cuộc chạy trốn thụ động hốt hoảng lúc này giờ đây đang chuyển qua một cuộc đào thoát chủ động hoàn toàn có sự tính toán và cân nhắc rõ ràng.

Khung cảnh hoang dã trên sườn núi càng lên cao càng trở nên một bức tranh khác biệt. Những phiến đá hoa cương vĩ đại chân ăn sâu vào trong lòng núi nhô lên, tạo thành những ngọn núi nho nhỏ trên mặt địa, cắt thành những rãnh sâu lồi lõm. Kino nhẹ nhàng nhảy chuyền từ những phiến đá nhỏ này sang những phiến đá nhỏ khác. Trên những bờ đá này, quân săn người sẽ mất nhiều thời gian hơn trong việc lần mò theo dấu chân của gia đình anh. Kino không đi thẳng mà vòng vèo rồng rần lộ trình chữ chi. Có lúc anh cố tình tạo hiện trường giả như là anh đã đi về phía nam và khéo léo quay trở lại mồm núi cao phía bắc. Càng lên cao, những bờ đá càng dốc ngược hơn, Kino phải dừng lại để thở mỗi khi anh tiếp tục leo lên một mồm đá khác.

Mặt trời đang lặn dần xuống phía sau lưng những ngọn núi đá lởm chởm, nhìn như những chiếc răng khổng lồ. Kino bắt đầu hướng về một hốc núi có những bóng râm nằm thụt sâu có những bờ thực vật xanh tốt như dấu hiệu của nước uống, và hình như sự sống của vùng đồi núi này sẽ nằm tắt cả ở chỗ ấy. Nguy hiểm nhất khi tiến về ngọn núi ấy là anh sẽ gặp phải khó khăn khi những tên săn người kia cũng sẽ tìm theo đến nguồn nước ấy. Hiềm một nỗi là trong lúc này trái bầu khô đựng nước uống của gia đình anh đã khô ran. Nguy hiểm thì mặc kệ nguy hiểm, khi mặt trời vừa xuống thấp, anh và người vợ Juanna đi tiếp. Mặc dù mệt nhọc và khát nước, họ vẫn hăm hở tiến về phía nguồn nước kia.

Trên đỉnh của ngọn núi màu xám có một bờ đá trông như hình của hai hàng lông mày gần như chạm lại. Một dòng suối nhỏ róc rắt những bong bóng, tí tách chảy ra từ một đường nứt nơi tiếp giáp của hai hàng lông mày bằng đá kia. Tuyết trên những đỉnh núi cao tan ra, cung cấp nước cho dòng suối này vào mùa hè. Có thời gian giòng suối này đầy nước nhưng cũng có lúc nó khô kiệt chỉ còn trơ lại những xác rêu khô khốc, tàn dư dấu vết sót lại của một dòng chảy. Thường thì giòng nước này bắn phọt mạnh ra, ban phát rất dồi dào những giọt nước mát lạnh và trong lành. Vào mùa mưa thì chỗ này trở thành một cái thác nước hùng vĩ, đổ xuống thành một cột nước tung bọt trắng xóa, rót thẳng xuống những phiến đá nằm chẵn ở phía dưới. Trong lúc này thì giòng suối chỉ là một giòng chảy nhỏ bé và khiêm nhường. Nước róc rách chảy ra đổ vào một cái vũng nhỏ rồi sau đó nó lại đổ xuống một cái vũng khác nằm sâu phía dưới cả hàng trăm thước. Rồi từ cái bể chứa tạm thời ấy, nước lại tràn ra, rót xuống những cái vũng ở sâu hơn phía dưới thấp hơn, cứ thế, thấp hơn và thấp hơn cho đến khi giòng nước rót vào một cái hồ tiếp giáp với một phần sa mạc sát thuộc khu vực chân núi. Trong cuộc hành trình từ thượng nguồn, mỗi lần rót xuống một bậc thấp hơn, giòng nước như bị hơi nóng của không khí uống vụng trộm, ăn cắp đi của nó những giọt nước mát khi những giọt nước này bắn tung tóe lên và biến mất vào không khí, vì thế giòng chảy càng lúc càng yếu dần. Thảo mộc chung quanh những vũng nước tràn trề niềm hạnh phúc khi những giọt nước mát tưới rảy lên chúng. Thú vật đủ loại kéo đến từ những dặm đường cheo leo xa xôi trên sườn núi, tụ tập lại đây để uống nước. Hoẵng và nai rừng, cừu núi và những con báo *puma* cùng nhau tề tựu nơi những vũng nước này, sánh chung với những con chồn *raccoon*. Họ hàng nhà chuột nhắt cũng kéo nhau ra đây. Mọi loại thú vật đến đây chỉ vì một mục đích chung: Nước uống. Những con chim ban ngày rong ruổi tìm mồi chiều đến cũng bay đến những vũng nước góp phần làm cho không khí hội hè thêm phần huyền ảo, điểm hện là những bậc tam cấp thác nước, ộp sát vào sườn núi. Xung quanh những vũng nước ấy là những vạt đất nhỏ bé đủ để cho thảo mộc và dây leo có được cơ hội phát triển. Nho dại đan dày như thảm dệt, những cây cọ lá thấp, xòe tán, niềm nở bên cạnh những khóm dương xỉ lá xum xuê như mái tóc của mấy người đàn bà giúp việc lật vạt trong những gia đình giàu sang quyền quý. Hoa râm bụt đỏ rực đua nhau nở tràn lan, chen lấn với những bụi cỏ tranh đang dạo khoe những chùm bông đuôi chồn bay vờ trong gió, những chiếc lá dài mỏng trớn, bõn cọt, nhọn như những gai nhọn lông nhím. Sinh vật thực sự làm chủ những vũng nước này là những chú nhện nước, những vị cóc ngóc và những chàng giun nước vốn vẫn thích trò uốn éo trong giòng nước mát, sống chung với những sinh vật có chân lổm ngổm bò dưới đáy nước. Nói chung là tất cả mọi sinh vật cần đến nước để sinh tồn đều nhất loạt tìm đến nơi này. Mèo rừng tha đến đây những con mồi mà chúng săn được. Chúng xé xác những con mồi xấu số, xả bừa lông lá của những nạn nhân bay khắp nơi. Bọn mèo rừng này sau khi đánh chén no say tục tũn thò những cái lưỡi khoát nước vào miệng vẫn còn đỏ lòm những máu, bám quanh những chiếc răng, chúng uống một cách lười biếng, đại lẫn và nhâng nháo. Những cái hồ là nơi cung cấp nước uống và là nơi duy trì sự sống cho mọi loài. Nơi đây chính là một bàn tiệc thiên nhiên nơi những con thú lớn hơn chỉ việc ngồi đợi những con mồi hiền lành dẫn xác đến, coi cái chết là giá hiền nhiên phải trả cho những ngum nước trong lành và mát ngọt kia. Thật buồn cho những con vật ngây thơ ấy,

phải đến đây và trở thành một phần của tấn tuồng chém giết trong khi đối với chúng những giọt nước kia đáng lẽ là quà tặng công bằng của Tạo Hoá giành cho tất cả mọi loài.

Ở bậc thứ hai kể sát cái bậc thấp nhất nơi tiếp giáp với sa mạc, giòng nước tạm dừng chân trước khi nó đổ xuống cái vũng sau cùng. Nước trong cái hồ này do từ những cái hồ khác cao hơn từ bên trên đổ xuống. Ở đây thảo mộc xanh tốt um tùm không khác gì với thảo mộc mọc ở phía bên trên. Dương xỉ và nho rừng màu mỡ chen lẫn nhau tận hưởng sự no thoả thừa mứa bày ra những màu xanh rậm rạp mỡ màng. Tại những mép nước là những vạt rau cải nước phô bày những chiếc lá xanh nõn nà, tranh nhau mọc trông thật non tươi mơn mớn. Trước mặt Kino đang đứng bày ra đầy đủ mọi loại dấu chân thú rừng tìm đến đây để uống nước. Dấu chân thú ở đây bao gồm đủ mọi kích cỡ. Hẳn nhiên những dấu chân lớn hơn tìm đến đây vừa để uống nước vừa để săn mồi từ những dấu chân của các con vật nhỏ bé hơn.

Mặt trời đã khuất chìm phía sau lưng của những trái núi khi Kino và Juanna đã kiệt sức nơi hồ nước. Họ đã trải qua những giây phút mệt nhọc vượt qua những bờ núi đá chênh vênh để đến với nguồn nước. Từ nơi này họ có thể nhìn thấy được toàn cảnh của một vùng sa mạc mỗi ngày phải chịu bị đọa đầy dưới cái nắng thiêu đốt. Vợ chồng Kino có thể nhìn thấy cả cái vịnh với nước biển màu xanh lam ở một khoảng xa xôi. Chị Juanna phục xuống trước tiên vì chị đã quá mệt nhọc. Chị rửa mặt cho bé Coyotito và múc nước vào trái bầu khô để đưa lên miệng cho em bé uống. Đứa bé tội nghiệp bây giờ đã mệt lả hết sức cái kinh, khó chịu, khóc re re lên cho đến khi mẹ em vạch vú ra cho bú mới chịu nín. Bú no rồi thì thằng bé quay ra cười khằng khặc rồi o ọe với mẹ. Kino uống nước thật lâu cho thỏa cơn khát đang cháy khô trong cuống họng. Sau đó anh vươn vai thư giãn các bắp thịt, rồi quan sát chị vợ đang cho con bú từ đầu đến cuối. Anh đứng dậy đi ra bờ đá nơi giòng nước sẽ đổ xuống phía dưới thấp hơn. Anh đưa mắt theo dõi thật kỹ ở phía dưới xa kia. Khi ánh mắt anh bắt gặp hai tên đi bộ trông bé như hai con kiến đang bò và đằng sau hai con kiến ấy là một con kiến khác, trông nhỉnh hơn một chút.

Chị Juanna quay sang nhìn chồng và thấy cái lưng của anh thẳng đứng như một cái cột.

- Quân săn người có xa lắm không mình? Chị hỏi chồng.

- Bọn chúng sẽ kéo đến đây chỉ nội trong đêm nay thôi. Anh trả lời vợ.

Anh nhìn lên nơi một cột đá cao như một cái ống khói gần nơi giòng nước đổ xuống từ cái hồ nơi anh chị đang đứng.

- Chúng ta phải đi về hướng ấy! Anh nói.

Anh quan sát một bờ đá nằm sau một bờ đá khác và phát hiện ra một cái động cách đó chừng mấy chục bước chân, khoét hoắm vào vách núi. Cái động này là sản phẩm của bao nhiêu năm mưa gió xối mòn. Anh tháo bỏ đôi dép và cố gắng leo lên cái hang ấy bằng đôi chân trần của mình. Cái hang không sâu lắm. Chỉ cật vào thành núi độ vài xải tay, dốc thoải thoải vào phía

trong. Kino lựa một cái động lớn nhất và chui vào trong và nằm thử xuống. Anh biết chắc là người từ bên ngoài sẽ không nhìn thấy người núp bên trong rồi mới quay trở lại nơi vợ con anh.

- Mình phải lên trên ấy. Có lẽ bọn chúng sẽ không tìm thấy chúng ta ở trên ấy đâu. Anh giục vợ.

Không hỏi han gì thêm, chị lặng lẽ múc đầy bình nước. Kino giúp vợ trèo lên cái động hẹp và đem theo tất cả những lương thực và vật dụng họ mang theo từ hôm qua. Chị Juanna và con ngồi ở bên miệng động, mắt chị quan sát anh. Chị thấy anh quay trở lại bên hồ nước. Anh không xóa đi dấu vết của hai người mà anh xé giạt những vạt nho dại tạo hiện trường giả đánh lừa người khác như anh chị đã đi về hướng cao hơn. Anh làm như thế suốt một đoạn thật dài có đến cả hơn trăm thước dẫn đến một bờ đá khác cũng có một hồ nước nho nhỏ. Sau đó anh nhìn lại tảng đá nhẵn nhụi mà anh leo lên cái động mà không thấy dấu vết nào để lại. Kino cảm thấy an toàn hơn và sau đó anh leo lên cái hang ngồi xuống bên cạnh vợ.

- Khi chúng nó leo lên tận cái hồ nước trên kia. Anh nói. - Chúng ta sẽ leo trở lại xuống phía dưới kia. Anh chỉ sợ là thằng cu lại khóc. Em phải trông con cho thật kỹ, đừng cho nó khóc ầm lên.

- Con nó nhất định sẽ không khóc đâu bố ơi! Chị nói và nâng đứa con lên nhìn vào khuôn mặt dễ thương của em. Kino đứng sau lưng vợ, vẻ mặt anh đầy căng thẳng và lo lắng.

- Con nó biết mà anh! Chị lại nói thêm.

Giờ thì Kino đang nằm chờ ở cửa động, hai cánh tay anh xếp chéo phía ngực, hai bàn tay chống lên cằm. Anh nhìn ra ánh hoàng hôn sau cùng phủ tràn lên toàn bộ cái sa mạc, chầm phá bởi những khóm xương rồng vươn xa đến tận vùng vịnh quê hương anh, tất cả được phủ lên bởi một màu hồng rực rỡ của ráng chiều.

Những tên săn người săn tìm mãi mà vẫn chưa đến được nguồn nước vì bọn họ gặp phải những rắc rối từ các dấu vết mà Kino đã để lại. Khi hoàng hôn tắt lịm hẳn thì bọn họ mới kéo đến cái hồ nước phía dưới gia đình Kino. Tất cả bọn họ đi chân đất vì ngựa không thể đi trên những vách núi được. Nhìn từ trên cao xuống trong bóng đêm, bọn họ trông gầy guộc khẳng khiu. Hai tên đi bộ phát hiện ra những dấu vết do Kino cố tình để lại dẫn sâu vào trong núi. Tên hộ pháp trong tay có cây súng trường ngồi xuống nghỉ lấy lại hơi sức. Bọn chúng sau đó bày thức ăn ra và vừa ăn vừa đối thoại, anh nghe câu được câu mất khi âm thanh của những mẫu đối thoại lầm rầm đưa đến tai anh.

Những con thú đi uống nước ban đêm từ trong những bờ núi đá sâu bên trong đợi cho đến khi màn đêm buông hẳn xuống mới chui ra mon men đến gần hồ nước. Đánh hơi có mùi người lạ, những con thú nhút nhát tội nghiệp lầm lũi trở lại với bóng đêm.

Kino nghe thấy tiếng o ọc của con trai phía sau. Chị Juanna đang thì thầm nói với em bé như van xin đứa con hãy yên lặng giúp chị. Rồi tiếng con trai anh khóc òa lên. Tiếng khóc sau đó bị cản lại khi chị Juanna lấy khăn voan che mặt con lại.

Phía bên dưới bãi cát gần hồ nước một que diêm được quẹt lên bùng cháy thành một ngọn lửa. Qua ánh diêm cháy sáng lập lòe, anh trông thấy hai tên trong bọn chúng đang nằm ngủ co quắp lại như hai con chó. Tên thứ ba đang ngồi canh gác. Anh nhìn thấy cây súng trường trong tay tên cuời ngựa lấp lánh sáng lên trước khi que diêm tắt ngúm đi. Những gì mà Kino nhìn thấy cho anh một khái niệm về vị trí và anh biết là cây súng trường đang được kẹp giữa hai đầu gối của tên đang ngồi thức.

Kino bước lùi vào bên trong động thật êm. Đôi mắt chị Juanna phản chiếu lấp lánh từ một vì sao trên trời. Kino bò lê đến bên chị, môi anh kề sát vào má chị:

- Có một lối thoát mình ơi! Anh thì thảo.

- Nhưng bọn họ sẽ giết chết anh.

- Nếu như anh có thể diệt được cái tên đang gác kia với cây súng trường trong tay hắn. Kino giải thích. - Anh phải kịp thời giết hắn trước. Sau đó thì mọi sự sẽ thuận lợi. Hai thằng kia ngủ say lắm rồi.

Bàn tay chị Juanna rút ra khỏi tấm khăn voan, đưa lên nắm vào cánh tay chồng:

- Chúng nó sẽ nhìn thấy cái áo màu trắng của anh dưới ánh sáng của sao trời.

- Không đâu. Anh đáp. - Anh phải ra tay trước khi mặt trăng xuất hiện.

Kino cố gắng tìm những lời nói nhẹ nhàng nhất để nói với vợ nhưng anh cuối cùng chỉ nói được:

- Nếu chúng nó giết chết anh. Em sẽ nằm thật im. Khi bọn chúng đã kéo đi rồi, mẹ con em sẽ tự một mình đi đến Loreto.

Bàn tay chị vùng vẫy phản đối, chính bàn tay tội nghiệp như muốn ôm chặt, lắc thật người chồng yêu dấu của chị.

- Không thể có lựa chọn nào khác hơn đâu em ơi. Anh phân trần. - Đây là lối thoát sau cùng. Bọn chúng sẽ phát hiện mình ta vào ngày mai.

Giọng chị Juanna run run:

- Cầu xin Thượng Đế sẽ giữ gìn anh!

Kino nhìn thật kỹ vào đôi mắt đen mở lớn của chị. Anh đưa tay choàng qua vai vợ tìm đến đưa con thân yêu bé nhỏ của anh và đưa tay xoa lên đầu thằng bé. Anh đưa tay lên vuốt vào má vợ khi chị ngồi yên lặng như mình đã chết.

Chị Juanna nhìn thấy bóng dáng anh cao lớn in lên bầu trời đầy sao. Chị trông thấy anh cởi bỏ bộ quần áo màu trắng anh đang mặc trên người xuống. Chị biết màu da nâu sẫm của anh sẽ là thứ sơn hóa trang bảo vệ cho anh tốt nhất. Chị nhìn thấy anh móc cái chuôi cong của con dao vào cổ, trên sợi dây anh vẫn đeo theo một túi bùa hộ mạng. Hai cánh tay anh trở nên tự do để anh có thể thao tác bất cứ hành động nào mà anh muốn. Anh không quay lại bên vợ mà đi thẳng vào bóng đêm, nhẹ nhàng như một lông chim.

Chị Juanna lân ra cửa động nhìn ra, như một con cú vợ từ trong tổ nhìn lên bầu trời. Thằng cu bây giờ đã ngủ say trong tấm chăn ấm mà chị buộc để bé nằm sau lưng chị, cái má phính mềm mại của em tựa vào vai mẹ. Chị cảm nhận được từng hơi thở đều đặn của con chạm vào làn da của mình. Chị Juanna lầm rầm khấn nguyện lộn xộn những câu thần chú và những câu kinh Kính Mừng Mẹ Maria cùng với những bài kinh dân gian được tổ tiên truyền lại cho con cháu. Chị thiết tha cầu xin cho chồng chị được tai qua nạn khỏi trong giây phút cực kỳ nguy hiểm này.

Màn đêm sau một lúc nhìn đã trở nên quen với đôi mắt và chị Juanna nhìn thấy một vùng sáng từ phía đông khi mặt trăng đang sắp sửa nhô lên. Ở phía dưới, chị nhìn thấy đốm sáng từ điều thuốc đang cháy của tên đang thức canh gác.

Kino bò thật sát trên nền đá như một con thằn lằn trên bờ đá trơn nhẵn. Anh vắt con dao phay cho nó nằm trên lưng mình vì anh sợ tiếng dao chạm vào gờ đá sẽ gây ra tiếng động. Anh xòe rộng hai bàn tay như muốn dán chặt vào bờ đá với những ngón chân trần đang cố chòì đập tìm một điểm tựa. Ngực anh đè sát xuống bờ đá như tìm chút lực hút ma sát để anh không bị rơi xuống. Trong lúc này anh nhất định không thể gây bất cứ một âm thanh nhỏ nào, kể cả hơi thở của anh cũng cần phải nén lại. Chỉ cần một viên cuội lăn xuống, một hơi thở mạnh, hay tiếng da thịt cọ trên nền đá sẽ gây sự chú ý tới những tên săn người dưới kia. Bất kể một âm thanh khác thường nào trong đêm cũng sẽ đem lại kết quả nguy hiểm không thể lường trước được. Người ta vẫn nghĩ là về đêm không gian sẽ thật yên tĩnh, nhưng thực tế thì mọi sự lại trái ngược hoàn toàn. Kino nghe được tiếng những con ếch ương chiêm chiêm kêu từ bờ hồ đưa lại và tiếng ve sàu ra rả kêu như xé tai, vọng vào không gian về đêm dường như thật tĩnh mịch. Một thứ âm thanh réo thật khê nhưng nghe rất nguy hiểm đang thúc thóp trong đầu Kino. Và *Bài Hát Gia Đình* bây giờ chọt ngang nhiên đối đầu với *Bài Hát Tà Ám* kia. Như sức mạnh và sự can đảm của một con báo puma, *Bài Hát Gia Đình* như yểm trợ cho Kino từ từ leo xuống. Những con ve sàu như đệm những nốt nhạc sột sắng của chúng và tiếng kêu của những con ếch ương là lời hát thánh thót hòa vào với *Bài Hát Gia Đình*. Kino nhả nạt trườn từ từ xuống bờ đá. Bàn chân phải anh lần mò xuống vài tấc rồi dừng lại trên một điểm tựa nhỏ nhoi. Bàn chân trái lặt lại một động tác cũng y như thế. Rồi tay phải. Rồi tay trái. Từng động tác một Kino thực hiện hết sức cẩn thận và chậm rãi nên trông anh hình như đang dán chặt trên nền đá bất động nhưng kỳ thực thì anh đang trườn

xuống càng lúc càng gần hơn. Kino há hốc miệng ra để hơi thở anh thoát ra mà không gây tiếng động. Anh biết anh không phải là một vật vô hình. Nếu như tên ngồi canh gác kia linh cảm ra rằng anh đang đến gần, hẳn sẽ không khó khăn gì trong việc phát hiện ra anh đang bám trên tường đá. Anh phải hết sức cẩn thận vì một sự lơ đãng bất cẩn, dù nhỏ nhất cũng sẽ thay đổi hoàn toàn cục diện câu chuyện.

Thời gian trôi đi thật chậm và hình như lâu lắm Kino mới đặt được chân mình xuống đất bằng. Anh núp thật kỹ sau một cây cọ thấp. Tim anh đánh thùng thùng trong lồng ngực, hai bàn tay và gương mặt của anh ướt đẫm những mồ hôi. Anh cúi gằm xuống hít một hơi thật sâu như lấy lại sự bình tĩnh.

Cách đó chỉ khoảng chừng chục bước chân là tên ngồi gác mà anh đang vận dụng trí nhớ về vị trí nơi hắn ngồi khi que diêm ban nãy cháy xoè lên. Anh lo lắng là sẽ có một hòn đá nào đó nằm trên nền đất bằng có thể làm cho anh vướng vào rồi ngã lăn ra. Anh đưa tay xoa bóp vào hai bắp chân căng cứng như bị chuột rút, đang rung giật lên vì phải chịu đựng căng thẳng trong một khoảng thời gian dài. Anh đưa mắt nhìn về hướng đông và lo lắng rằng anh sẽ không còn nhiều thời gian nữa. Vài phút nữa thôi, vàng trắng sẽ ló dạng. Anh nhìn thấy lờ mờ tên đang canh gác và hai tên kia đang nằm cò queo ngủ say như chết kia. Đây là cú ra tay quyết định. Kino nhất định phải thật chuẩn xác, giết tên đang ngồi thức canh gác trước một cách thật gọn gàng. Rồi anh nhanh tay đưa tay lên tháo con dao đang treo trên cổ ra.

Anh đã ra tay chậm quá mất rồi. Con dao vừa dơ lên đã gặp phải ánh trăng đầu tiên lóe sáng lên. Kino buộc phải thu dao ngồi ẹp xuống trở lại.

Một mảnh trăng già nua, xơ xác và gầy guộc, vãi lên những bờ đá một thứ ánh sáng nhợt nhạt và Kino có thể nhìn thấy tên ngồi canh rất rõ ràng. Hắn đang ngấm mảnh trăng treo trên đầu và bắt đầu châm một điếu thuốc khác. Ngọn lửa bập bùng của que diêm nhảy múa trên gương mặt đen đúa mệt mỏi của hắn. Không thể chờ đợi thêm được nữa. Khi hắn vừa ngẩng đầu lên, Kino nhất định sẽ lao bổ đến chỗ hắn. Hai bắp chân Kino căng cứng lên như hai cái lò xo đã bị nén xuống thật chặt, sẵn sàng lao bật ra bất cứ lúc nào.

Ngay giữa lúc ấy có tiếng trẻ con oe oe khóc. Tên ngồi canh gác ngoái đầu lên chăm chú lắng nghe, rồi hắn đứng vụt thẳng dậy, một tên nằm ngủ bị đánh thức dậy vẫn còn nằm trên nền đất ú ớ hỏi với cái giọng nhừa nhựa của hắn:

- Cái gì thế hở?

- Ai mà biết được. Tên cầm súng thức canh gác đáp lại. - Nghe giống như tiếng con nít khóc lắm!

Tên ngái ngủ tiếp theo:

- Thế ông không biết chắc chắn là cái gì à? Chắc lại là mấy con sói coyote con đang tranh nhau bú chứ gì. Tôi đã nghe được tiếng coyote con kêu rồi. Nghe y như tiếng trẻ con khóc ấy.

Những giọt mồ hôi thi nhau túa ra trên vàng trán của Kino rồi lăn nhanh xuống, thấm vào hai con mắt anh xót như xót muối.

Tiếng oe oe khóc lại cất lên.

Gã đứng canh vờn người ngược đầu trông lên sườn núi dốc hướng mắt về cái động nơi tiếng khóc vọng ra.

- Chắc là một con coyote con rồi. Tên đứng gác cuối cùng quả quyết.

Kino nghe được tiếng khẩu súng được lên đạn kêu đánh cạch lên một tiếng khô khốc.

- Nếu chỉ là một con coyote nhóc tiêu, phát súng này sẽ làm cho nó câm họng lại ngay.

Và tên canh gác từ từ nâng khẩu súng trường lên.

Kino nhảy bổ đến chỗ hắn nhưng khẩu súng trường đã rung lên và một đường thẳng đỏ, lóe sáng từ nòng súng soi rõ mọi vật trong một tích tắc cực nhanh. Con dao phay vung lên rồi bổ phập xuống thật nhanh như chém thẳng vào một quả dưa hấu. Lưỡi dao chẻ thẳng xuống ngực tên cầm súng sau khi đã tách cái cổ hắn làm đôi.

Kino hung hăng như một cái máy giết người vô cùng nguy hiểm. Anh giựt lấy khẩu súng trường và nắm chặt nó trong tay. Tay còn lại anh rút dao ra và...

Kino chém ngang, chém dọc. Anh chém xả xuống như anh đã hoàn toàn điên dại. Sức mạnh và vận tốc của lưỡi dao tung hoành như cỗ máy chém tăng đến mức công suất cao độ nhất. Anh dùng hết sức bình sinh bổ xuống đầu tên thứ hai như người ta bổ củi. Tên thứ ba bò rạp trên nền đất lóng ngóng như một con cua, hoảng hốt lao xuống hồ nước. Chân tay hắn vướng vít vào những giây nho dại đan quần chằng chịt như một con ruồi tuyệt vọng trong lưới nhện. Hắn líu ríu không sao nói ra lời được, lão đảo gượng đứng lên trong cơn hoảng sợ tột cùng. Kino giờ đã không còn một chút tính người nào nữa. Anh lạnh lùng như một cái xác đã không còn linh hồn nữa. Anh không còn phập phồng lo lắng nữa mà hết sức bình thản nâng cây súng trường lên, đưa tay vào xiết cò như đây đã là một suy tính được cân nhắc rất cẩn thận. Rồi anh xiết cò.

Kino nhìn thấy xác kẻ thù bật tung lên rồi lăn ùm xuống hồ nước. Kino bước xuống hồ nước và anh nhìn thấy kẻ thù dưới ánh trăng lộ ra vẻ sợ hãi qua đôi mắt kính hoàng của một kẻ bị thương không còn lối thoát. Kino lần này đưa súng lên, bắn thẳng vào giữa trán kẻ thù.

Kino đứng như trời trồng, trong lòng anh hoàn toàn trống rỗng. Mọi sự thật kỳ quặc và quái đản. Một luồng điện chạy trong toàn thân anh. Chàng hiu, ẽnh ương và ve sầu tất cả đều im bật lại. Kino định thần dần dần và anh nghe được một tiếng kêu gào thảm thiết xé vào không gian. Tiếng kêu phát ra từ cung bậc đau đớn nhất của cõi lòng tan nát đã không còn gì để tha thiết với cuộc sống nữa. Tiếng kêu khủng khiếp của một linh hồn trước khi trút hơi thở sau cùng.

Mọi người trong thị trấn La Paz vẫn còn kể về sự quay trở về của gia đình Kino. Người cao tuổi trong thị trấn kể lại khi họ còn là đám trẻ con đã chứng kiến rõ ràng sự kiện này. Đa phần mọi người biết về câu chuyện dựa theo lời kể của ông bà và cha mẹ họ. Câu chuyện được kể đi kể lại nhiều lần đến nỗi nó trở thành tài sản chung của mọi người. Và khi người ta kể lại câu chuyện ấy, ai ai cũng háng hái kể với tất cả niềm rạo rức như chính họ là những nhân vật trong câu chuyện ấy.

Hôm ấy là một buổi chiều nắng chiếu vàng rực rỡ. Một đứa bé chạy thục mạng với vẻ vui sướng không thể nào diễn tả được trên mặt khi nó loan với tất cả mọi người rằng chính mắt nó đã nhìn thấy Kino và Juanna đang trên đường trở về ngang qua thị trấn.

Người ta đổ ra phố để xem hai người họ. Mặt trời đã bắt đầu chuẩn bị lặn xuống phía tây xa xôi sau những rặng núi cao. Bóng của những người ngoài phố đổ xuống đất, trải thật dài trên bãi cát. Và hoàng hôn thường làm cho con người tăng thêm phần xúc cảm và có ấn tượng sâu sắc hơn khi chứng kiến một sự kiện quan trọng.

Hai vợ chồng họ trở về trên con đường mòn quen thuộc nơi những vết bánh xe lăn, cán nát con đường nối thị trấn La Paz với những thị trấn phía bắc. Vợ chồng họ không phải anh đi trước nàng theo sau như người ta vẫn hay thường gặp mà hai người họ vai ngang vai cùng bước chung. Mặt trời phía sau họ kéo thật dài bóng mát của họ trên bãi biển như thể trên lưng họ là hai cái tháp cao to đồ sộ. Kino trên tay cầm một cây súng trường trước ngực và chị Juanna đeo một túi vải vắt qua bờ vai của chị. Cái túi trông khá nặng làm bằng chiếc khăn voan của chị loang lổ những vết máu đã khô cứng lại đu đưa theo nhịp bước chân. Gương mặt chị trông cứng rắn già dặn đầy những nếp nhăn, hốc hác và bơ phờ. Chị trông thật mệt mỏi, thất thần và kiệt sức nhưng vẫn đương đầu không khuất phục. Ánh mắt chị trừng trừng nhìn vào một cõi thật xa xôi. Chị đã không còn thiết gì đến xung quanh nữa. Linh hồn của chị như đang ngao du ở một cõi cực lạc, xa xôi vạm vỡ khi đôi chân hững hờ những bước đi âm thầm vô định. Đôi môi Kino mỏng hơn và cái hàm đanh cứng hơn trước. Trông anh như là một người điên mất hết thần khí bình thường, cho người ta cảm giác không an toàn khi đứng bên cạnh anh. Xung quanh Kino là một vùng âm khí nặng nề lờn vờn như đe dọa. Anh không khác gì như là một mũi tên đã gắn vào nỏ và dây cung đã được kéo căng ra, một con chó điên có thể nổi cơn cuồng nộ bất cứ lúc nào.

Hình như nỗi đau tàn khốc nhất đã biến họ thành những bóng ma. Khi mà sức chịu đựng của con người ta đã bị kéo giãn đến ranh giới của không còn giãn thêm được nữa, khuôn mặt hiện lành của con người đã bị biến dạng trở thành những hồn ma xấu xí và quái dị. Những nỗi đau đọa đầy khi đã huỷ hoại thân xác con người sẽ tàn phá linh hồn anh ta. Rồi như một phép lạ xảy ra, con người từ trong tột cùng của sự đọa đầy của thể xác và linh hồn đã bước ra với một sự bình thản lạ lùng như một lá chắn bảo vệ cho họ.

Những người đổ ra đường đứng xem dồn tùm lại thành từng nhóm nhỏ. Không một ai trong đám họ buông một câu chào hay một lời hỏi thăm. Tất cả mọi người đều đứng im, ngay như phỗng.

Đối với Kino và Juanna thì cả thị trấn La Paz đã không còn tồn tại trong mắt họ nữa. Cái thị trấn này như đã chết. Mắt hai người họ nhìn thẳng về phía trước. Chân họ bước những bước vô hồn không còn chút cảm giác như những con rối được lên dây thiêu, chân bước như máy. Lẫn quất quanh họ là những ám khí chết chóc khiến cho những người khác phải rùng mình.

Vợ chồng họ đi ngang qua những ngôi nhà xây bằng đá và những ngôi nhà đắp bằng vữa vôi và những tên cò lái buôn ngọc trai chỉ dám thò mặt qua những khung cửa sổ tò vò nhìn ra. Những tên đầy tớ canh cổng vôi vàng chạy ra cổng tra then cài chốt khóa cổng lại. Những người đàn bà đang ẵm con nít vôi vàng xoay đầu chúng đi hướng khác để bọn chúng không phải nhìn thấy hai hồn ma quái dị như thần chết đang lầm lũi bước đi ngoài đường phố.

Kino và Juanna trải những bước dài lặng lẽ. Họ đang tiến về xóm chài với những túp lều lợp lá lụp xụp đứng tận mãi ngoài bãi biển xa. Lối xóm không ai dám cất tiếng hỏi họ một nửa lời. Bọn họ đứng dạt qua hai bên đường nhường lối cho vợ chồng Kino đi qua. Juan Tomas đưa bàn tay vẫy đưa em một cách thừa thãi khi Kino đã không màng gì đến người anh ruột.

Bài Hát Gia Đình trong tai Kino vang lên như một chuỗi những âm thanh thét gào, lạnh lùng và tàn bạo. Anh đã trở nên chai lỳ và biến thái. Anh đã không còn là Kino hiền lành và chất phác, vẫn xõ lời và niềm nở với mọi người. Kino bây giờ trở nên xa lạ kỳ quặc, đang gây cho lối xóm một cảm giác sợ sệt khi họ nhìn thấy anh bước qua. *Bài Hát Gia Đình* hóa thành âm thanh tàn khốc của một bãi chiến trường đẫm máu với những than khóc não lòng. Họ lê những bước chân qua một khung vuông cháy đen trên nền đất, dấu vết của một túp lều bị đốt cháy, nơi một thuở gia đình họ sống rất êm đềm và hạnh phúc. Giờ thì họ bước qua cái nền đất tro trọi ấy mà không hề ném cho nó một cái nhìn thương cảm. Hai người họ vệt những bụi cây nhỏ hai bên mé đường, dẫn ra ngoài bãi biển, họ đi mãi, đến tận bìa nước, nơi những con sóng, âm thầm, tận tụy, xô vỗ vào bờ cát. Họ chẳng màng nhìn đến chiếc xuống của gia đình, đã bị đâm thủng, hóc hoác một lỗ hồng lớn, nằm chơ vơ, chênh vênh, đơn côi đến nhức mắt.

Rồi họ bước gần đến mép nước, đứng lại, mắt họ nhìn thật xa về phía biển. Kino đặt khẩu súng trường xuống; anh mò tìm trong mớ quần áo anh đang mặc trên người. Viên ngọc trai cuối cùng đã nằm gọn trong lòng bàn tay của mình. Nhìn xuống lớp vỏ bọc bên ngoài của viên ngọc, anh chợt nhận ra màu chàm, xám xịt. Lờ lỏi, giống những vết ung loét, bệnh hoạn của nó, một gương mặt dữ dằn của hần học, tàn nhẫn đến truyền kiếp, độc ác đến lạnh lùng, hắt lên từ lớp da của viên ngọc trai, chọc thẳng vào mắt anh, phục lên ánh lửa cháy bùng, thiêu đốt. Trong viên ngọc, anh nhìn thấy đôi mắt hoảng loạn, thất thần của kẻ thù tội nghiệp, vũng vầy dưới hồ nước, oằn oại trên núi đá. Qua lớp vỏ của viên ngọc, anh nhìn thấy rõ bên trong, xác của bé Coyotito nằm bất động trên cánh tay người mẹ, cái đầu của em bị bắn tung, vỡ nát, chỉ còn lại nửa cái đầu. Viên ngọc bây giờ trông thật xấu xí, nó xám ngoét, như một khối ung thư chết người, đang độ hoành hành dữ dội nhất. Anh nghe rõ âm thanh *Bài Hát Viên Ngọc Trai*, móp méo, bệnh hoạn, quay cuồng, điên dại. Bàn tay Kino run bần bật lên, anh quay lại nhìn vợ, chị Juanna, chia viên ngọc về phía chị. Đứng sát bên chồng, trên vai vẫn còn đem theo xác đứa con dại, quần chặt

trong túi vải. Chị nhìn xuống viên ngọc trai, một vài giây đồng hồ trôi qua, sau đó chị nhìn thẳng vào mắt chồng:

- Không phải là em. Chính tay anh hãy vứt nó đi.

Rồi Kino giơ cánh tay về phía sau, vung thật mạnh, anh ném hòn ngọc đi với tất cả sức mạnh còn lại của mình. Kino và Juana nhìn thấy rõ đường bay của viên ngọc trong không gian, lấp lánh, lung linh dưới nắng chiều hoàng hôn rực rỡ. Họ nhìn thấy một vạt nước, bắn lên, ở tận phía xa; cả hai cứ thế, đứng bất động, nhìn không chớp mắt, dõi vào một cõi vô hình rất xa xăm. Họ đứng mãi, tĩnh lặng trong một thời gian rất dài.

Viên ngọc trai rơi tồm vào lòng nước biển màu xanh tuyệt diệu, từ từ, thật chậm, lắng chìm xuống đáy biển. Những chùm rong biển éo lả, vẫy mình, rối rít, tôn sùng viên ngọc trên đường rơi khi nó đi qua. Màu sắc của viên ngọc bây giờ đang chuyển qua màu xanh lục, huyền nhiệm, quyến rũ. Nó đậu trên nền cát, mọc xung quanh đáy là một đám dương xỉ biển, um tùm tươi tốt dưới đáy đại dương. Bên trên, mặt nước êm đềm, thanh bình như một lăng kính màu xanh lá mạ. Viên ngọc trai nằm im dưới đáy biển. Một con cua, lồm ngồm leo qua viên ngọc trai, lôi theo phía sau nó là một luồng nước, cuộn lên những vẩn đục bùn cát; khi cát bùn đọng lại, viên ngọc trai sáng rực lên một lần cuối cùng, rồi từ từ biến mất, lặng lẽ chôn mình dưới đáy biển mênh mông.

Rồi *Bài Hát của Viên Ngọc Trai*, tan rã, khuếch tán, biến thành những tiếng khóc thì thầm, khe khẽ, níu kéo, mãi một lúc rồi cuối cùng mới chịu tắt lịm hẳn đi.